

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2.—; za Nemčijo
K 2.50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3.—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

največja češka tvrdka za nakupovanje cenege posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg bolj-šega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K, 1 kg izredno finega **snežobelega**, skubljenega 6-40 K in 8-K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**

180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkimračjim perjem 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 2354 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

2 darili

prejme vsak naročnik 3 kg zavoja žitne kave za K 4 — franko povsod

zastoj

od staro renomirane tvrdke **Josef Stumpf**, tovarna žitne kave **Stotov n. L., Češko.** Pri naročbi 6 zavojev naenkrat 7. zavoje ali lépi predmeti zastoj. Tisoči priznanj! Prospekti zastoj in franko.

3420

Kdo hoče URO zastoj!

2958

Da vse seznanimo z našimi izbornimi urami, razdelimo 5000 ur zastoj. Pišite svoj naslov na dopisnici tovarni ur **Jakob König, Wien, III., 2.**

Postfach 45, Fach Nr. 365.

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina.

CONTRHEUMAN

točno boli lajšajoče vribalno sredstvo.

Pušica 1 krona. Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1-50 franko

5 pušic " " K 5- " "

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, 3203b Lekarna Praga 203-III.

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom 1 krono. 714 **Komeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.**

GROZNO

visoke cene se plačujejo pogosto za

moška in ženska sukna

česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse

platneno in perilno blago

izključno le iz šlezjskega tvorniškega trga. Zahtevajte toraj, da se vam brezplačno dopošlje moja **pomladna in poletna kolekcija vzorcev** ki naj se vrnejo tekem osmih dni. — Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razpošiljalnica sukna Franc. Smid, Jägerndorf 211, avstr. Šlezija.

Ustanovljeno 1887.

Bogata zaloga ženskih ročnih del in zraven spadajočih predmetov v

trgovini z drobnim in modnim blagom

F. Meršol, Ljubljana Mestni trg 18.

Velika izber vezenin, čipk, nakita, otroške obleke, ovratnikov, zavratic, volne, bombaža in vseh potrebsčin za šivilje.

Zaloga umetnih cvetic. Predtiskanje in vezenje monogramov ter vsakovrstnih drugih rizb. 907 (12)

Zmerne cene. — Trpežno blago.

Ceno češko posteljno perje

Kilo sivoga puljenega K 2—, boljšega K 2·40, polbelega K 3·60, belega K 4·80, prima kakor puh mebkoga K 6—, veleprima K 7·20, najboljša vrsta K 8·40, puh siv K 6—, bel K 12—, najfinjši prsni puh K 14·40. **Zgotovljene postelje** iz gostonitega rdečega inleta, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 116 cm široka po K 10—, 12—, 15—, 18—, 21—, 200 cm dolga, 140 cm široka po K 13—, 15—, 18—, 21—, zglativnica 80 cm dolga, 18 cm široka po K 3—, 3·50, 4—, 50 cm dolga, 70 cm široka po K 4·50, 5·50, 6—. 3 delni zimnati modroci za 1 posteljo po K 27—, boljši K 33—. Pošilja se franco po povzetju od 10 K višje. Zamena dovoljena, za neugajajoče denar nazaj. Poskušnje in cenovniki franco. 2965

BENEDIKT SACHSEL, Lobes pri Plznu 159, Češko.

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

1 steklenica kron 2·20. Zaloga v lekarnah. Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik. Lekarna Praga 203-III. 3203a

2x2=5

to ni bilo in ne bude. Resnica pa je, ako bobovi kavi mojo **izvrstno žitno kavo** primesite, dobite krasen, izvanredno fini zajutrek in ravno za polovico ceneji, kajti moja najfinejša žitna kava stane 5 kg samo K 3·50 v lepi vrečici vsake poštnine prosto in vrhu tega dobite v dar še dve lepi, prav koristni darili. Ako niste z mojo žitno kavo zadovoljni, povrnem denar. Naročite si takoj, a le pri 1012

K. Tišler

Schönfeld pri Bečovu (Češko).

Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik (Neuhauser, dr. Jele & Komp.) Inomost

Zastopstvo: Dunaj - New York

Priporočilo! S tem, da se je v letu 1861. v Inomostu ustanovilo **Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik Neuhauser, dr. Jele & Komp.**, je pridobila krščanska umetnost v Avstriji zavod, ki je postal po svojem materialnem obsegu kakor tudi po svojih umetniških delih zavod najvišje vrste, priznanega svetovnega slovesa. Do 1800 katedral in cerkva vseh dežela je najboljše spričevalo za visoko umetniško veljavo izdelkov tega zavoda, ki si je na mnogih svetovnih razstavah pridobila prve odlike. — Ta tako sloviti zavod je Avstrijo popolnoma emancipiral od inozemlja, in od srca me veseli, da morem konstatirati dejstvo, da prekašajo umetniška dela tega zavoda po pravem krščanskem duhu, plemeniti obliki, izrazovitosti in harmoniji barv vse podobne moderne umetniške proizvode.

Briksen, dne 4. decembra 1910.

† Josip Altenweisel
knezoškof

Dobri fotografični aparati!

nedosežno ceno! Kompletno z zraven spadajočim od K 1·60 do K 600—. Odlikovano z avstrijskimi državnimi in klatimi kolajnami. Aparati za hitro fotografiranje, fotografični automati. Priložnostni nakupi! Glavni cenik obsegajoč 200 strani zastonj. 1192

ELFR. BIRNBAUM
fotoindustrija, Hirschberg 643, Češko.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redništvo in se hočejo posvetiti vzgoji revnih otrok in misijonskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejmo v 633

samostan Srca Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

Dunaj XXI. Leopoldinerstrasse 123.

Briljantna eksistenca

Za prodajo nove **izvrstne kave** (ne žgane ali žitne kave) **se iščejo zastopniki** proti proviziji 20 procentov, ki bi obiskovali zasebnike; poskusni vzorci zastonj!

Franc Maršner, Král. Vinohrady 1573.

Koledar za maj.

Namen molitve v sv. Očeta odločen za maj (veliki traven):
Gospodarji in posli.

Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.		
			Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1 2	Petek Sobota	Filip in Jakob Atanazij	Šmarnice, delavci Obrek. in preg. služab. sv. cerkve	Ljubljana, stol. Trebelno	Sv. Tomaž pri Veliki nedelji
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Najdba sv. Križa Florijan, Monika Pij V., papež Jan. Ev. p. lat. vr. Stan. šk., Gizela Prikaz. Mihaela Gregor Naz.	Zmaga sv. Križa Nesreče ognja, reši nas o Gospod! Katol. na Balkanu in na Turškem Lepota in čast hiše božje Poljsko Naši škofje Marijine družbe	Sv. Križ pri Litiji Kamna gorica Št. Gotard Orehok Ljub. sv. Florijan Šmihel pri N. m. Rakitna	Sv. Botfank na Kagl. Sv. Lenart Jarenina Sv. Jakob v Slov. gor.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Antonin, Izidor Mamert Pankracij Servacij Bonifacij Zofija Janez Nep.	Poljedelci in vrtnarji Gospodarji in gospodinje Lepo ugodno vreme Kuge, vojske, lak., reši nas o Gosp! Hišni mir in sloga Krščanske matere Češko	Javor Nova štifta Kopanj Knežak Fara pri Kostelu Mitterdorf Nova Oselica	Št. Ilj Svečina Sv. Jurij Sp. sv. Kunig.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Paškal Venancij Celestin pap. Bernardin Kristusov vneb. Helena dev. Deziderij	Bravci „Bogoljuba“ Duh prave pobožnosti Duh prave ponižnosti Kateri še niso oprav. vel. izpovedi Povzdigovanje srca k Bogu Priprave za prihod sv. Duha Naše redovnice	Red 1/2 Karm. 1/2 Mek. Lesce Breznica Dobrova Prem Čatež pri Trebn. Krško kap.	Sv. Lenart v Slov. gor. Sv. Rupert Sv. Trojica Negova
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Marija pom. kr. Urban Filip Neri Beda German Teodozija Ferdinand	Zmaga katoličanov Sv. Oče Zanemarjeni otroci Katoličani na Angleškem Stanovitnost v dobrem Vdove in sirote Katoliško gibanje na Španskem	Ljublj. Križanke Godovič Sv. Troj. pri Trž. Ljubno Sv. Helena Sv. Duh Rateče na Gor.	Sv. Benedikt Sv. Ana na Krembergu Sv. Jurij v Slov. gor. Sv. Botfank pri Bišcu
31	Nedelja	Binkošti	Obil. dar. sv. Duha. Vsi v maju umr.	Kranj	Marija snežna

Odpustki.

1. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

2. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji in molijo po uamenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Varstvo sv. Jožefa. Najdenje sv. križa. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: a) če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni

odpustek: a) dvakrat onim, ki nosijo višnjev škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v petek; c) udom družbe krščanskih družin.

7. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

8. Petek. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

13. Sreda. Sv. Peter Regalat. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

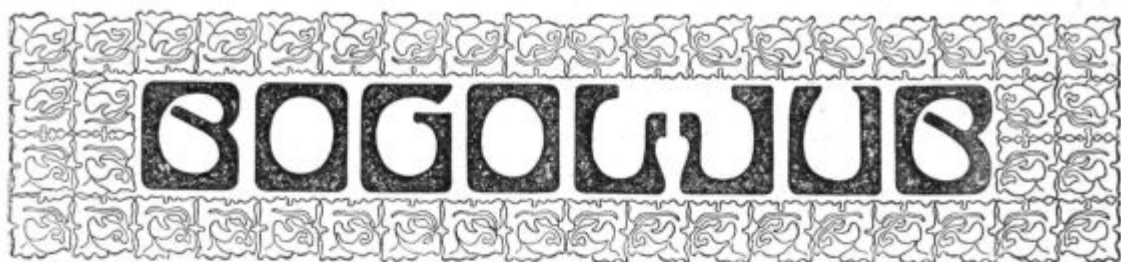
17. Nedelja. Sv. Paskal. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

19. Torek. Sv. Ivo. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

20. Sreda. Sv. Bernardin. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

21. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkvâ; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratov-

Znamenita stoletnica.

Marija — pomoč kristjanov.

Lani smo obhajali Konštantinski jubilej; letos se spominjamo drugega za cerkev katoliško znamenitega dogodka. Vredno je, da se ga spomnimo tudi v »Bogoljubu«.

Spričuje in potrjuje nam ta dogodek, da je Cerkev Kristusova, kakor Kristus sam, vedno trpela, pa tudi vedno zmagovala; vedno bila sojena, bičana, s trnjem kronana in križana, pa je tudi zopet vedno veličastno vstala. Saj Cerkev in njeni zvesti ne smejo želeti in pričakovati drugega deleža, kakor ga je imel naš božji Mojster in Gospod; zato pa smejo pričakovati tudi ž njim vred poveličanja, kakor ga je dosegel on. To nam govori ta znameniti dogodek.¹

Bilo je ravno pred sto leti, v marcu in aprilu 1914. Štirinajsto leto je bil že na prestolu sv. Petra papež Pij VII. Od dobe, ko so se kristjani zbirali še v katakombah in so papeži zaporedoma umirali krvave smrti za Kristusa, ni morda pozneje noben glavar katoliške Cerkve moral toliko trpeti kakor ravno Pij VII. Njegov vedni nasprotnik je bil nasilni Napoleon, ki ga je hotel zmirom in zmirom na nedostojen način izrabljati v svoje sebične, Cerkvi sovražne namene. Vzel mu je državo in leta 1809. z vnebovpijočo krivico zatkal zasesti Rim. V svoji lastni hiši je

papež postal jetnik, da se nikamor geniti ni mogel; kdor pa je s papežem držal, ta je romal k smrti. Pa še hujše je prišlo. Ponoči od 5. do 6. julija so francoski vojaki na povelje Napoleonovo, ki se je tedaj pri Dunaju boril proti Avstriji, vdrli v papeževe prostore, napravili papeža jetnika in ga še isto noč odpeljali čez Firenco in Genovo čez visoko alpsko gorovje v Grenoble na Francosko. Ker so se pa bali, da bi ga ljudstvo preveč ne častilo, odpeljali so ga zopet v Italijo v Savcno, kjer se je z vednostjo Napoleonovo ravnalo ž njim kakor se drugače niti s hudodelci ne ravna. Vzeli so mu knjige, papir, pero in črnilo; siloma odprli celo njegovo pisalno mizo ter vse prebrskali in preiskali. Tako je Napoleon nastopal proti Piju VII., namestniku Kristusovemu. Toda papež se ni hotel udati volji svojega preganjalca. Tedaj je Napoleon šel še dalje.

Dne 9. junija 1812 je izdal povelje, da naj papeža zopet odpeljejo na Francosko v grad Fontainebleau (Fontenblô). V navadnem poštnem vozu so ga odpeljali čez Alessandrio, Turin in Mont-Cenis na Francosko. Medpotoma je papež smrtno zbolel. V zavetišču na Mont-Cenisu je bil 14. junija previden s sv. zakramenti za umirajoče in dejan v sveto olje. Toda še naslednjo noč so nasilniki dirjali dalje ž njim, dokler ga niso skoraj mrtvega pripeljali 20. junija v kraj, kjer ga je hotel Napoleon imeti v jetništvu.

Vse je bil Pij VII. izgubil: državo, Rim, prostost, kardinale, prijatelje; oropan je bil vsake zveze z verniki in izročen na milost in nemilost nasilnemu Napoleonu, ki do glavarja katoliške Cerkve ni poznal ne dostojnosti, ne ozirov, ne usmiljenja, ne pravice.

A prišel je tudi za papeža vstajenja dan! Napoleon je bil jeseni leta 1812. strahovito

¹ Sledeči zgodovinski popis je vzet iz goriškega »Novega Časa«. Ta dobro urejani list čistih katoliških načel prav toplo priporočamo, kakor je tudi on že priporočal »Bogoljuba«. Vsi naši naročniki na Primorskem naj bi gotovo imeli, pa tudi priporočali in razširjevali »Novi Čas«; pa tudi izven Primorskega mu želimo veliko naročnikov. Izhaja v Gorici vsak teden in stane na leto 4 krone, za manj premožne 3 K.

tepen na ruski zemlji. Rogal se je sicer Napoleon na Dunaju v Schönbrunnu meseca junija 1809, ko je zvedel, da ga je papež izobčil, ker mu je državo in Rim krivično odvzel in govoril je tedaj: »Radi tega ne bode mojim hrabrim vojakom padalo orožje iz rok.« Toda tri leta pozneje so ob dogodkih Napoleonove armade na Ruskem francoski listi poročali: »Na Ruskem pada našim vojakom radi strašnega mraza orožje iz rok.«

Prišlo je potem l. 1813, in Napoleon je bil meseca oktobra pri Lipskem poražen. Tedaj je bil papež še vedno jetnik. A že so se bližale armade pravoslavnih, luteranskih in katoliških vojakov, da bi Napoleona prisilile k miru in strli njegovo nasilje. Napoleon se je umikal vedno bolj in bolj.

In bilo je ravno pred 100 leti. 23. januarja je ukazal papeža zopet odpeljati v Savono v Italijo nazaj. Sovražne armade so se bližale Parizu, 10. marca je Napoleon dal papežu prostost. Za papeža je prišel dan vstajenja. Dne 25. marca so ga avstrijske čete z nepopisnim navdušenjem pozdravile. Papež je šel naprej proti Rimu, skozi Parmo, Modeno in Bolonjo. Povsod so ga neštete ljudske množice sprejemale z nepopisnim navdušenjem in največjim sijajem. Dne 31. marca je slavil na tak način svoj vhod v Bolonjo; ravno istega dne pa so zavezniške čete korakale v Pariz. Napoleon je svoje glavno mesto izgubil, papežu pa se je Rim zopet odpiral. 2. aprila je bil Napoleon odstavljen. 11. aprila — bil je tedaj velikonočni ponedeljek — se je odpovedal zase in svoje naslednike prestolu in

Francoski ter podpisal zadevno listino prav in istem Fontainbleau-u, kjer je papeža še malo časa prej imel zaprtega.

To se je zgodilo pred 100 leti o temle času. Velikonočni prazniki so bili tedaj res prazniki vstajenja za Pija VII., potem ko je toliko moral trpeti. Podali so zopet presijajen dokaz, kaj pomenja v Cerkvi velika noč! Velika noč — praznik zmage nad krivico; praznik nepremagljivega Kristusa, ki vedno stoji ob strani svoji Cerkvi in svojim do konca sveta.

* * *

V hvaležen spomin na to svojo rešitev in na pomoč, ki jo je nebeška Kraljica že večkrat v hudih časih izkazovala sv. Cerkvi, je papež Pij VII. vpeljal in ustanovil praznik Marije — pomočnice kristjanov, ki ga obhajamo 24. maja. Mariji se je priporočil papež-mučenec sam in Marijo je klicalo na pomoč verno ljudstvo; in pomoč je prišla nepričakovano.

Kaj boste vi, oholi mogočnjaki zemlje, ki dvigate svojo smelo roko proti Cerkvi! Bog v nebesih se vam smeje in Mati njegova se vam posmehuje. Ona je mogočna dovolj, da razprši vaše naklepe in uniči vaše spletke; da se sami vjamete vanje, ki jih nastavljate drugim!

Marija, pomoč kristjanov, čuvaj nas tudi v naših dneh, varuj sveto Cerkev, podpiraj njenega poglavarja, vodi duhovstvo, moli za verno ljudstvo, naj čutijo tvojo pomoč vsi, kateri kličejo tvoje mogočno ime!

Ave Maria!

V dobravah širnih
lije slavospev:
Ave Maria!

Pojejo doline,
poje gorski pas:
Ave Maria!

V zvezdicah nemirnih
blažen je odmev:
Ave Maria!

Tisoč src ponavlja
spev iskren in vroč:
Ave Maria!

Iz visoke line
poje bron glas:
Ave Maria!

Tisoč src pozdravlja
Mater dan in noč:
Ave Maria!
M. Elizabeta.

Cerkveno leto.

Kolikokrat sem stal na obali sinjega Jadranskega morja zgodaj zjutraj ter nestrpnost pričakoval solnčnega vzhoda! Polagoma se je začelo svetlikati tam na vzhodu. Morje je zatrepetalo, po vrtovih na obali je zašumelo listje dreves. Z Veprinca je odmeval zvon ter pozdravljal: Češčena Marija! Tedaj je šinil prvi žarek vzhajajočega solnca čez morje ter poslal zemlji prvi pozdrav. Ptčki so veselo zažvrgoleti, čez hribe je potegnil lahen vetrič. Solnce se je pa veličastno dvigalo iz morja in raslo, pozlatilo vrhe gora, hitelo mogočno kakor velikan ali orjak višje in višje na nebu.

Veličasten se mi je zdel vsakokrat ta prizor, ali koliko bolj veličasten je bil tisti prizor, ko je Solnce pravice, Jezus Kristus, na veliko nedeljo zapustil svoj grob ter častljivo vstal od smrti! Koliko veselje je zavladalo tedaj v nebesih in na zemlji! Da, še celo narava sama se udeležuje te velikonočne radosti. Odela se je v najlepšo, najbolj veselo pomladansko obleko, cvetke na vrtilih in travnikih klanjajo svoje nežne glave pred svojim vstalim Stvarnikom, drevesa v svojem snežnobelem cvetju pozdravljajo kakor belo oblečene deklice Zveličarja; zdi se mi, da žvrgoleti ptčki pod milim nebom velikonočno pesem, da žubori potoček: aleluja.

Temu velikonočnemu veselju se vdaja tudi sv. Cerkev v polni meri celih pet tednov in njena želja je, da se vsi njeni sinovi vesele zmage Jezusove, njegovega častljivega vstajenja. Aleluja! Ta slovesni slavošpev doni v cerkvenih molitvah in obredih v velikonočnem času. Kristjan, ki je spremljal Jezusa na križevem potu, vzklikne iz dna svojega hvaležnega srca: aleluja!

Kako pomenljive so besede, ki jih moli sv. Cerkev o velikonočnem času v predglasju: »Spodobi se in pravično je, primerno in zveličavno, da tebe, Gospod, v vsakem in posebno v tem času bolj slovesno hvalimo, ko je darovano naše velikonočno Jagnje, Kristus. Zakaj on je pravo Jagnje, ki je odvzelo grehe sveta, ki je s svojo smrtjo našo smrt uničilo in nam s svojim vstajenjem vrnilo življenje.«

Hitro minevajo dnevi velikonočnega časa. Na belo nedeljo želi sv. Cerkev, da si pozivimo svojo vero, kakor je Jezus poživil vero nevernega Tomaža. »Blagor jim, ki ne vidijo in vendar verujejo!« Današnje dni primanjkuje žive vere, globokega prepričanja, katoliške zavesti in življenja po sv. veri. Kaj pa pomaga, če si zapisan v krstno knjigo, če pa ne izpolnjuješ, kar si pri sv. krstu obljubil!

Kaj pomaga, če si katoličan na papirju, pa ne v dejanju! Še manj si vreden kakor papirnat vojak. Pojdimo zato k studentu žive vere, k Jezusu v Najsvetejšem zakramentu ter ga molimo z apostolom Tomažem: »Moj Gospod in moj Bog!« — Bela nedelja te, dragi bogoljub, morda tudi spominja prvega sv. obhajila; zahvali se Božu za to milost pa začni zanaprej svoja obhajila bolj tehtati!

Druga nedelja po Veliki noči se imenuje nedelja »dobrega pastirja«. »Jaz sem dobri pastir; dober pastir dá svoje življenje za svoje ovce«, tako govori Jezus svojim vernim. Po dogodkih, ki smo jih dosedaj preišljevali v cerkvenem letu, spoznamo, kako resnične so te besede Jezusove. Zares, naš Zveličar je naš dobri pastir, ki je prišel na svet iskat in rešit, kar je bilo izgubljenega; dal je svoje življenje za svoje ovce ter želi, da bi njegova smrt bila vsem v zveličanje. Njegova edina skrb je, da poslušajo njegov glas tudi vse druge ovce, da bo en hlev in en pastir.

Na tretjo nedeljo nas Jezus že spominja, da se bo kmalu vrnil nazaj k svojemu nebeškemu Očetu: »Le malo še in me ne boste več videli.« Zato opominja tudi sv. Peter v listu te nedelje, da naj nikar ne pozabimo, da ta svet ni naša prava domovina, ampak da smo na zemlji le tujci in popotniki, ki iščemo pravega doma.

Poslavljanje Jezusovo nas napolnjuje z žalostjo, zato nas tolaži Zveličar na četrto nedeljo, ko obljubi poslati Sv. Duha. Ta bo prišel za pravične ter jih tolažil in vodil na potovanju skozi solzno dolino.

Peto nedeljo po Veliki noči, zadnjo pred vnebohodom nam daje Jezus zoper vse sovražnike zveličanja duhovno orožje v roke, namreč molitev: »Resnično, resnično vam povem, ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.« Kako pa, da je naša molitev tako pogostokrat brez uspeha?

Na to odgovarja sv. Avguštin, ko pravi: »Prósitate in ne prejmete ničesar zato, ker ste vi, ki prosite, slabi; ali ker je to, za kar prosite, slabo, ali pa, ker slabo prosite.« Da bo naša molitev uspešna, uslišana, moramo v imenu Jezusovem moliti. Molitvi so posvečeni vsi dnevi pred vnebohodom. Porabimo te zadnje trenutke ter obsujmo Jezusa s prošnjami, da se priporočimo mogočnemu prijatelju, naj nas varuje hudega na duši in na telesu!

Vnebohod Gospodov! Končal je Jezus svoje življenje na zemlji, končal slavno in

čudovito, kakor se spodobi Bogu. Na današnji praznik se je dvignil v lastni moči nad oblake v nebesa, ž njim pa je pohitela nešteta množica pravičnih stare zaveze v dolgo zaželjene nebeške višave in od tedaj so nebesa vedno odprta in vedno slave duše pravičnih svoj vnebohod.

Sv. Cerkve želja je, da tudi mi pogosto obračamo svoje misli in oči proti naši pravi domovini. Kvišku srca! Teža so se prav zavedali svetniki. Med zveličanimi v nebesih ni ne enega, ki bi se sedaj kesal, da je moral na zemlji toliko pretrpeti. Nikdo se ne kesa, da se je hrabro bojeval in zmagal, da je ohranil vero in čednost. »Moj sin, poglej proti

nebesom!« Tako je že makabejska mati opominjala svoje sinove, da so ostali stanovitni. »Kako mi mrzi svet, kadar se oziram proti nebesom,« je pogosto vzkliknil sv. Ignacij. »Za kaj višjega sem rojen,« se je opominjal sv. Alojzij ter hrepenel s sv. Pavlom se ločiti s tega sveta in se združiti s Kristusom.

Tudi ti, dragi bogoljub, si rojen za nekaj višjega, za nebesa; zato pa glej, da si jih priboriš, kajti »kraljestvo božje trpi silo in le kdor silo rabi, ga bo dosegel.« Ne ustraši se pa truda, kajti plačilo te čaka obilo v nebesih: »Oko ni videlo, uho ni slišalo in v nobeno človeško srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«
A. P.

Kako si lepa!

Kako si lepa, moja Mati!
Mrjò pred tabo žarki zlati,
Marija!

Pred tabo solnca luč ugaša,
lepota tvoja jo prekaša,
Marija!

Ko tiha noč na zemljo leže,
nobena zvezd te ne doseže,
Marija!

Ni limbarjev še plan rodila
čistejših kot si ti, Premila,
Marija!

Kar lepih slik je v duši moji,
le senca vse so proti tvoji,
Marija!

M. Elizabeta.

Srce Jezusovo — upanje mōž.

III.

Še eno težavo hočem omeniti, kjer se prav očitno pokaže Srce Jezusovo kot uteha in upanje mōž: Greh, mislim, smrtni greh, ki je velika katastrofa v življenju krščanskih mōž.

Mōž v smrtnem grehu je kakor ovca, ki je zašla od črede v puščavo, tak mōž je satanov plen, ki ga drži z vsemi kremplji in ga hoče zvleči v večno brezno. Kje je v grešnem mōžu podoba božja? Po pravici vzklika Sveti Duh: »Kako si padlo, solnce — car vidnega stvarstva!«

Toda naj krščanski mōž še tako globoko pade, ne pade tako globoko, da bi ga ne dosegla Gospodova roka in ga rešila. V najglobokejše brloge hudobije sega božje usmiljenje. To je pokazal na najveličastnejši način desnemu razbojniku na križu.

Na Golgati so stali trije križi: na srednjem

je visel Kristus, ob vsaki strani razbojnik. Kdo sta bila ta dva razbojnika? Oba sta bila roparja, morilca, torej velika grešnika pred Bogom in ljudmi. Toda kako različno trpita na sramotnem lesu križa! Gestas, levi razbojnik se posmehuje Zveličarju in ga preklinja: »Če si Kristus, pomagaj sam sebi in nama!« Gestas je bil pač nespokorjen žalivec in zakrknjen grešnik. Kako drugačen pa je Dizma, desni razbojnik! Sredi smrti se uči božjega strahu; nekaj zvišenega, kraljevskega vidi na mučencu ob svoji strani. Misli si: »Ta mōž ima gotovo tudi dobro srce in ve zame dobro besedo, tolažbo, pomoč.« In obrne se do Kristusa ter pravi: »Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!«

Naj ga pozabi svet, naj zasujejo rabeljni njegove kosti, naj nihče več ne imenuje njegovega imena, če se ga le ta spomni, ki visi

na križu, tedaj še ni izgubljeno upanje za njegovo ubogo dušo. »Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!«

Nagovor »Gospod« se nanaša naravnost na Zveličarja, na božjega Sina, na Kralja življenja in večnosti. »Spomni se me!« to je nekako ljubko dobrikanje in otročja prošnja. »Ne pozabi me, mož s trnjevo krono, z dobrim, ljubezni polnim Srcem; zastave Tvojega kraljestva miru plapolajo od tečaja do tečaja.« »Spomni se me!« — to je most, to je pot v nebeško kraljestvo.

Čujte, kaj obljubi Kristus razbojniku: »Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raj!« Res, kraljeva obljuba, kraljeva po tonu in po vsebini. »Resnično, povem ti« — to je velika, kraljeva beseda, ki stre moč greha in pekla, ki odpira nebo, polno blaženosti, ki nam, takorekoč, meče najlepše sadove križa v naročje. To je beseda, ki doni, kakor glas značilca miru, milijonom ubogih grešnikov v spovednici in ki vpliva, kakor balzam, na umirajočega: Danes, predno solnce vtone, ne šele v daljni prihodnosti, danes je dan tvojega odrešenja in plačila. »Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raj!«

Možje! Kako tolažil je zgled pomiloščenja desnega razbojnika ob urah greha, ob dnevih grešnih zablod! Mož, če si padel v greh, v smrtni greh, vseeno moreš biti deležen Odrešenikovih besed: »Še danes boš z menoj v raj.« Vrzi s sebe grehe in dobi boš nebeški počitek in rajski mir, — skesaj in spovej se svojih grehov. V spovednici začuješ Odrešenikove besede: »Danes boš z menoj v raj.« Kakšno veselje mora napolnjevati Odrešenikovo srce, če se mu posreči po dolgem iskanju in klicanju, po svojem življenju, trpljenju, s svojo smrtjo pripeljati k nebeškemu Očetu dušo moža, ki je bila zablodila v močvirje greha! »Veselitate se z menoj,« kliče Odrešenik angelom in svetnikom, »veselite se z menoj;

mož, ki je bil mrtev, živi, moža, ki se je bil izgubil, sem našel!« In kako tolaži Gospod spokorjenega moža z najslajšimi tolažili: da mu samega sebe, v srce mu vlije mir svojega Srca, pomaga mu nositi pezo življenja in goji mu vesele upe v blaženo večnost! »Hvalite Gospoda, ker je dober in njegovo usmiljenje traja vekomaj!« Ljubezen Srca Jezusovega noče smrti grešnika, ampak da se spokori in živi.

Slavni zvezdoznanec Kopernik je rekel nekoč: »Ne želim si take milosti, kakoršne sta bila deležna sv. Peter in Pavel, ampak vsaj take, kakoršno je našel desni razbojnik.« Išči-mo tudi mi take milosti v presv. Srcu Jezusovem!

Milosti in obljube desnemu razbojniku moremo biti tudi mi deležni, če prejmemo devet mesecev zaporedoma vsak prvi petek v mescu božjega Sina v sv. obhajilu. Nebeški Odrešenik sam je razodel bl. Marjeti Alakok: »Vsem, ki gredo devet mesecev zaporedoma vsak prvi petek k sv. spovedi in sv. obhajilu, bo podelila vsepremožna ljubezen mojega Srca milost spokorne smrti.« Pojdite, možje, vsak prvi petek k sv. spovedi, prejmite ske-sano in pobožno božjega Zveličarja, in smrt vam bo lahka; saj bo sam božji Sin pri vas, saj boste deležni onih besedi Zveličarjevih desnemu razbojniku: »Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raj!« Bl. Marjeta Alakok vzklika: »O kako sladko, kako lahko je umreti onemu, ki je vedno častil presv. Srce One-ga, ki nas bo enkrat sodil.«

Če še enkrat vse pregledamo, vidimo v jasni luči, da je Srce Jezusovo res uteha mož v borbah življenja. Trudapolna, težavna in nevarna je pot moža v tej solzni dolini, a, ne obupaj, mož krščanski! Oziraj se vedno v stiskah z vero in zaupanjem na presv. Srce Jezusovo: solčni žarki milosti, usmiljenja, sreče, časne in večne, ti sijejo iz tega Srca.

V. L . . . . č.

Sobota.

Kdo bi se je ne veselil? Saj nam je značilka Gospodovega dne! . . . Cel teden se mučiš, večkrat zelo, naporno, ali ti ni, kakor da bi se oddahnil, ko napoči sobota? »Tukaj je,« rečeš, »sobota je, konec tedna, jutri se odpočijem« . . . in če si zraven tega še priden častilec Marijin, vrla častilka Marijina, oj, kako ti je sobota dvakrat ljuba, dvakrat draga! Kar hrepeniš po njej, po soboti.

O, le hrepeni po njej, le veseli se je, saj je zares Marijin dan! To veš, kajne? Kaj pa če bi te vprašal: Dragi častilec Mari-

jin, ali pa veš z a k a j je sobota Marijin dan? »Zakaj? Saj res, na to pa še nisem mislil, dej, dej, dragi Bogoljub, povej nam!«

Vam pa povem, toda ne kar tako zastonj; kaj še, vi bi hoteli imeti vse zastonj. Plačati mi morate z obljubo, da boste imeli soboto res za Marijin dan, to se pravi, da boste Marijo vedno sicer, a posebno še v soboto častili.

Sedaj pa nepotrpežljive bralke in bralci, le odprite svoja ušesa:

Veliki petek: Pogumno in neomajeno stoji

pod križem žalostna Mati Marija ter trpi z umirajočim Sinom, z grenko nedopovedljivo žalostjo ga zvečer pokoplje . . .

In napačil je drugi dan — sobota, velika sobota: čuden dan v Marijinem življenju! Včerajšnji dan ji je zopet pred očmi z vsemi grozotami . . . vsi udarci kladev, vse solze, vse, vse . . . Uboga Mati! On pa, njen preljubljeni je v — mrzlem grobu . . . Zapuščena Mati! Prežalostna Mati! Toda, čuješ li šum pred njenimi vrati? Kdo je? Glej, glej, kdo bi si mislil, apostoli so, vsi zbegani, vsi prestrašeni, prišli so počasi eden za drugim . . . H komu pojdejo danes, če ne k Mariji. Da, toda zakaj? Zakaj pridejo k Mariji? Morda jo tolažiti? Oni — njo? Kdo je bolj tolažbe potreben: ona, ki je izgubila najdražje, ki se ni mogla od nje ločiti, ali oni — ki so svojega božjega Učenika sicer tudi zgubili — toda, toda ali ga niso z eno izjemo sami prej zapustili iz — strahu? . . . In vendar so prišli zato, oni so prišli tolažbe iskat k njej, Prežalostni, in ona, žalostna Mati, sama tako tolažbe potrebna, zatajuje svojo bridko žalost, da potolaži nje, svojega Sina ljube učence. Poguma jim daje, krepi jih. Ona je danes njihovo upanje, njih mir, ona — ravno danes — njih edino zavetje. Kdo pa so ti »oni« prav za prav, ti apostoli, kdo so? Mlada, mala Kristusova Cerkev so . . . in ona, Mati, je ta dan na poseben način edina opora te mlade Cerkve, ona je ta dan njih posebna tolažba. O sladka tolažba! . . . In glejte, dragi častilci Marijini, zaradi te tolažbe, dane ta dan, mladi Cerkvi, je sv. Cerkev ta dan — sobota — v voden spomin posvetila Mariji.

Kajne, da bodete od sedaj naprej na poseben način iskali tudi vi v soboto tolažbe pri Mariji? V soboto, ta tolažbe polni dan! Vrnimo se še enkrat k prvi, tolažbe polni soboti. Lahko rečemo: Ta dan je slavila tolažba svoje zmagoslavje. Marija tolaži na tej zemlji Cerkev; a Jezus, kaj pa on? Ravno takrat tolaži tudi on — duše pred peklom . . . Zato glej, da ne boš od teh tolažbe polnih dnevih — ob sobotah — iskal tolažbe samo zase, o,

spomni se tudi ti ravno te dni ubogih duš v vicah! Priporoči jih Kraljici sobote! Reci ti: »O Marija, tolažnica žalostnih, pri oni tolažbi, katero je delil tvoj božji Sin veliko soboto dušam pred neklom, pri tej božji tolažbi te prosimo, tolaži tudi ti duše v vicah! Usmili se jih!« . . .

Sobota, tolažbe polni dan za sv. Cerkev, za nas, za duše v vicah . . . Morda še za koža? Da, še nekdo je, ki potrebuje tolažbe. Kdo? *Marija sama je.* Marija? Ona, sama »tolažnica žalostnih«, kako to? In vendar je res. Pogledj, dragi častilec Marijin, pogledj okolu sebe! Kaj vidiš, kaj slišiš? Toliko žalitev naše Matere Marije! Nisi slišal še nikdar njeno ime preklinjati? njeno sv. ime skruniti, v prah teptati? . . . Grozne žalitve . . . In ti si še častilec Marijin? Če si, bodi njen tolažnik, tolaži jo posebno ob sobotah! . . .

Še nekaj posebnega: Kakor je prvi petek v mesecu postavljen v zadoščenje božjemu Srcu za njegove žalitve, tako je naš sv. oče določil 13. junija 1912 prvo soboto v mesecu zato, da zadostujemo Mariji, brezmadežni Devici, za vse žalitve, s katerimi jo žalijo brezbožneži. O le zadostujmo ji radi, — posebno za one žalitve, s katerimi jo žalijo naši rojaki! Kako se ponašajo večkrat s svojo narodnostjo: »Slovenci smo — Slovenci« in kaj narede večkrat ti narodni Slovenci? K Lahom gredo in jim najgrše laške kletve ukradejo ter z njimi na grozen način kolnejo našo Mater, našo Marijo, ki je od katol. shoda sem na poseben način »Kraljica Slovencev«. Oh, za vse te kletve — posebno zaklete od našega slovenskega naroda — zadostujmo Mariji ob prvih sobotah! . . . Saj se še zmislite, dragi »Bogoljubovi« bralci, na skrunitev Marijine podobe v Ljubljani, o kateri vam je pred nekaj časom poročal »Bogoljub«, kako grozno, o le zadostujte za te žalitve — Mariji! Tolažite jo! . . .

To je sobota, to njen pomen.

Sobota je Marijin dan.

Marija je — naša.

Torej je tudi sobota naš dan!

I. G.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

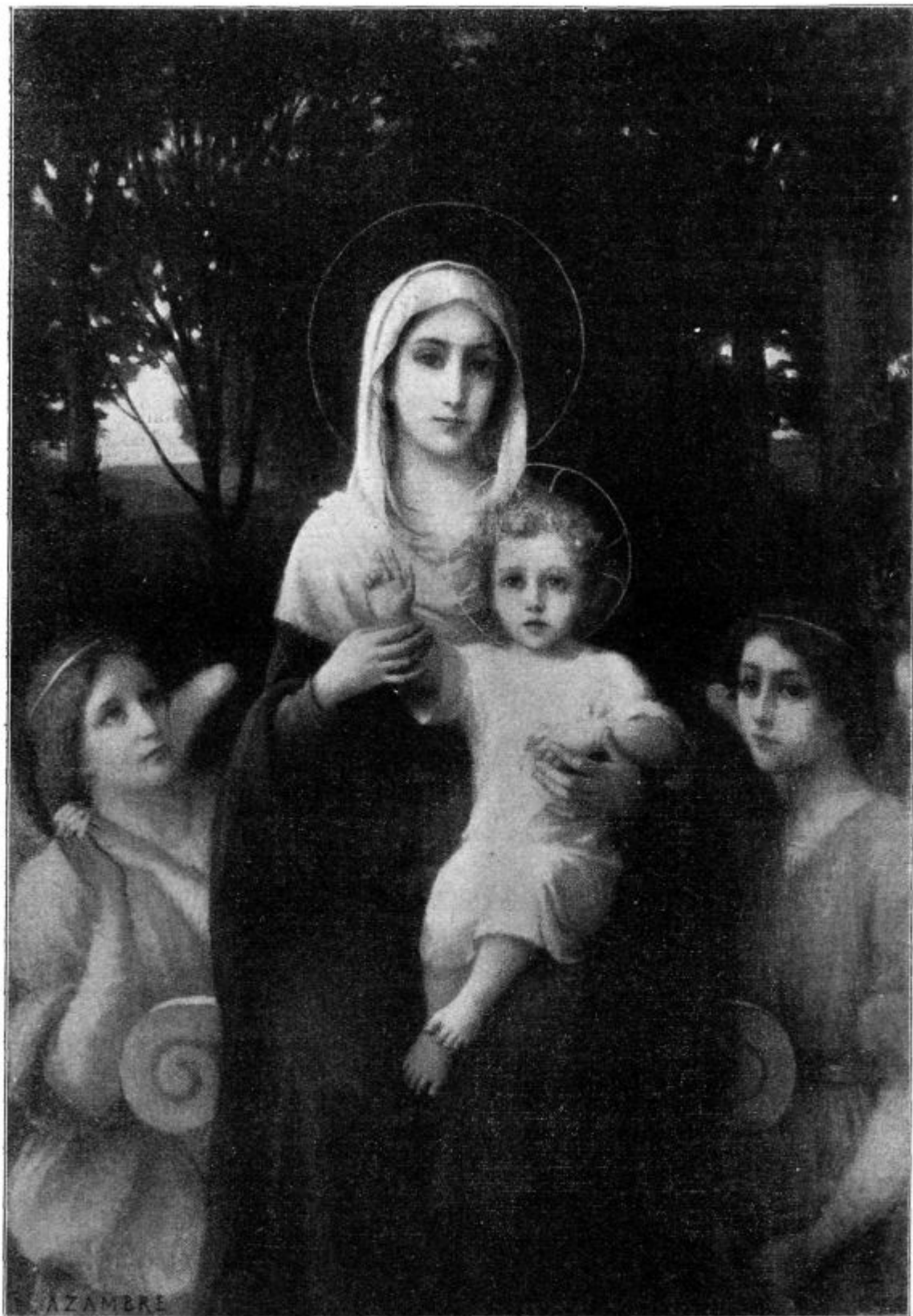
(Dalje.)

6. Nekaj ugovorov.

»Dober je izgovor, naj bo bukov ali brezov, da bo le odrezal,« pravi pregovor. Lahko-miselni in neznajniki se spulijo tudi za ja-

lovo kozo, da le odrinejo od sebe kako dolžnost ali da se laže izvijejo kaki obljudi. Tudi pri vzgojnem poslu takih ne manjka, ki mislijo, da le na »modrih« — ne na pridnih! — svet

Pomoč kristjanov, kraljica angelov.

stoji. Se že najde kje kaka špranja ali luknja, da odrinejo skozi vsaj nekaj svete vzgojne dolžnosti, če ne že vse. Toda ti izgovori so na prve oči puhli, črvivi in trhleni. Le nekaj jih presodimo!

»Kaj naj se pa ubijam z vzgojo otrok, ko pa te reči ne umem in nimam časa. Saj plačujemo zato duhovnike in učitelje, da nam zbrichtajo in izmodrijo mladino. Bo že, ko pride enkrat k pameti in v šolo!« — Dovolj mi, da te vprašam: Čegav pa je otrok? Ali ga ni izročil Bog najprej tebi — mati ali oče? — Ali morda le zato, da poskrbita zgolj za il njegovega telesa, neumrljivo dušo njegovo in njene dragocene talente pa zanemarita? Ali tudi res nič ne pomislita, da je takrat, ko stopi otrok v šolska leta, že marsikatero slabo nagnjenje tako ukoreninjeno v njem, da ga katehet in učitelj pri najboljši volji ne moreta več popolnoma zatreti? Postalo je otroku že »železna srajca«, to je druga narava. Otrok ostane pač ponajveč vse življenje tak, kakršen je bil vzgojen na materinih kolenih. To imejta na umu! Slomšek pravi: »Svet se po samih šolah ne poboljša, če starši doma pravega dna ne položijo.« — Povrhu pa še to: Katehet in učitelj imata pred seboj v šoli morda 80 do 100 otrok — pa naj zdaj v tistih kratkih urah pri vseh nadomestita, kar so zanemarili pohuljeni starši v petih šestih letih in še ne nehajo zanemarjati tudi v šolski dobi. No, in ko bi končno učitelj in katehet tudi res imela tisti veliki vpliv na otroška srca, kakor ga imajo starši, bi vendar pri malokaterem otroku dosegla popoln uspeh, ker bi sejala dobro seme na že prodnato, s trnjem preraslo grudo — hočemo reči: v že izkvarjeno in otrplo dušo.

Sicer je pa treba držati na brzdi otroka še tudi potem, ko izstopi iz šole. In tedaj še prav posebno! Tista leta od 14. do 24. leta so najnevarnejša in za dušo otroško najviharnejša. Takrat je otrok na muhi, kam se bo obrnil. Kdo ga bo pa t a k r a t vodil in učil, ko ga učitelji ne bodo imeli več na očeh? O, kako potrebuje takrat otrok skrbne ljubezni pa tudi zdrave strogotosti v domači hiši! Pomnita: v domači hiši! Pa kako bodo takrat starši vodili in vladali mlado stvar, če si niso pridobili ugleda pri otroku že v njegovih mladih dneh? No, pa saj vemo, kako se mesi tak kruh: v predšolski dobi so taki starši odkladali vzgojo otroka na šolo; v pošolski dobi se pa jeze na šolo, češ: šolska družčina ga je izpridila in šola je zanič! Pa ga je izpridila le lenoba in zaspanost vncemarnih staršev. Domača vzgoja bi nazadnje za silo že še izhajala tudi brez šole; toda šola brez domače vzgoje zida na pesek. Ali nas ne bode v oči

dannadan, kako se izkvari premnogo otrok, ko izstopijo iz šole, ker ne najdejo doma nobene roke, ki bi gojila naprej in zalivala to, kar je vsejala šola? To pomislita vidva, oče in mati, pa nikarta ne dregajta resnici v oči!

— »Ali jaz otroka že prav učim in pravravnam; samo drugi mi ga izpridijo, da je vsaka moja beseda bob v steno!« — Poslušaj, kaj ti dēm! Posebno zgledno to tvoje vzgajanje že ni moglo biti, če ni bil otrok nič ali pa le celo malo poučen o tem, kako kvarne so slabe družčine, in kako je dana vestna dolžnost vsakemu otroku, da se jih ogiblje. In če se jih noče, daj otroku pravočasno pameten porcijon leskovega olja, ali pa mu odredi zdravilnega posta: to ozdravi trmo korenito, samo če že ni prepozno. Čim silneje vabijo zapeljivci in zapeljivke tvojega otroka v svoje zanke, tem skrbiljeveje ga moraš pač vzgajati ti. — Zgodi se pa včasih tudi tako, da uče starši svojega otroka res prav in ga tudi pravravnajo; sami se pa love po čisto drugačnih kolvozih in grapah, pa tako uničijo s svojim zgledom, kar so vsejali s svojimi besedami. Potem pa ni čudno, da so njih besede bob v steno.

— »Kaj bi tisto!« se oglašja nekje tretji, »jaz sem bil v mladih letih tudi precej iz pameti, pa le nekaj sem in nekaj imam. Bo že tudi iz mojega otroka kdaj kaj, ko pride do prave države in ko enkrat iznori.« — Čeden nazor to! To se pravi: čez bukova drva po protje hoditi. Če si bil ti neroden v svojih mladih letih, ali je bilo to prav? In kdo je bil sokriv tistih tvojih nerodnosti? Ali ne morda tvoji starši, ki so ti pustili, da si počel, kar si hotel? Ali je bilo tudi to prav? Ali bi ne bil zdaj trikrat boljši, ko bi bil preživel bogoljubno mlada leta? Ali mari nisi zdaj vdan nobeni strasti? Ali nimaš nobenih duševnih bojev? Nič izkušnjav? In nič strahu pred sodbo božjo, kjer boš odgovor dajal od svojih mladostnih norosti? Premisli, kaj je izrekel stari Job: »Kosti hudobneža bodo polne grehov njegove mladosti.« — Otrok naj iznori — praviš. Pa kako? S tem, da žali Boga, da tepta božje in svetne postave, da zavaja in pohujšuje druge, da si skruni dušo in si kvari telo! Je li to prav? Kako pač more razumen oče, razsodna mati po pameti pričakovati, da bo slabo drevo rodilo kdaj dober sad?

»Pa se vendar najdejo starši,« ugovarja četrti, »slabi starši, ki imajo dobre otroke; pa tudi dobri starši, ki se mnogo trudijo z vzgojo, pa imajo vendarle otroke malo pridne.« — Vse res! Toda to so tako

redke izjeme, da vzgojne dolžnosti prav nič ne omajajo. Če zacvete katero drevo v jesenskem mrazu, mar bo kdo pričakoval sadu od njega? Blagor pač otroku, ki ostane dober tudi v okuženem ozračju! Živ čudež je. Pa le redko, redko se zgodi, da ostane tak otrok dober tudi do konca. Ko pa zaide, gorje mu! Tak revež ne pride potem izlepa več na pravo pot. — Pač, tudi dobri starši imajo včasih slabe otroke. Pa kdo nam je porok, da so tisti dobri starši res tudi do bro vzgajali svojo deco? Morda niso pravočasno pričeli. Morda niso vzgajali v edinosti. Morda niso dosti vestno odvrčali od otrok pohujšanja. Morda niso otroka vzgajali primerno njegovim zmožnostim. O, pri vzgajanju je že malenkost dosti, da ni pravega uspeha. Mogoče je pa tudi, da se izpridi kak otrok staršem v kazen. Tuinsem morda ni bilo vse pošteno pred zakonom? Ali pa sta morda oče in mati grdo ravnala s svojimi starši? Ali pa je pri hiši kaj krivičnega blaga? Sicer je pa samo Eden vsoveden in vseviden, da nezmotno presodi, kateri starši so dobri in kateri so slabi. Človeška presodba je v tej zadevi včasih čez mero brljava. No, res je tudi, da imajo včasih celo brezdvomno najboljši in najvzornejši starši med svojimi otroki katerega ali katero, ki jim dela sive lase, dasi so skrbeli zanj in pazili nanjo izmlada z vso ljubeznijo in strogotjjo. Velik križ je tak svojevoljen otrok za vso družino; veliko breme zlasti za starše, če ga ne okrene nič: ne mila, ne nemila. Pa naj bo takim staršem vsaj to v tolažbo, da se taki izgubljeni otroci vendarle vrnejo prejalislej na pravo pot. In ko bi se tudi ne — proste volje jim starši vendar ne morejo preprečiti. Storili so svojo vzgojno dolžnost po svoji najboljši vesti — kdo more vreči kamen očitanja nanje? Celó med apostoli je bil eden, ki ni hotel storiti dobro navkljub vsem svarilom Gospodovim.

Obupana mati še kliče od nekod: »Iz dna duše rada priznam, da treba vzgajati otroka, in tudi jaz se trudim z njim; toda mojega bi ne

predružačil menda tudi sam Bog iz nebes ne. Dobra in huda, darilo in pretilo — vse zastoj. Prirojeno mu mora biti.« — Prirojeno? Je že mogoče. Od kóga pa? Vendar od vaju? Kdo ima torej na vesti to izkvarjeno naturo? — Ali ni potemtakem dolžnost za starše trikrat nujnejša, da zatirata oba, oče in mati, zarana v otroku z vsemi silami, kar je prinesel otrok hudine s seboj na svet? Ni šment, da bi se ne dalo začasa zatreti v njem, kar je od zla. Najtrši kremen se s trudom izgledi; najbolj izkrivljeno drevesce se polagoma zravna; najljutejši lev se s potrpežljivostjo ukroti — pa se ne bi otrok, ki je podoba božja, nežna duša, mehko srce. Celó tedaj, ko bi se bila razvada že zajedla globoko v otroka kakor rja v železo — vendar še ni izgubiti poguma. Vsako človeško bitje je izpremenljivo, dokler živi, in dovzetno za blago besedo. Seveda — truda je pač treba ob nekaterih bolj grčavih dušah vsaj izkrajaj; truda in ljubezni in iskrenih molitev, preden se tak kljubavs otaja in odpre srce solnčnim žarkom roditeljske ljubezni in milosti božje. Potem je pa tudi veselje toliko večje na obeh straneh. In upanje tudi toliko trdneje, da ta pot izpreobrnjenja nima povratka. Za starše pa povrh še najsladkejša uteha, da bodo nekoč lahko zatrdili pred sodbo božjo brez bojazni: »Katere si nama dal, sva jih obvarovala, in nobeden se ni pogubil, kakor le sin pogube.«

Dne 10. junija l. 1884 je bil na Nemškem nekje na smrt obsojen zloglasni morilec Herman Stellmacher. Preden so se sodniki razšli, je mož poprosil še besede. Izjavil je pa tole: »Gospodje sodniki, nič ne tajim, da so strašna moja hudodelstva. Toda tako mislim, da še bolj zaslužijo krvave smrti tisti starši, ki izpridijo otroka še pred rojstvom in mu zastrupijo dušo in telo. Potem pa, ko pride na svet, ga puste, da odrašča brez vzgoje, kakor hoče in more. Po moji pameti je to največja hudobija, ki je mogoča na svetu.«

Kaj na to pravite vi, krščanski starši? —

Obljuba dela dolg.

Nisem hud kadilec, samo po obedu mi zadiši in zapalim si lepo dišečo svalčico.

Mislil sem si pa nekoč, da bi tudi jaz rad daroval presv. Srcu Jezusovemu nekaj, kar bi mi bilo zelo težko pogrešati. Odločil sem se in obljubil v petek nič več ne kaditi. Saj res, jutri je petek, sem si mislil, in še prvi petek v mescu.

začni kar jutri. Obvelja, obljuba je storjena.

Pride petek, jaz si pa prižigam in puham kakor po navadi. Huda je navada, težko je prijetnostim se odpovedati. Tisti dan sem imel opravka v bližnjem trgu. Ker se je pripravljalo na dež, sem vzel s seboj dežnik, lep nov dežnik.

Ko sem se vozil nazaj, izstopil in prišel do-

mov, pogrešil sem dežnik; pustil sem ga v vlaku, ni ga bilo več; šele doma sem se spomnil, da ga nimam. Obledel sem sramote: Pozabil sem na obljubo, ki sem jo dal na čast presv. Srcu Jezusovemu, pozabil tudi še isti dan nov dežnik.

Lep, nov dežnik, škoda ga je bilo, žal mi je bilo za njim. Toda ko sem pomislil, da sem ga ravno danes pozabil, mi ni bilo nič težko zanj. Za 5 kron si kupim novega, prelomljene obljube si pa ne morem odkupiti! Prošiti, lepo prošiti

moram, da mi jo odkupi kri iz najsvetejšega Srca Jezusovega, prelita za mojo lahkomišljenost. Zdaj pa se že vedno, zvesto in trdno držim svoje obljube. Skušnjava pa mi vsak petek ponuja pod nos lepo dišečo cigareto. »Nočem, o Jezus!«

Profesor R.

Op. uredništva. Bravo, gospod profesor! Mal dar Jezusu, in vendar zelo dragocen! Takó globokovernih izobraženih mož svetnega stanu bi si želeli več!

Lepi maj.

Zavlada, majnik, ljubkomilo,
naj gledam cvetje tvojih trat;
odevaš zemljo v novo krilo,
krasoto gajev in livad.

Naj slušam spet krilatcev petje,
potoka bistrega šepet,
spomin mi pelji v mladoletje,
v življenja jutranji lesket.

Za hip mi vrni zlate čase,
življenje lepih dni nazaj,
ko zgolj sladkost sem orkal vase,
ko cvetel sem kot lepi maj.

Kaj znal sem za sveta krivice
takrat, ob tvojem cvetu cvet,
kaj znal, da čas mi zguba lice,
v številu malem težkih let.

Krasoto zrem na tvoji trati,
milobni majnik, tudi zdaj,
a kje življenja majnik zlati,
mladosti moje, kje si raj? —

Vsaj nekaj hočem še imeti,
iz dobe svojih zlatih let;
srca čistoto, ki se sveti
enako milo slej kot pred.

S tem žarom v srcu bom pohitel,
vesel pred šmarnični oltar,
za čast Marije zvest boritelj,
sem sklenil biti, bom vsekdar.

Naj kruti čas mi zguba lice,
kaj klical bi mladost nazaj?
Le v slavo vseh devic Kraljice
mi v srcu cveti — lepi maj!

Br. Gervazij.

Drobne povesti.

(Piše Angelar Zdénčan.)

1. Kaj naredi sveti krst?

Mac Carthy, sloveči francoski govornik, je nekoč govoril o učinkih svetega krsta. Tu nakrat obstane, pogleda in gleda svoje poslušalce poln občudovanja, in kakor bi se zbudil iz globokega spanja, nadaljuje: »O Bog! Kje pa sem? Kaj pa vidim? Moje telesne oči mi sicer pravijo: to so služabniki, delavci, rokodelci, obrtniki, kmetje, trgovci in uradniki; nekateri bogatejši, drugi revnejši; nekateri nižji, drugi višji. Toda moje duševne oči prodirajo skozi to telo naravnost v vaše duše in gledajo, kako se leskečejo v svetlobi posvečujoče milosti božje. Zato vas« — pri tem se govornik prikloni proti poslušalcem, — »spoštljivo pozdravljam v imenu nebeskega Očeta, vas visokorojene otroke mojega Boga!«

2. »Živi tako, da ne izgubiš svojega prostora v nebesih!«

Koncem prejšnjega stoletja. Na severnem Nemškem. Premožen kmet je imel sina edinca. Ime mu je bilo Karel Vending. Po božno so ga starši vzgojili. A sin je moral radi kupčije pogosto v mesto. In tukaj se je sestajal s prijatelji, ki so bili napredni in svobodomiselní; norčevali so se iz Boga in svetih reči. Odkraja je Karel ugovarjal; nato se je smejal ž njimi vred, naposled pritrjeval. Oče ga je svaril, a zaman. Mati mu je umrla že prej. Padal je vedno globokeje in huje. Sedaj je prekosil svoje tovariše v bogokletju. Ker mu je presedalo svarjenje očetovo, preselil se je v mesto in živel z neko od svojega moža ločeno ženo. To je zadalo očetu smrt: žalosti ie umrl; pred smrtjo ni niti videl svojega sina.

Sedaj šele se je začelo pravo divje življenje. Sin je veliko podedoval kot edinec in neizmerno zapravljaj. Toda v dveh letih je napravil vse s svojim razuzdanim življenjem. Nakopal si je tudi z nečistostjo strašno, neozdravljivo bolezen in moral je v mestno bolnico.

Tu je ležal sam in zapuščen v oddelku za nalezljive in neozdravljive bolezni. Nihče ni smel k njemu. Samo usmiljena sestra mu je stregla in duhovnik ga je pogosto obiskoval. Prigovarjal mu je, naj se spravi z Bogom, a bolnik je klel in se rotil. — »Ali vaš oče še živi?« ga vpraša nekoč duhovnik. — »Ne,« mrzel odgovor. — »Kaj pa mati?« — Pri tem postane bolniku mehko pri srcu, solza mu poteče po licu. »Tudi mati je torej umrla,« nadaljuje duhovnik, »in katera je bila pač njena zadnja beseda, ki vam jo je pred smrtjo govorila?« — Bolnik je še silneje jokal in naposled pravi: »Moj sin, poglej večkrat nebo in tako živi, da ne boš izgubil svojega prostora v nebesih! — To so bile njene zadnje besede. Toda jaz sem svoj prostor že zdavnaj napravil.« — »Nikakor,« mu seže duhovnik v besedo. »Le skesano se spovejte,

pa bo vse dobro.« Še isti dan se je spovedal in zvečer je bil mrlič.

3. »Iz ust otrok...«

Štiriletno dekletce Rezika je imela surovega in jezljivega očeta, ki je bil vdan žganje-pitju in tobaku. Pošiljal jo je v prodajalno po tobaka in po žganja. In kakor je že otroška navada, se je dekletce kje zastalo, se zamudilo in prepozno domov prišlo. Zato jo je oče zmerjal in pretepaval. Otrok se je bal, tresel in si ni upal niti jokati. Vsled slabega ravnanja zboli. Mati, kateri se je pri pijancu tudi hudo godilo, je nekoč sedela ob postelji Rezikini in dejala: »Veš, Rezika, ko umrješ in prideš v nebesa, prosi tam, da tudi jaz kmalu umrjem in pridem za teboj v nebesa.« — »Da, mama, bom tako naredila in bom prosila, da vi kmalu umrjete in kmalu pridete v nebesa in da pride Karlček in tudi Marijanica pride,« odvrne otrok. — »Kaj pa za ata ne boš nič prosila, da bi prišel v nebesa?« — »Ne, za ata pa ne bom nič prosila, sicer bi morala tudi v nebesih atu nositi šnopsa in tobaka in bi bila zraven še tepena,« priprosto razsodi Rezika...

Gema Galgani.

(Priobčuje Srečko.)

(Dalje.)

Tretje poglavje.

V družinskem zatišju. — V šoli trpljenja: bolezn; družinske nesreče; izgubi očeta; zdoma. — Čudežno ozdravljena. — Vedno višje: sadovi trpljenja.

»Najdražecenejši nakit
neveste križanega Kralja
je trnje in trpljenje —«

Ko je Gema izstopila iz šole, je bila v svojem 17. letu. Za vsako drugo bi bil to hud udarec, ker bi ji namah mogel zrušiti v nič vse lepe gradove in sanje za bodočnost; Gema je ostala povsem mirna, prožno orodje v božjih rokah. Prosta šolskih dolžnosti, se je z vso skrbjo in ljubeznijo posvetila gospodinjsstvu in vzgoji svojih bratcev in sestic. Z zgledom in besedo jih je navajala k čednosti in pobožnosti, ter imela to delo za sveto dolžnost, za katero bo morala nekoč odgovarjati pred Bogom.

Njeno obnašanje je bilo tako vzorno in spodbudno, da je budilo pozornost vseh, ki so imeli kdaj opraviti pri Galganijevih. Stari hišni služabnik Peter, ki jo je spremljal na

njenih gospodinjskih potih, je strmeč nad njeno čednostjo večkrat ponavljal: »Kaj se hoče? Gema je samo ena.«

Njeni domači so imeli priliko občudovati posebno njeno veliko ljubezen do revežev. Sama jo priznava, češ, da je bila to edina dobra stran v njeni dušni revščini. »Kadar sem morala zdoma, sem hotela vedno nekaj denarja od očeta in če ga mi včasih ni hotel dati, sem si izprosila, da sem smela vzeti s sabo kruha, moke in drugih stvari; in Bog je vedno tako naravnal, da sem srečala mnogo revežev... Tistim pa, ki so prišli na dom, sem dajala perila in kar mi je prišlo pod roke. Pozneje pa mi je spovednik prepovedal.« Tudi oče ji ni dajal več denarja. Zame je bila to bolešt,« — je tožila Gema, — »da sem neprestano jokala; zato navsezadnje nisem več marala iz hiše.

A tudi ta želja se ji ni izpolnila. Po očetovi volji je morala spremljati mlajše bratce in sestrice v šolo in na sprehod, ter tudi sama iti včasih na zrak. Gema je brezpogojno ubogala; a je poiskala vselej bližnic, da je bila čimpreje iz mesta v prosti naravi in da-

leč od mestnega šuma. Pa še to nedolžno veselje ji je moral hudobec zagreniti. Prišel jo je zasledovati mlad častnik, česar pa Gema seveda niti zapazila ni, ker je hodila vedno povešenih oči. Ko pa so jo drugi opozorili, se je močno užalostila in dolgo jokala. Po gorki molitvi k Bogu, je znova sklenila, da ne gre več zdoma kot samo še v bližnjo cerkev, kar se ji je z dobrimi izgovori pred očetom tudi skoro popolnoma posrečilo.

Tako je čuvala in gojila Gema pobožnost in krepost, dočim je sama mislila, da ji tega še popolnoma manjka. »Gema — si je neprestano ponavljala — Gema se mora popolnoma spremeniti in se vso dati Jezusu.« Vse ji je prišlo prav, da se je še bolj ogrevala zanj: cerkvene slovesnosti, naravne lepote, spreminjevanje letnih časov in še celo najbolj nedolžne igrice z otroki. Ko je n. pr. potegnila najdaljšo slamico: To je znamenje, je dejala, da hoče Bog od mene velike svetosti; zato jo hočem tudi jaz.« Novo leto 1896. jo spomni na novo notranje življenje. Takoj vstane od premišljevanja in zapiše v svojo beležnico: »V novem letu hočem pričeti tudi jaz novo življenje. Ne vem, kaj mi prinese to leto. Izročam se popolnoma Tebi, moj Bog; vse moje upanje in moja ljubezen je v Tebi. Čutim, kako sem slaba, o Jezus; toda zaupam v Tvojo pomoč in sklenem živeti drugače, vedno bliže Tebi.«

Doma je njeno zunanje življenje ostalo skoro nespremenjeno. Vstajala je zelo zgodaj; po jutranjih molitvah je hitela k sv. maši, med katero je pristopila vsak dan k angelski mizi. Tudi med dnevom je še enkrat obiskala Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Večerni čas je posvetila premišljevanju in sv. rožnemu vencu. Tudi ponoči je vstajala k molitvi. Do kako tesnega združenja z Jezusom je dospela Gema polagoma s tako rednim in nedolžnim življenjem! Njen duh se je dvigal vedno višje in Bog je govoril njeni duši z ljubeznijo in razsvetljenjem ali »jasno lučjo«, kakor jo je nazivala sama. Četudi preobložena z vsakovrstnimi opravili, je bila z duhom neprestano v Bogu. To je prvi korak notranjih duš, dosegljiv vsem kristjanom, da le stremijo po njem z zaupno molitvijo, ljubečo potrpežljivostjo in nekoliko trudom od lastne strani.

Zmotno bi bilo misliti, da je v toliki zbranosti Gema zanemarjala svoja opravila. Nasprotno: ravno njena neprestana zbranost ji je očitvidno pomagala, da jih je vršila z večjo pridnostjo in — kar je največ vredno — vedno z očmi, vprtimi v Boga, to je: iz nadnaravnih namenov.

Da jo še bolj odtrga od vsega minljivega in tesneje naveže nase, se je Bog poslužil

raznih sredstev, tudi izrednih. Koncem leta 1895. je dobila od sorodnikov v dar zlato uro, križec in verižico. Da ugotovi darovalcu, si jih je nadela enkrat, ko je šla zdoma. Toda komaj se je vrnila domov in jih hotela odložiti, se ji je zazdelo, da vidi svojega angela varuha, ki ji dé strogega obraza: »Najdragocenejši nakit neveste križanega Kralja je trnje in križ!« ter izgine. Na te besede vrže Gema vsa solzna in presunjena nakit od sebe in od tistega dne ne mara več slišati o lepoticju in modi: »Iz ljubezni do tebe, o Jezus, in da le tebi dopadem, ti obljubljam, da ne bom več nosila in niti ne govorila o stvarih, ki so količkaj ničemurne.« In tej svoji obljubi je bila Gema zvesta do smrti. Kak lep zgled — dekletom!

Tu nam Gema prvokrat govori o prikazni angela varuha. Pa ne samo njen angel, tudi Jezus sam se je prikazoval že v teh letih (1895) svoji Gemi: »Jezus je prihajal k meni,« je zaupala pozneje svojemu dušnemu vodniku, »četudi sem bila tako hudobna, ter mi je razodel toliko stvari!« In dodaja takoj v svoji globoki ponižnosti: »Ne vem, kako da se ni Jezus nikdar razhudil nad mano: samo enkrat sem ga videla jeznega.« Storil je to brezdvomno, da jo poskusi, ker Gema celo svoje življenje ni storila nobenega radovoljnega greha; tako spričuje njen duhovni oče in životopisec o. Stanislav.

Tako je raslo v Gemi tisto nadnaravno življenje, ki je vsajeno v dušo vsakega kristjana že pri sv. krstu in katero Bog potem razvija s svojo čudotvorno milostjo, da mu le duša sama ne stavi zaprek z grehom in mlačnostjo. O, da bi hoteli to dobro razumeti tudi mi, kako lahkini in velikih korakov bi hiteli za Gemo po vzvišeni poti proti nebesom!

Če smo videli doslej, kako pripravlja Jezus svojo nevestico potom zatajevanja, gorečih in stanovitnih sv. obhajil ter odtujenja njenega srca svetu in njegovim prevaram, stopa v svojem 18. letu Gema v novo dobo svojega življenja: v dobo ljubezni do Jezusa v trpljenju.

Gema je že iz najnežnejše detinske dobe čutila gorko željo po nebu. Pobožna mamica ji je vsadila to kal, ki je rasla z vsakim dnevom. . . . Če bi mi Bog dal na izbiro, bi hotela zdrobiti okove telesa in zleteti v nebo. Vselej, kadar sem zbolela, sem bila vsa srečna . . . In ko sem nekoč po sv. obhajilu vprašala Jezusa, zakaj me še ne vzame v nebo: »Moj otrok,« mi je odgovoril, »zato ne, ker ti hočem dati v tvojem življenju še obilnih prilik za še večje zaslužnje s tem, da

boš še bolj hrepenela po nebesih in voljno prenašala tudi življenje.

Tako je rasla v Geminem srcu ljubezen božja, s katero jo je pripravljajl Bog na velike reči. Gema jih je slutila: »Novo hrepenenje se je rodilo v meni, namreč po trpljenju... Sredi svojih obilnih grehov sem prosila Jezusa trpljenja in prav obilnega trpljenja...« — In bila je res bogato uslišana; kmalu je zadostovala ena sama beseda, en pogled, en spomin na križanega Jezusa, da je vsa gorela od sočutja in ljubezni zanj. Nekoč se je onesvestila v sočutni bolesti pred podobo Križanega; ko jo je oče zato karal, češ da je omedlela od slabosti, ker tako zgodaj vstaja: »Meni škoduje samo biti ločena od Jezusa v presv. Zakramentu,« sem odgovorila ter zbežala v svojo sobico, in takrat sem dala prvič duška svoji bolesti z Jezusom samim. »Hočem iti za tabo, o Jezus, sem mu dejala, kljub vsakemu trpljenju; nič več mlačnosti, o Jezus...«

Gema ni bila nikakor novinka na tej novi trnjevi poti; ker sama pravi: »Odkar mi je umrla mamica, ni minul en dan, ne da bi kaj malega trpela za Jezusa.« Zdaj pa je dozorela in z njegovo milostjo dovolj močna, da prenese udarce svojega ljubečega Učenika.

Najprej ji je obolela noga. Ognojila se ji je kost, kar ji je povzročalo neizmerne bolečine. Ker se Gema ni koj zmenila, se je gnitje hitro razširilo in je bilo treba zdravnika-kirurga. Ta se je kar prestrašil in prorokoval, da najbrže izgubi celo nogo. Vendar je prej poskusil z manjšo operacijo: moral je zato razgaliti načeto kost ter jo temeljito ostrgati. Gema se ni pustila uspavati ter je cel čas pri zavesti prenašala strašne bolečine. Res ji je ušel kak nezadovoljen stok, a je koj uprla oči na Križanega in se umirila ter ga prosila odpuščanja »za toliko svojo slabost«. Tako je Jezus uslišal njene prošnje in želje po trpljenju.

Gemin oče Enriko je bil mož stare korenine, dobrasrčen in preprost in kakor on sam ni poznal nepoštenja, je bil uverjen, da so vsi poštenjaki, kakor on. Tako je padel v roke brezvestnih izkoriščevalcev; to in pa smrt njegove žene in dveh otrok ter razne druge nesreče so polagoma izčrpale precejšnje imetje. Prišel je nenadoma na kant in na cesto. Povrhu je še sam obolel za rakom v grlu ter kmalu potem umrl v svojem 57. letu. Komaj so to čuli upniki, so zapečatili lekarno in na mestu odnesli še tisto malo pohištva, kar ga je še bilo.

To se je zgodilo novembra leta 1897. In Gema? Ona je bolj kot vsi drugi čutila vso težo žrtve, ki jo je hotel Jezus od nje, a je ravno pri njem našla zadostne moči, da je

vdano prenašala gorje, ki se je zlilo nad njen dom. »Tisti dan, ko je umrl moj oče,« pravi ona, »mi je Jezus prepovedal udajati se brezkoristnemu jokju; zato sem ga preživela v molitvi, zelo vdana v presveto voljo tistega Boga, ki je v onem hipu zavzel pri meni mesto nebeškega in zemeljskega očeta. Po očetovi smrti smo ostali brez vsega, niti za v usta nismo kaj imeli...«

K sreči so prihiteli na pomoč sorodniki. Gemo je vzela na dom teta Kavolina iz Camaiore (Kamajóre). Gemi so pri teti za hip posijali zopet lepši dnevi; toda ona je ostala vedno ista. Njeno največje in edino veselje je bila Jezusova bližina. Ker ni mogla tako pogosto v cerkev kakor v Luki, si je po zgledu sv. Katarine Sijenske in vseh notranjih duš zgradila v čistem svetišču svojega srca skrit tabernakelj, kjer je neprestano molila in čistila svojega Boga ter se ogrevala v ljubezni zanj. In lahko rečemo, da vse življenje ni več izstopila niti za hip iz tega skritega svetišča, ki ji je postalo eno najmočnejših pomočkov na poti popolnosti.

V Kamajóri jo je čakala nova preskušnja, ki je za nekaj časa nemalo razburila njen notranji mir. Gema je bila namreč tudi nazunaj izredno lepa, plemenitega obnašanja in polna miline. Oči so ji bleščale kot dvoje zvezd; samo da jih je redkokdaj kdo videl, ker jih je vedno, čeprav povsem neprisiljeno, povešala. Njena pobožnost, njena zbranost in sramežljivost pa so jo delale še bolj ljubko in prikupno. Ko jo je nekoč videl pošten mladenič iz obližja, jo je brez nadaljnjih pomislekov zaprosil pri teti. Ker je bil mladenič iz veleugledne in imovitve hiše, se je zdela teti karmoč ugodna prilika, da si Gema opomore na nekdanje rodbinsko stališče. Toda Gema ni hotela nič slišati o tem. Ker teta le ni odnehala, se je odločila, da se vrne v Luko, čeprav je vedela, da jo čaka doma le pomanjkanje in revščina.

Nad Gemo pa je še vedno počivala težka božja roka. Kmalu potem, ko se je vrnila domov, nevarno zbolí. Pojavile so se ji silne bolečine v glavi, hrbtu in ledvicah, nakar se ji je upognila hrbtenica, čemur se je pridružilo še vnetje možganske kožice, popolno oglušenje, izguba las in konečno ohromelost udov. Dokler je mogla, je potajila bolezen. Bala se je namreč zdravniškega preiskovanja; celo sama si ni upala nikdar dotakniti se bolnih udov. Dobro se je spominjala svetopisemskih besed: »Vaše telo je tempelj Sv. Duha« ter se po njih ravnala. Prenašala bi bila raje desetkrat večje bolečine kot pa dovolila, da se je kdo dotakne. A se je le morala vdati tetini zapovedi. Bogu na ljubo je prenesla

tudi to žrtev. Trebalo je posvetovanja najboljših zdravnikov; a vse operacije in ves njihov trud so le poslabšale njeno stanje.

Ko je strašno trpela na telesu, je Gemina duša rajala od veselja in ljubezni. Ne meneč se zase, je pokopala vse svoje misli in občutke v Jezusa, ki jo je slednjič tako radodarno uslišal in ji poslal zaželjenega trpljenja. Radi ohromelosti se ni mogla sama od sebe prav nič premakniti; tako je ležala dan in noč, vdana žrtva božje ljubezni, v neprestani molitvi. Samo njen angel varih jo je tolažil v njenih bolečinah: »Jezus ti pošilja telesni muk, ker te hoče očistiti na duši; le pridna bodi!«

Obe teti in sestrice so storile vse, da ji omilijo trpljenje in prav nič se niso bale, da lezejo vsak dan v dolgove. Obiskovale so jo tudi dobre znanke, posebno njene nekdanje učiteljice iz samostana sv. Cite; Gema je mogla le malo govoriti, a njena junaška vdanost, njen angélski smehljaj in očita zbranstvo v Bogu, to jim je sešlo v dno duše.

V takem stanju je preživela Gema eno celo leto. Turobna revščina se je naselila v Gemin dom; dostikrat ni bilo niti vinarja več za najpreprostejše pokrepčilo bolnici... Le-to je bolelo Gemo, da je drugim v nadlego ter si je zato gorko želela v nebo.

A Gema še ne sme umreti. Njena poskušnja se bliža koncu in njena potrpežljivost bo bogato nagradena. — Med najstalnejšimi prijateljicami je bila pobožna gospa iz mesta, ki je imela veliko zaupanje v tedaj še samo častitljivega Gabriela Possenti¹ od žalostne Matere božje, iz reda pasijonistov. Da okrajša čas Gemi, ji je prinesla njegov življenjepis. Gema je spočetka nezaupna, a ko še isti dan s pomočjo bl. Gabriela premeša hude skušnjave, ga vzljubi tudi ona. Večkrat prebere njegovo življenje in se vedno znova naslaja ob zgledu njegovih čednosti. V noči ne more zaspati, če nima pod zglavjem njegove slike; v vsem svojem početju ga čuti, da ji je blizu.

Tako so potekali dnevi. Gemina želja po trpljenju je bila utešena in trpljenje je

¹ Rojen 1. marca 1838. iz ugledne družine v Assisi, umrl 27. februarja 1862. kot redovnik oo. pasijonistov (ustanovljenih po sv. Pavlu od Križa leta 1733.) Štiriindvajsetletni mladenič se je odlikoval posebno v ljubezni do Marije; sluh svetosti in čudežev, ki so se godili po njegovi smrti na njegovo priprošnjo, je tako velik, da ga je Pij X. imenoval »Alojzija današnjih dni« ter ga 31. maja 1908 prištel med »blažene«. Njegov življenjepis je bil objavljen že skoro v vseh evropskih jezikih.

preobličilo Gemo, da je po vsej pravici mogla reči: »Popolnoma sem Jezusova in samo njegova«.

Na predvečer Marijinega spočetja je s spovednikovim dovoljenjem vsa srečna storila obljubo vednega devišstva; naslednjega jutra pa je hotela pokloniti brezmadežni Devici tudi obljubo vstopa v redovno življenje. V tem sladkem upu je nalahno zadremala. Kar se ji prikaže njen zvesti zaščitnik bl. Gabriel ter ji pravi: »Gema, le rada stori obljubo, postati redovnica, a ne dodajaj nič drugega«. Gema je šele čez kaj časa razumela te besede, s katerimi ji bl. Gabriel veleval, naj ne dela obljub za noben določen red, marveč le za redovno življenje vobče; ona bo povsem različna redovnica od drugih. Nato ji položi Gabriel svoj redovni križ na srce in s sladkim pozdravom: »Moja sestra!« izgine.

Medtem jo je bolezen polagoma izhiralala. Vsak dan se ji je slabšalo. Zdravniki so poskušali vsa sredstva, slednjič so se odločili izžgati ji tvore na hrbtenici. Gema zopet ni marala uspavalnih sredstev; 12 izžigov je junaško prenesla, a tudi to ni pomagalo. Dne 2. februarja so se zdravniki odstranili, češ da ne učaka več jutra...

Gema je komaj čakala trenutka, da po hiti v naročje Jezusu. Saj je bila tako dobro pripravljena! Trpljenje jo je očistilo, ker ji je izpodmaknilo vsako človeško pomoč; njena duša se je opirala samo nanj, na svojega Boga in Gospoda.

Šele sedaj ji je imela napočiti ura odrešenja in plačila. Domači so neprestano z velikim zaupanjem opravljali zanjo tri- in devetdnevnic. V teh dneh jo je obiskala nekdanja učiteljica od sv. Cite ter jo pregovorila, da tudi sama opravi devetdnevnicu k blaženi Marjeti Alakók, da ji izprosi ali zdravje ali pa takoj po smrti nebesa. »Da ugodim njej« — pravi Gema — »sem jo pričela; bilo je 23. februarja. Moralo je biti malo pred polnočjo, ko začujem rožljanje rožnega venca; neka roka se dotakne mojega čela in neki glas poleg mene moli za povrstjo devet očenavev, češčenamarij in častbodi... Jaz sem komaj mogla odgovarjati, tako sem bila pri koncu. Oni glas me vpraša: »Ali hočeš ozdraveti? Prosi vsak večer s polnim zaupanjem presv. Srce Jezusovo, jaz bom prišel do konca devetdnevnic vsak večer k tebi in bova skupaj molila k presv. Srcu Jezusovemu.« Bil je bl. Gabriel od žalostne Matere božje. Res je prišel vsak večer, mi položil roko na čelo in sva skupaj molila očenaš k presv. Srcu Jezusovemu, kateremu sem morala pridejati še tri častbodi k blaženi

Marjeti. Devetdnevnicu sem končala ravno prvi petek v marcu; poklicala sem spovednika in se spovedala; vedno pribita na posteljo sem prejela tudi sv. obhajilo. O, kako srečne trenutke sem preživela v Jezusovi družbi...! Tudi On mi je ponovil: »Ali hočeš ozdraveti, Gema?« Tako silno sem bila ginjena, da nisem mogla odgovoriti, samo s srcem sem dejala: »Kakor ti hočeš, moj Jezus!« O, dobri Jezus! Milost je bila podeljena: bila sem zdrava. Komaj sta potekli dve uri, sem vstala. Domači so jokali od veselja. Tudi jaz sem bila vesela, ne radi zadobljenega zdravja, pač pa, ker me je Jezus izbral za svojega otroka. Preden me je namreč tistega jutra zapustil, je dejal čisto jasno moji duši: »Moja hči. Za milostjo, ki sem ti jo storil danes zjutraj, bodo prišle še veliko večje. Jaz bom vedno s teboj, nadomestoval ti bom očeta, in tvoja mati bo onale — in mi je pokazal na kip žalostne Matere božje. Nikdar ne bo manjkalo moje očetovske pomoči tistemu, ki se izroči mojim rokam, tudi tebi ne bo manjkalo ničesar, čeprav sem ti odvzel vso tolažbo in vsako oporo tega sveta.«

Srečna zguba za Gemo! Zato torej ji je poslal Bog trpljenja, da jo oprostí ne samo sveta, marveč tudi vsake navezanosti nanj,

vsakega čuvstva, želje in nagnenja, ki ne bi bilo za Boga. Očiščena v bolesti in trpljenju pripada odslej vsa Jezusu in samo Jezusu. — V resnici se pričanja zanjo povsem novo, nadzemsko življenje. V njeni deviški duši biva sv. Trojica kot v svojem tabernaklju; nevesta Jezusova je eno z njim. Jezus sam se ji je postavil za učitelja, ki ji neprestano govori v duši, jo razsvetljuje s čudovito notranjo lučjo in obenem ljubeče vabi na svoje božje Srce. In Gema, ki je izšla iz ognja preskušnje kot brušen kristal, čista in prožna, se mu prepusti vsa, naj stori z njo, karkoli hoče. Kaj čuda, če se bo v kratkih dneh povzpela na vrhunce popolnosti in svetosti, kot jih občudujemo samo na največjih svetnikih! Že prej je bila vedno tesno združena z Bogom, odslej ne bo znala misliti na drugo, kot samo nanj. Odtod tista njena čudovita vdanost v Boga, njen mir in njena sreča, ki jih nobena življenska preskušnja ne bo mogla več skaliti. Z eno besedo: Gema živi še samo za Boga, samo v Njem in z Njim; samo še On ji je v mislih in željah, On jo še more osrečiti in v Njem zajema svoj mir in svojo srečo.

Čeprav se vse to ni zgodilo v enem hipu, kakor telesno ozdravljenje, se pričanja ravno s tem izrednim dogodkom nova doba v njenem notranjem življenju. (Dalje.)

Njej, ki ji zvezde obkrožajo glavo...

Njej, ki ji zvezde obkrožajo glavo,
bajno šumljajo potočka valovi,
ki ji prepevajo rajski duhovi,
prvi v nebesih oznanjajo slavo:

Žarno odsevajo majnika trate,
cvetje priklanja se v jutranji zarji,
holmi in grički — naravni oltarji,
dvigajo v slavo vrhove ji zlate.

Ptički žgolijo umetne napeve,
z veje na vejo lahkotno skakljaje,
v gozdu studenček čarobno šumljaje
v čast ji šepče skrivnostne odmeve.

Srca ljubezni utripljejo vnetá
njene mogočne obrambe iščoča,
misel in želja preveva jih vroča,
zanjo, ki z rajskim je sijem nadeta.

K Njej, ki ji zvezde obkrožajo glavo,
z vonjem cvetličnim se dvigam v višino;
varuj me, z rajsko obdana milino,
zvestega vsikdar pod Svojo zastavo!

Limbarski.

Iz zavoda sv. Stanislava.

V predzadnjem zvezku »Bogoljuba« smo storili prvi korak v javnost. Ker nas vzpodbujajo, naj gremo še dalje, pa naj bo. Danes hočemo nekoliko povedati o gmočnih razmerah zavoda.

Starši, ki morajo plačevati za svoje sinove, ki študirajo v mestu, prav živo čutijo, kako so se razmere v zadnjem času izpremenile: kako draga stvar je, vzdrževati »študenta«.

Pa saj čutijo že posamezne družine, čeprav nimajo svojega dijaka, kaj stanejo živila, recimo za 10 oseb. Zato pa tudi ni čudno, da več kot 340 dijakov tekom leta poje dokaj kruha in še kaj drugega. Od mnogih strani so nas že opozarjali, da je letna plača 400 K za vzdrževanje enega gojenca prenizka. Dolgo časa smo se upirali takim opominom, ki so bili pa dobro utemeljeni. Odgovarjali smo, da slovenski starši večinoma ne morejo zmagovati večje vsote. Tekom devetih let, kar obstaja zavod, smo pa marsikaj skusili. Tukaj hočemo podati nekatere misli in izkušnje. Ako bi bil zavod na trdni gmotni podlagi, ako bi imel ustanovno glavnico, po kateri bi bilo za ubožne učence zajamčeno prosto mesto, bi se že kako izhajalo. Toda zavod nima kapitala, temveč še dolg. Ako bi torej leto za letom ne prihajali mili darovi, bi bilo sploh nemogoče kakega gojenca sprejeti za znižano ceno ali celo brezplačno. Toda, hvala Bogu, dosedaj je prihajalo toliko darov, da smo n. pr. v tekočem letu sprejeli izmed 347 gojencev, 25 popolnoma brezplačno in 185 za znižano

ceno. Ker so se pa razne potrebščine, n. pr. premog, plin za razsvetljavo in nekatera živila silno podražila, bo pač potrebno, letno plačo zvišati, seveda za take, katerim bo mogoče plačevati. Gotovo je popolnoma upravičeno, če pravimo, da naj bi se v zavodu vsaj toliko plačevalo, kolikor bi starši hoteli in morali za svojega sina plačevati izven zavoda, v mestu. Ako bodo premožni več plačevali, bo pa omogočeno manj premožnim znižanje, popolnoma ubogim pa brezplačni sprejem. Omenili smo že, da so dosedaj prihajali dovolj obilni mili darovi. Ako bo to še v prihodnje ostalo, bo mogoče še nadalje mnogo ubogih, pa pridnih gojencev sprejeti. Sv. Jožef, ki je dosedaj tako očetovsko-skrbno čuval zavod sv. Stanislava, bo, tako upamo, tudi v prihodnje naklonil mnogo blagih src k radodarnosti za vzvišeni namen zavoda, ki je v prvi vrsti postavljen za to, da bi se v njem vzgojilo mnogo dobrih in pridnih mladeničev, ki bi se posvetili duhovskemu poklicu.

MARIJINO CVETJE

Važne naloge Marijinih hčera v današnjih dneh.

(Govorila M. Štupca na shodu društvnikov v Ljubljani 25. marca.)

Mnogočislani poslušalci! Ljube hčere Marijine! Kaj je danes, da smo zbrane v tolikem številu tudi Marijine hčere tu? Kaj je vzrok, da stoji ena vaših sestrá pred vami in sredi vas z nalogo prevažno in preveliko?

Marijino Oznanjenje je danes, praznik, ki je posebno naš praznik, hčere Marijine. Spomin je onega dne in tistega blaženega trenutka, ko je vseusmiljeni Bog dvignil tepatano, onečaščeno ženstvo iz tisočletnega suženjstva in ponižanja, kamor je bilo pahnjeno vsled Evinega greha. Spomin je onega dne, ko je vseusmiljeni Bog poklical v Mariji tudi ženstvo k sodelovanju v božjem kraljestvu.

Kje bi bile me vse, kaj bi bila vsaka izmed nas, da bi nam Bog ne bil dal z današnjim dnevom takega zgleda, tako vzvišenega vzora in take matere kakor je Marija. Dovolj, naj Te hvalimo o sveta Devica. Daj nam pomoč zoper sovražnike svoje!

Sovražnike? Ali nismo rešene, ali nas ni dvignil Gospod v tebi in s Teboj, o Mati?! Ali Te ne hvalimo z molitvami, z društvnimi znaki, zastavami, z rednimi shodi?

Uči nas, kako naj Te hvalimo, o sveta Devica. Uči nas, zakaj kličemo: Daj nam pomoč zoper sovražnike svoje!

Da, mnoge, mnoge so med nami, ki Te pač hvalijo o sveta Devica, — a ki ne vidijo ne tvojih ne svojih sovražnikov, ali ki jih ne marajo videti, ker se boje boja. In vendar kličemo vse: Daj nam pomoč zoper sovražnike svoje!

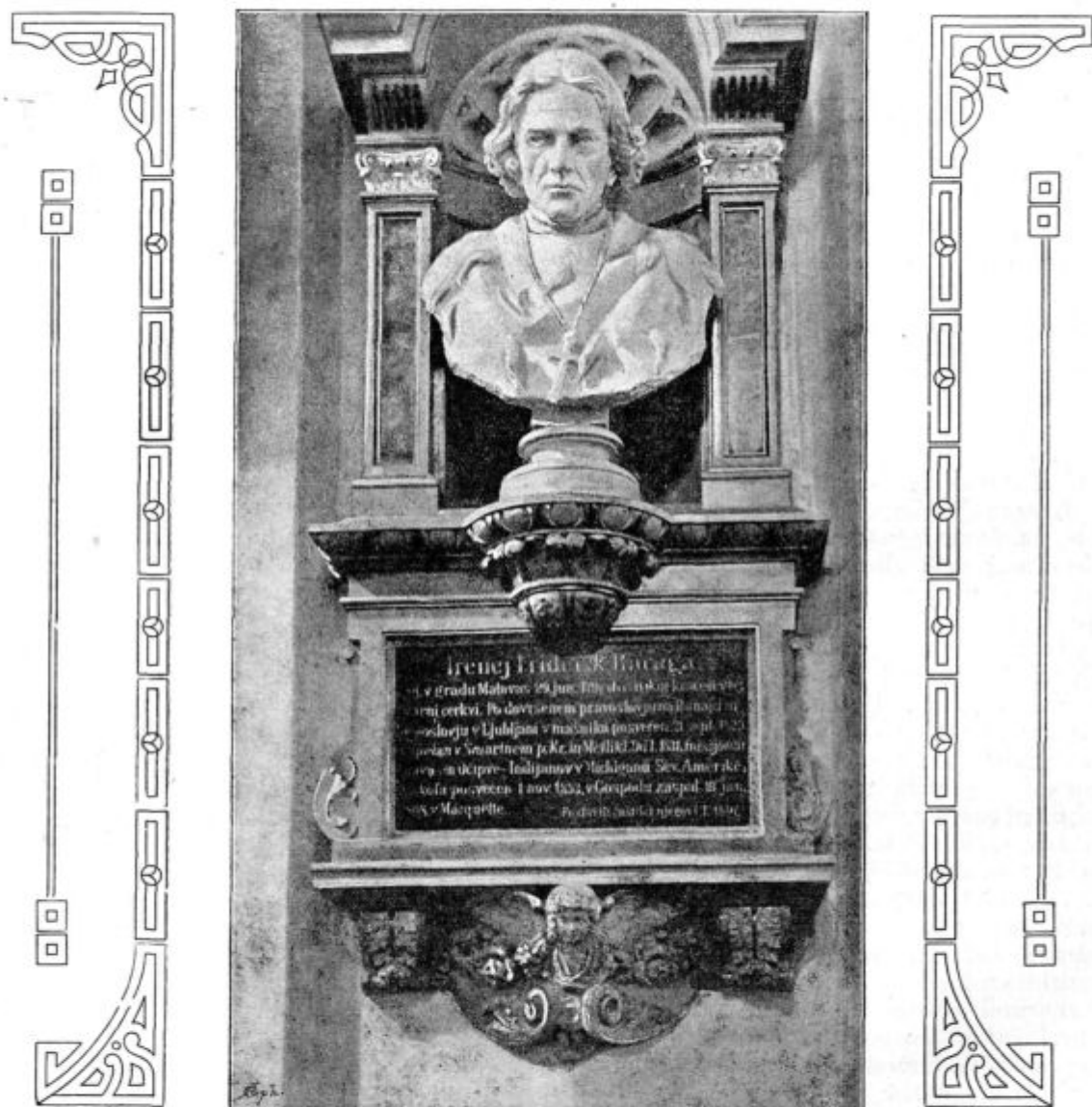
Že vidim mnoge, ki vprašajo in kličejo: Kje so nasprotniki moje Matere, kje so sovražniki Tvoji, o Marija? Tudi v naših srcih gori ljubezen, tudi v naših prsih plamtí pogum, pokaži nam, in iti hočemo v boj! Te besede si upam izreči v vašem imenu, hčere Marijine.

Da, kakor drugod po širnem svetu, tako se zavedamo tudi me, da imajo Marijine hčere posebne, važne naloge v današnjih dneh.

Zato sem se namenila, da govorim tukaj »O važnih nalogah Marijinih hčerá v današnjih dneh«.

pri žalibog tudi pri nas na Slovenskem. In kako se javlja to moderno poganstvo? Za nas je najvažnejši pojav modernega poganstva ta, da ponižuje in zopet usuznjuje ženstvo in sicer ženo kakor dekle.

Pri nekaterih poganih so šli tako daleč, da so celo trdili, da ženske nimajo duše, da

Spomenik škofa Baraga v dobrniški cerkvi.

Prevažna naša naloga je, da se zanimamo za sovražnike svoje, za nasprotnike naše Matere in krepko udarimo v boj zoper nje. »Daj nam pomoč zoper sovražnike svoje«! Te besede ne smejo biti le prazna fraza. Kje je sovražnik?

Sovražnik naš in sovražnik Marijin je moderno poganstvo, ki se mogočno širi in šo-

so le neka nižja bitja; le moški da imajo dušo, ki je neumrjoča.

Naši moderni pogani pa delajo tako, kakor bi me res ne imele duše, vsaj neumrjoče ne.

In žalibog se vda le preveliko število Slovenk modernim načelom, modernemu suženjstvu.

A me hčere Marijine hočemo ravno z današnjim dnevom pokazati, da imamo dušo, da še imamo pamet, ki zna sama misliti in presojevati, kaj je prav, kaj ne.

Rekla sem prej: Moderno poganstvo ponižuje in usužnjuje zopet žensko. Vprašate me »Na kak način«?

Odgovor je kratek: S tem, da tepta z nogami in vleče v blato žensko dostojanstvo in žensko čast. Kje in kako? — Na vprašanje kje, odgovorjam:

V umetnosti, v leposlovju, sploh v tisku, v glediščih, zlasti pa z alkoholom in z današnjo modo. Na vprašanje »kako?« mi boste pa vedele menda odgovor same, ako pogledate naše umetniške spomenike, ako se domislite duševnih izrodkov, ki jih žalibog pišejo in tiskajo tudi v naši mili slovenščini, ako ste imele priložnost, obiskati večkrat javne gledališke predstave, če ste imele pogled v nesrečne družine, kjer je alkohol gospodar, ako se spomnite tega in onega, kar je dandanes moderno v ženski obleki.

Že slavni naš Slomšek je zapisal besede: »Človeška hoja, njegov smeh, njegova obleka, ti znači človeka.«

Hčerka Marijina! Ali se ti ne krči srce, ali te ne navdaja nevolja in stud in srd, ko hodiš skozi naše ulice in pogledaš v izložbe in srečavaš moderno oblečeno ženstvo raznih slojev?

Te razglednice, ti lepaki, te reklamne podobe, ti umotvori dvomljive vrednosti, bodisi, da so slikani, ali liti ali kovani, ali žgani iz ila, porcelana in stekla?

Povejte, ali ne onečašča vse to nas? Veliki škof v Nemčiji je zapisal resne besede: »Kdor onečašča žensko bitje, on onečasti Marijo, ker vsaka žena, sleherni deklica je sestra, je sovrstnica Matere Marije.«

Poganske Japonke so se zgražale nad obleko krščanskih evropskih žen. Kaj stori Evropa? Od Japonk si izposodi takozvani japonski kroj, a tudi tega obrne v zlo kakor vse, karkoli ji pride v roke. — Vse pretesno in prekratko, povsod zmanjkuje blaga, da slavni pisatelj Foerster vsklikne: »Čudim se, kako morejo možje svojim ženam in očetje svojim hčeram dovoliti obleko, ki telo bolj odkriva nego zakriva, ki s toliko premetenostjo zapeljuje moški svet k nizkim strastem.«

Vseobče so razširjene zmote o нравnih načelih. Kar je veljalo nekoč kot nedostojno, ostudno, grdo, — to imenujejo danes omikano, lepo, moderno. Delati, truditi se, to pa je sramotno; kdor dela, ta je zaničevan.

Dandanes se tiska, govori, piše o нравnosti brez Boga, brez vere; pravijo mladini,

da ni mogoče izpolnjevati pretežkih zahtev božjih zapovedi. Oznanjajo dvojno moralo, eno za javnost, drugo za tajnost; naglašajo, da so drugačna нравna načela za moški nego za ženski svet.

Tako je drugod, tako je tudi pri nas. In posledice? Kako strašne so! Vprašajte dobre matere, kakšne težave imajo s polodraslimi hčerami, vprašajte tiste, ki imajo opravka s polodraslo mladino, vprašajte gospodinje in starejše, modrejše služkinje: »Ali lahko shajate z mladino? Ali vas sploh še kaj posluša? Ali ima sploh še zmisla in ljubezni za resno delo, za dekliško čast? Kje je naša ženska mladina delavskih slojev v prostih nedeljskih popoldnevih?«

Kinematografi, sprehajališča, gledišče in gostilne so prenapolnjene; v plesnih šolah tudi deklet nikoli ne zmanjka; navadno jih je več nego plesalcev.

To so posledice, ki jih vidimo na lastne oči.

Vse to je dandanes moderno. Na katoliških shodih in v pastirskih listih odmeva pa tudi čim glasneje klic škofov, ki nas vabi, prosi in spodbuja k najtežavnejšemu boju, k boju zoper poganske izrodke mode. Klic matere Cerkve je vedno drag vsaki dobri katoličanki. Marijine hčere so pa bile od nekdanj tudi najboljše hčere svete Cerkve.

Dvignimo torej tudi me svoje glave, poslušajmo glas Cerkve in izrecimo danes tukaj javno svojo sodbo in obsodbo nad izrodki ženske mode. Skrajni čas je, ker se tudi pri nas ženstvo preveč uklanja modi in se ji usužnjuje.

Treba je v tej važni točki tudi pri nas boja, resnega, neizprosnega boja na celi črti.

Trojno je orožje v tem boju:

Prvo: zavedajmo se svojega ženskega dostojanstva!

Drugo: zavedajmo se svoje ženske moči!

Tretje: zavedajmo se svoje dolžnosti do ženskega apostolata.

Hčere Marijine, zavedajmo se svojega dostojanstva! Kraljica nebes in zemlje je naša mati, — kraljeve hčere smo — ali se zavedamo tega visokega dostojanstva, ali se zavedamo te svoje časti? Oj, hčerka Marijina, ceni in čislaj samo sebe, kraljeva hčerka si; dvigni se s svetim ponosom nad drznimi zahtevami poganske mode! Zaničuj jo! Odreci ji pokorščino z besedo in z dejanjem!

Ali je to ženska dostojnost, ako hoče deklica z nakitom svojega klobuka delati konkurenco Doberletovemu konju ali kaki rogati živali?

Ali se pravi čislati samo sebe, ali je to sveti ponos, ako se brez pameti in brez misli pokorimo modnim predpisom, naj so še tako nezmiselni, nespametni, velikokrat celo nezdravi da, naravnost pregrešni?

Žena, deklica, ki se zaveda svojega ženskega dostojanstva, ne bo sužnja mode ampak gospodarica in zapovedovalka mode. In tako nastopa hčerka Marijina.

Drugo orožje: Zavedajmo se svoje ženske moči, ki se javlja pred vsem v tem, da je verno ženstvo kakor živa vest, ki ne miruje, dokler ne zmagajo krščanska načela. Te moči se lahko poslužuje visokorojena dama prav tako kakor ponižna služkinja. S trdnimi krščanskimi načeli se moramo stanovitno ustavljati brezmejnemu zapeljevanju.

Naša sveta dolžnost je, da vedno in vedno odločno naglašamo: »kar ni prav, ni prav, in kar je greh, je greh!«

Poštena služkinja, ki ima v srcu pravi čut za žensko dostojanstvo, je kakor dobra vest pri hiši. Dobra vest svari, obsoja, ne miruje, dokler se zlo ne spozna in ne odstrani. Zlasti na mladino veliko vpliva odkrita beseda pridne služkinje; dobra krščanska gospa je svarilni angel v hiši, ki obvaruje svetišče krščanske družine pred drznimi naskoki mode.

Pozovem pa tudi navzoče može in mladeniče, da odločno nastopajo zlasti v domačem krogu proti poganskim izrodkom mode.

Hčere Marijine! Zavedajmo se svoje moči. Nismo same, nismo prve in gotovo tudi ne zadnje v tem boju.

Lanskega leta se je v Švici v neki Marijini družbi deklet zgodilo to-le: Predstojništvo je opazilo, kako so mladenke čim dalje bolj posnemale kopališčne goste, Leuk je slavno kopališče kakor n. pr. naš Bled. Zato se je naznanil sklep predstojništva: »Katera članica bo nosila še prozorno bluzo (jopico) brez podloge, bo izbrisana iz družbe.« To oznanilo je zadostovalo. Drugi dan je ena sama šivilja tistega mesteca dobila 40 bluz z naročilom, da jim vsije podlogo. Vse članice so se brez godrnjanja pokorile ukazu iz ljubezni do Marije.

Dne 1. marca letošnjega leta je zborovalo krščansko ženstvo na Bavarskem v 60tih krajih. V glavnem mestu Monakovem so imeli tisti dan v treh največjih dvoranah taka zborovanja zavednih žen in deklet. Dvorane so bile nabito polne. Največje zborovanje je počastila s svojo navzočnostjo sama bavarska kraljica s štirimi hčerami, ki so vse globoko verne.

Glavni namen shodov in jedro vseh govorov je bilo: »Varujmo in branimo žensko čast!« Staro in mlado, revno in bogato, vse

se je združilo v soglasni navdušenosti in se v nemalo za boj zoper razširjajoča se poganska načela med ženstvom.

Glas škofov je poklical krščansko ženstvo na noge ter ga bodril k »pogumnemu, neizprosnemu in stanovitnemu boju na celi črti« — in bavarske žene in dekleta so se v sijajnem številu odzvale temu klicu.

Glasoviti govorniki so obširno in temeljito razpravljali o vprašanju, o katerem sem govorila do zdaj.

Vsi so bili složni v tem, da ni le pravica temveč dolžnost kršč. ženstva, zlasti pa Marijinih hčer, da se zavedajo trojnega orožja, ki je tudi trojen velevažen kulturni faktor — to so: žensko dostojanstvo, kakor se javlja v sv. evangeliju in za časa katakomb, dostojanstvo, ki ga dandanes sploh velika množina več ne umeva — ženska moč in ženski apostolat.

Ženski apostolat mora biti tudi naše tretje orožje. Da, ženski apostolat mora zopet prisvetiti in prižgreti v temni mrzli svet.

Kaj pa je ženski apostolat in kako deluje?

Ženski apostolat se javlja v požrtvovalni ljubezni do bližnjega zlasti v reševanju ženske mladine. To delovanje se kaže zlasti v treh panogah: v patronažah, v kolodvorskih misijonih, v abstinenčnem delu.

Ali ste kaj čitale poročilo lanskega katoliškega shoda? Ali ste čitali tam o društvu sv. Filipa Nerija, o patronaži za delavke, o kolodvorskih misijonih? Ali ste čitali, kako sodelujejo drugod tudi žene in dekleta pri treznostnem gibanju? Na Dunaju in po vseh večjih nemških mestih, pa tudi v Zagrebu so Marijine hčere glavna opora vseh karitativnih podjetij.

Ali nič ne veste, kako brezvestni barantači kupujejo in prodajajo na tisoče deklet 16 do 18 let ne le v Ameriko in Afriko, tudi v Turčijo kot bele sužnje? Ali ste že slišale, da se proda samo v Čikago na leto do 15.000 deklic in čez Belgrad so prodali le leta 1905. celo 12.000 deklet. Ali že veste, da le na Dunaju živi do 180 agentov stalno od tega posla?

Proti tem zverem v človeški podobi imamo dve napravi: društvo sv. Filipa Nerija in kolodvorski misijon. Deklice, ki so ob nedeljskih popoldnevih zbrane v varstvu patronaže, kjer slišijo lepe nauke ter se nauče marsikaj koristnega in imajo nedolžno zabavo; take deklice so obvarovane onih nesreč, nevarnosti in zapeljevanja, ki jim prete ravno ob nedeljskih popoldnevih. A kako je v naši patronaži v Ljubljani? — Vedno zmanjkuje sodelujočih patrones. Seve, lahko ni, žrtev je, da še nedelje popoldne nimaš zase. A ene

ure, dveh ur bi ne hotela žrtvovati v rešenje neumrjočih duš? Ali je naša zasluga, da nisem tudi jaz, tudi ti nesrečna, prodana v sužnost? Ali moremo biti lepše hvaležne Bogu za dobroto, da nas je obvaroval te nesreče, kakor s tem, da mu darujemo na teden eno ali dve uri.

Ta prošnja velja predvsem gospem in gospodičnam inteligence. Kar je dal Bog vam več omike in učenosti in znanja, tega ne morete bolj hvaležno obrniti na nebeške obresti, kakor da jih kratek čas posvetite dejanju ljubezni do bližnjega v patronaži. — Kaj so pa kolodvorski misijoni? Po vseh katoliških mestih Nemčije jih imajo. V Trstu so nam pa vrle Slovenke Marijine družbenice vzor in zgled.

Kdor sodeluje pri kolodvorskem misijonu, ta se zaveže, da gre v gotovih dneh k vlakom čakati takih deklet, ki pridejo v mesto iskat službe. Na kolodvorih čakajo namreč tudi trgovci z dekleti ali njihovi pomočniki. Članice kolodvorskega misijona pa sprejmejo dekleta v svoje varstvo ter jih izročijo le zanesljivim rokam. Na tak način se obvaruje na tisoče neizkušenih deklet gotove nesreče.

Tudi pri nas je že skrajna potreba, da ustanovimo pod okriljem Rafaelove družbe kolodvorski misijon ali kolodvorsko stražo. Treba nam je k temu večje število modrih, izvedenih Marijinih družbenic. Vse smo povabljeni k sodelovanju. Kdor čuti v sebi iskrico ljubezni do službe ženske mladine, ta se naj čimprej oglasi pri našem g. predsedniku.

3. Ženski apostolat pa živahno deluje tudi v abstinenčnem gibanju. Kjerkoli se zanima ženstvo za boj proti alkoholu, tam se bliža zlata doba tudi možem, tam se obeta z gotovostjo zlata doba mladini. To se je videlo v Švedski, na Angleškem, v Švici in drugod.

Osramočena sem ob poročilih o ženah v

Švici. Tri leta deluje tam posebno društvo žena, ki je v enem samem mestu, v Cirihi, v tem kratkem času otvorilo 12 abstinenčnih gostiln. Kolika dobrota so te gostilne, spoznamo iz tega, da prihaja vsak dan povprečno do 11.000 gostov v te gostilne. V njih je nameščenih 400 uslužbenk. V poročilu čitam, kako društvena tajnica naglašaja: »Me se posebno trudimo, da pripravljamo poceni zdravo in tečno hrano za manj premožne sloje.« Dobro, poceni hrano dobijo tam delavci, uradniki, seve predvsem moški svet in nihče jih ne napeljuje in zapeljuje k pijančevanju.

Koliko dobrih mladeničev, koliko nadarjenih mož se izgublja pri nas dan na dan za voljo alkohola; eno uro bi vam lahko pripovedovala, kar sem le videla na lastne oči. Kje je krivda? Bojim se, bojim, če ne bo moralo nekoč tudi naše ženstvo za to dajati odgovora pred pravičnim Bogom. Ali je to ljubezen do bližnjega, ako rečem: »Hvala Bogu, pijanka nisem in tudi ne bom! Kaj pa delajo drugi, me ne briga nič.«

Poglejmo žene v Švici! To niso Marijine hčere, še katoličanke ne, protestantinke so; in kako se zanimajo, kako se trudijo, kako sodelujejo pri reševanju svojega ljudstva iz spon alkohola.

Hčere Marijine! Povabila sem vas, da odločno nastopimo proti modernim izrodkom mode; prosila sem vas, da pomagata pri reševanju ženske mladine v patronaži in v kolodvorskih misijonih; rotim vas pri vaši ljubezni do Marije, da ne stojite tako brezbrizno ob strani, ko sovražnik naš, alkohol, na tisoče naše mladine peha v nesrečo, na tisoče ženah vleče v suženjstvo, na tisoče nedolžnih deklet oropa najdražjega bisera.

Ne reci: ne morem, ne vem zakaj. Danes si morda spoznala, zakaj. Naša kraljica pa nam bo dala moči za vse to, ker k njej s tolikim zaupanjem kličemo:

Dovoli, da te hvalimo, o sveta Devica!
Daj nam pomoč zoper sovražnike svoje!

Marijini otroci — bojevniki za sveto stvar.

(Govorila K. Kirn na shodu društvenikov v Ljubljani 25. marca.)

Mile mi sestre, drage tovarišice!

Dovolite, da tudi moja malenkost k prekrasnim izvajanjem gospodične predgovornice doda par skromnih stavkov.

Kdo je sovražnik naše domovine?

Kdo je rušilec naše sreče?

Ime njegovo alkohol,

V levici smrt, v desnici bol.

Ko se je v 11. stoletju Svete dežele postal kruti Turek, tedaj je ves katoliški svet v bolesti zaječal. Vzdignili so se goreči možje, spodbujali vladarje in ljudstvo na boj proti trinogu. In križarji — tako so se imenovali ti možje in mladeniči — so zapustili dom, starše, brate, sestre, žene in vse, kar jim je bilo ljubo in drago ter hiteli proti Palestini,

da branijo najdražje, sveto katoliško vero. Tudi iz naših krajev je tedaj več tisoč mož in mladeničev odhitelo v Sveto deželo.

In danes? Ali ne vlada med nami in neprestano napada in ruši naše verske in narodne svetinje podoben sovražnik? Da, on kraljuje, on ukazuje, on nam ruši domove, trga zakone, tepta devišstvo, zida velikanske palače, v katerih se skriva uboštvo, trpljenje, solze in zločini.

In če pogledamo na to velikansko ravan greha in uboštva, na peklenko kraljestvo alkoholovo, ali smemo ostati še naprej mirne in brezbrizne? Ne le moške in mladeniči so poklicani v to vojsko; tovarišice mile, veselimo se lahko, ponosne smo lahko, ker v sv. vojsko kličejo tudi nas dekleta, zlasti Marijine družbenice.

Vzdignimo se, drage sestre!

Teptana dekliška čast, zapuščene žene, zaničevane matere, izgubljeni verski čut, žalostna domovina, potoki solza in krvi alkoholnih žrtev, vsi in vse nas kliče; Na boj, na vojsko sveto! Marijine hčere smo! Odpovejmo pckorščino alkoholu, izženimo ga iz naše srede ter postanimo tudi me samaritanke na polju ljubezni do bližnjega! Pogoj temu pa je: da vstopimo v velikem številu med abstinentne. Marijine hčere so rade zveste in požrtvovalne. Žrtvujmo tisto malo, da dosežemo veliko. Koliko solz lahko preprečimo, koliko

jih lahko odvrnemo s pota zmot in alkoholnih strasti. In kako mirno se bomo lahko enkrat posiovale od te solzne doline, če izpolnimo, kar nam v tem oziru narekuje in ukazuje naša vest. In kako veselo bo svidenje tam gori nad zvezdami, pri naši nebeški Materi, ki nam bo kraljevo poplačala te male žrtve samozatajevanja in delo v ljubezni do bližnjega.

»Sveta vojska« nas kliče na pomoč. Odzovimo se njenemu klicu ter

1. postanimo še danes popolne abstinentke ter se jutri takoj zglasimo kot članice »Svete vojske«;

2. naročimo se na »Zlato dobo«, ki nas bo vedno poučevala in vzpodbujala k vztrajnosti in novem delu;

3. nabavimo si abstinenčni znak kot vidno znamenje našega boja ter ga nosimo povesod s ponosom;

4. darujmo tudi od časa do časa kak mal dar »Sveti vojski«, ker ima pri svojem obširnem delokrogu zelo veliko stroškov in malo dohodkov.

Še enkrat zakličem iz dna svoje duše: Boj alkoholu na celi črti iz ljubezni do naših slovenskih sester in bratov! Boj alkoholu iz usmiljenja do vse slovenske mladine, ki naj v treznosti odpre slovenskemu narodu na stečaj vrata, da mu zasije res kmalu — doba zlata!

Krivčeva Micika, vzorna družbenica v Retečah.¹

»O kako lep je čist rod v svetlobi; zakaj njegov spomin je večni, ker je v časti pri Bogu in pri ljudeh. Ako je pričujoč, ga posnemajo! kadar se pa očem odtegne, po njem hrepenijo in kronan vekomaj obhaja zmago, ker je zmagal boj za plačilo neomadeževanih« (Modr. 4, 1. 2).

Te besede Sv. Duha so mi prišle na mi-

sel, ko je dobri Bog odtegnil našim očem in v boljše življenje poklical pridno, pošteno, nedopolno, od vseh posebno čislano družbenico Marijo Kušar, po domače Krivčevo Miciko iz Reteč pri Škofji Loki.

Imamo življenjepise odličnih družbenic, ki so se več ali manj vzgojevale v mirnih samostanskih zidovih ali pa so se odlikovale

¹ Op. uredništva. »Bogoljub« je že parkrat povedal, da preveč poročil o smrti družbenic ne želi prinašati, ker se iste reči prevečkrat ponavljajo. S tem pa ni rečeno, da bi ne hoteli prinašati lepih zgledov umrlih rojakov, ki so se v čednostnem življenju prav posebno odlikovali; in sicer ne samo deklet, ampak tudi mladeničev in mož in ženâ. Saj res! Zakaj bi morali prinašati in brati zglede samó laških in francoskih kristjanov, zakaj ne tudi domačih? In če naši umrli rojaki tudi niso bili ravno svetniki, pa vendar vzorni kristjani, jih je toliko lažje posnemati,

kolikor manj visoko so nad nami. Torej ne preveč življenjepisov, ampak le bolj izbrane, in tiste lahko bolj obširno! — Pripomniti je treba, da je ta življenjepis napisal in ponudil č. g. župnik reteški popolnoma iz lastnega nagiba; in če g. pisec pove, da je bila pokojnica sorodnica urednikova, vendar to ni vzrok, da je ravno ta življenjepis prišel obširnejši v »Bogoljuba«. Kri in meso nimata pri tem nič opraviti. Pri »Bogoljubu« so vsi enaki, le bolj čednostnemu življenju daje večjo prednost.

po visoki učenosti, a malo je življenjepisov čisto preprostih kmečkih deklet, ki niso druge šole obiskovale kakor le enorazrednico na kmetih. Opisuje se nam življenje oseb, ki jih je Bog izvanredno obdaroval s svojo milostjo in so se tako odlikovale v čednostih, da jih moramo bolj občudovati, kakor posnemati; a malokdaj nam pride pred oči življenjepis dekleta, kojega življenje lahko posnema naša navadna hčerka Marijina. Ponujajo se nam življenjepisi oseb, ki so vzrastle v nam tujih krajih, pogrešamo pa opisov domačih zglednih deklet. Zato sem se namenil po svojih skromnih močeh v prid preprostim družbenicam opisati življenje vzorne družbenice, da bi imela dekleta lep zgled, kaj more doseči

dega gospoda in njegova molitev pri tem pomagala, da je bila Micka ves čas tako zgledna. (? Ur.) Kot otrok je bila jako živahna, urna in brž je katerikrat ušla na domači vrt ter splezala na visoko obsekano črešnjo, spodaj so jo pa mati čakali, boječ se, da bi doli ne telebnila. Kdo bi bil mislil, da bode to tako živahno dete, postalo tako mirno, pohlevno dekle, ki je nisi nikdar našel v kaki razposajeni družbi, pač pa je bila Micka vedno urna in marljiva pri delu, vnetja za družbeno in društveno delo, goreča za čast božjo. Da to dekle, četudi je bila polna življenja in obdarovana od Boga z mnogimi dušnimi zmožnostmi in telesno lepoto, ni nikdar zašlo na napačna pota, je sad vzgoje, ki jo je

»Bela do mrtvaškega odra.«

† Družbenka Marija Kušar v Retečah.

dekle naših Marijinih družb, ako se z vso močjo svoje duše oklene Marijine družbe in vestno izpolnjuje njena pravila.

Otroška leta.

Micka Krivčeva se je rodila 21. aprila 1894 kot prvi otrok očeta Janeza in matere Marije v vasi in župniji Reteče št. 2. Ta kraj je svetu malo znan, čeprav leži tik ob železnici, in sicer sredi med postajama Škofja Loka in Medvode. Iz otroških Mickinih let mi je pravila njena teta, da je prišel Mickino mater obiskat njen sorodnik, sedanji urednik »Bogoljuba« in pri tem malo dete pokrižal na čelu ter jo vprašal: »Ali to je tvoj prvi otrok?« Gotovo je nekaj tudi ta prvi blagoslov mla-

dobilo kot otrok doma, kot dekle pa v Marijini družbi.

Mickina mati Marija je bila mirna, dobra, skrbna mati; kaj bolj značilnega o njej mi ni znano, ker je pol leta po mojem prihodu v župnijo zbolela in umrla po daljši bolezni, katero je potrpežljivo prenašala in se dala večkrat obhajati. Zapustila je obilo družino sedmerih otrok, med njimi je bila Micka, tedaj v 16. letu, najstarejša.

Oče Janez je dober vzgojevalec. Svojim otrokom ne dovoljuje, da bi se kar po svoji volji potepali in vlačili po vasi z drugimi otroki. In večinoma tudi s svojo resnobo, pa tudi s svojo ljubeznivostjo do otrok doseže, da ga ubogajo. Pusti pa tudi le takim otro-

kom, da obišejo njegove otroke na domu ali na vrtu, o katerih misli, da so dobri in da se njegovi otroci ne bodo po njih pohujšali. Tako se mali otroci navadijo držati se domače hiše in se je bodejo odraščeni toliko bolj držali in pogrešali družino, v kateri se redkokdaj kaj dobrega navadijo. Oče sam rad prebira, posebno ob nedeljah, dobre časopise in poučne knjige ter želi s svojim zgledom tudi svoje otroke vnemati za pametno izobrazbo. Sploh pa je ves Krivčev rod brihten in izobrazbe željan, kakor sedanji tako tudi poprejšnji. Ker še pred 20 leti ni bilo v Retečah ljudske šole, pošiljali so očetovi starši svoje otroke drugam v šolo, da so se naučili najpotrebnejšega ali pa se še dalje šolali; tako je eden očetovih bratov ugleden in spoštovan župnik, drugi pa profesor. Dva Mickina bratranca pa sta odlična in odločno katoliška akademika, eden na Dunaju član »Danice«, drugi v Prazi član »Dan«-a. Tak je na splošno Krivčev rod in Micka je postala prav vreden njegov član.

V šoli.

Zgodaj, še predno je izpolnila šesto leto, je Micka začela hoditi v enorazredno ljudsko šolo v Retečah, namreč 18. septembra 1899. Kakor spričujejo šolska naznanila, je kaj hitro napredovala; vsako leto je bila sposobna za višji oddelek; tako tudi v zadnjem oddelku, toda zaradi nezadostne starosti ni smela še stopiti v ponavljalno šolo. Njeno vedenje je bilo vedno popolnoma lepo; vsako spričevalo

je bilo nekoliko bolje; šolo pa je zapustila z najboljšim spričevalom.

Njen učitelj daje o njej to-le lepo spričevalo: »Posebnega nič ne vem iz njene življenja kot to, da je bila pokojnica zadnja »inštanca« mojega razreda. Česar nihče ni znal, to je povedala rajna M. Kušar. S svojim prijaznim in vljudnim obnašanjem se je že na prvi hip slehnemu priljubila. Tako se spominjam, da jo je nekoč okrajni šolski nadzornik na prvi hip spoznal med vsemi, da je ona najboljša učenka celega razreda.« Gotovo tudi to priča o njeni posebni pridnosti in nadarjenosti, ker je z desetim letom, 24. julija 1904, pristopila prvič k mizi Gospodovi, kar je bil prej le poseben privilegij najboljših učencev.

V Marijini družbi.

Kakor je zgodaj začela hoditi v šolo, tako je bila posebno mlada sprejeta v Marijino družbo, stara šele 11 let, v letu 1905. Marija jo je hotela imeti tako zgodaj v svojem varstvu, da bi pod njenim varstvom v malo letih sterila mnogo dobrega in tako izpolnila mnogo let, kakor pravi sv. pismo: »Starosti ne dela častitljive ne dolgo življenje ne veliko število let, ampak umnost človekova velja za sive lase in življenje brez madeža je velika starost; zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let« (Modr. 4, 8—9. 13).

Župnik Jan. Meršoli.

(Dalje sledi.)

Ob desetletnici.

(Marijini družbi v Škocijanu pri Turjaku.)

Deset let je minilo,
ko se je posvetilo
Brezmadežni srce.
Na glavi, o Marija,
se krona Ti ovija
in zvezde v njej žare:
Marija, o Marija!

Srce je preveselo,
ker je postalo belo,
tvoj vir ga je opral.
Posoda vse svetosti,
izvir si nam kreposti,
tvoj ogenj nas je vžgal:
Marija, o Marija!

Pozdravljena Marija,
nebeška harmonija
nam Tvoje je Srce.
Deset let že minilo
in milosti obilo
omilo je dolge:
Marija, o Marija!

Da te srce ljubilo,
naj takrat bi čutilo,
ko bo napočil boj;
ko smrti dih ledeni
v molitvi preiskreni
nas združil bo s teboj:
Marija, o Marija!

Fr. Pavšič.

Poco vivo

Pozdrav Mariji.

Ign. Hladnik.

mf

1. Še pre-den zo-re zla-ti pas vr-he go-ram ob-si-je, z vi-
 2. O pe-sem an-gel-ska z nebes, o raj-ska har-mo-ni-ja! Le

mf

ša-ve ču-jem slad-ki glas De-vi-ce, glas Ma-ri-je. Ko
 mrz-li svet ne mo-li vmes, ko kli-če se Ma-ri-ja. Ko

mf

zvon do-neč me pre-bu-di, se pr-vi vzdih sr-ca gla-si: } Če-
 bom za smrt se vle-gel tih, naj bo ta-krat moj zad-nji vzdih: }

f

šče-na si Ma-ri-ja, če-šče-na si Ma-ri-ja!

f

Črni mučenci.

(Dalje.)

V resnici so bila znamenja za neizogibno preganjanje vedno bolj grozeča. Kolikor bolj je skušal kralj ustreči mohamedancem — dovolil jim je namreč zidati mošeje in vpeljati koran ter mohamedanske obrede — tembolj je kazal napram misijonarjem, da mu je njihova navzočnost nadležna. Šel je celo tako daleč, da je najel ljudi, ki naj bi z nočnimi tatinami in nemiri onemogočili očetom bivanje v deželi. Ker se očetje za vse to niso nič zmenili, je hotel kralj javno nastopiti proti njim. Govorilo se je, da bo dal kristjane sežgati na grmadi, ko se vrnejo njegovi vojaki z roparskega pohoda. V resnici je tudi dal v bližini glavnega mesta nanositi velike grmade liča in dračja.

Tedaj so sklenili misijonarji zapustiti Mtezovo državo za nekaj časa in tako odvrniti krvavo preganjanje. Na to odločitev so se pripravljali z molitvijo in postom. Dobili so tudi pismo ustanovnika kardinala Lavigerie, ki je povodom umora treh očetov v saharskem misijonskem okrožju dal navodilo, naj se nikar ne izpostavljajo očitni življenjski nevarnosti. To jih je v njihovem sklepu potrdilo. P. Lourdel je šel sporočiti kralju sklep misijonarjev ter mu izročil tudi poslovljni dar. Mteza se je delal presenečenega in jim pokazal svojo vljudnost s tem, da jim je tudi on dal poslovljni dar — 80 kg težko slonovo kost — ter jim preskrbel tudi ladje za prevoz na južno obrežje jezera.

Dne 20. novembra 1882. so odpotovali misijonarji v prognanstvo z otroki iz sirotiščnice ter dospeli 4. januarja 1883. na južno obal jezera. Sovražniki krščanstva so se zaenkrat zadovoljili s tem uspehom in tako ni prišlo takoj po odhodu misijonarjev do preganjanja. Prepričani so bili, da bo mlada setev misijonarjev sama od sebe zamrla, ko izgubi gojitelje in varihe. Toda božja previdnost je drugače sklenila. Novokrščenci so vneto nadaljevali započeto delo misijonarjev in počevali svoje rojake, družine in vasi v krščanskih resnicah. Ni čuda, da so se privrženci

izlama zopet spravili na delo, ko so videli, da jih je njihovo upanje varalo.

Ker je bil kralj vsled starosti in boleznj vedno bolj razdražljiv, bi ga bili gotovo pripravili do krvavega preganjanja, če bi ne bila posegla božja roka vmes — kralj se je kmalu preselel k svojim dedom.

Nasledoval mu je najmlajši sin Muanga, ki se je kazal ob vsaki priliki prijaznega napram misijonarjem, in očetje so upali, da dobe v kratkem vabilo, naj se vrnejo. In res: prišli so poslanca in z njimi celo brodoge, ki naj bi pripeljalo misijonarje nazaj. Polni novih nad so se odpeljali očetje nazaj v Ugando; pač niso slutili, da so prišli pripraviti kristjane na mučniško smrt. Preganjanje je bilo pred durmi.

Muanga ni skrival svoje naklonjenosti napram misijonarjem. Ne oziraje se na to, da jih je pri povratku nad vse svečano sprejel, je kazal pri slovesni avdijenci pred velikaši svoje države in glavarji mohamedancev na izreden način svojo zadovoljnost. »Kako sem vesel, da ste se vrnili, častiti očetje,« je večkrat ponavljal, »nikoli več ne smete zapustiti Ugande.« — »Naše skromno udanostno darilo je poplačal kraljevski,« piše očividec P. Giraud. »Na prosto voljo nam je dano izbrati si prostor, kateri nam ugaja. Prostor nam podari, hišo bo pa dal zidati po našem načrtu in prostor zasaditi, kakor bomo mi hoteli.« — Pismo P. Lourdela poroča dalje, da se je dal mladi kralj v odsotnosti misijonarjev poučevati o krščanski veri, da je zavrgel paganske šege, ko je nastopil vlado, posebno pa da ni obdaroval z običajnimi darovi pripoznanih čarovnikov. Da, še več. »Kancler ali Katikiro je poskusil,« tako beremo v pismu, »mladega kralja pridobiti za izlam. Toda povedal mu je take, da drugič ne bo več kaj takega poskusil.«

Katikiro je v dnu duše sovražil krščanstvo. »Trikrat sem se mu hotel predstaviti,« piše isti oče, »pa me ni pustil predse. Končno me je pa vendarle sprejel. Za dar, ki sem mu

ga prinesel, se še zahvalil ni. Pri izvanredni naklonjenosti, ki jo je kralj kazal, se je pre-ma-go-val; sicer bi bil nastopil javno proti nam.« — Toda tem bolj nevarno je bilo nje-govo delo na tihem. Dejstvo, da so začeli imenovati kristjane baganci ba Kabaka — kraljeve ljubljence —, da se je krščanska vera nenavadno hitro širila, in naposled bojazen, da bi kralj utegnil povsem prepovedati staro vero in mnogoženstvo, vse to ga je gnalo, da je osnoval z a r o t o proti kralju Muangu: kralja naj bi pri slovesnem zborovanju za-rotniki umorili na dano znamenje s sulicami ter njegovega brata — še otroka — oklicali za vladarja. Muanga, odločen prijatelj kri-stjanov, mrtev, na prestolu o t r o k i n — želje Katikirove bi bile postave in življenje kristjanov v njegovi roki.

Toda trije kristjani: Jožef Mkaza, An-drej Kagua in še eden so kralju skrivaj raz-krili zaroto, mu jamčili s svojo besedo, da se sme zanesti na vse kristjane — okrog 2000 oboroženih ljudi.

Takoj pokliče kralj predse svojega prvega ministra, Katikira, ki je stal na čelu zarote, ter mu naznanil, da vse ve. Katikira je jokal, prosil milosti in obljubil zvestobo. Muanga je odpustil njemu in zarotnikom. Od tega dne je bilo Katikirovo sovrašтво do kristjanov nespravljivo. Sklenil je vse s poti spraviti in z najvplivnejšimi začeti, pa naj velja smrt ali življenje; saj je kralj rekel, da bo njegovo opravilo izročil Jožefu Mkazi, ki je veljal za najbolj gorečega kristjana, ter da bo postavil Andreja Kaguo na čelo vseh svojih vojakov. Katikiro je slikal kralju kristjane kot nevarne ljudi, ki so le toliko časa zvesti, dokler jih je malo, pozneje pa, ko dobe večino, ga bodo vrgli s prestola ter postavili enega izmed kristjanov na njegovo mesto.

Božja previdnost je pripustila, da je pri-šel hudobnemu Katikiru na pomoč nek zuna-nji dogodek. V jeseni leta 1885. se je naen-krat razširila vest, da je Nemčija spravila pod svojo oblast več deželá na meji Ugande. Ta vest je vznemirila kralja in od tedaj je zaupal le onim, ki so mu slikali misijonarje kot vo-hune, ki naj bi osvojevalcem gladili pot. Pod vtisom takega duševnega stanja je začel po-lagoma opuščati krščanski nauk, ki je že tako ali tako obsojal dve predpravicí njegovega vladanja: mnogoženstvo in krivico. Tak je bil položaj, ko je prišlo do njegovih ušes, da stoji belokožec z močno posadko na meji in da bo vsak trenutek udril v Ugando.

Spomnili so se tudi neke stare prerokbe,

da bodo od tam prišli osvojevalci. Vsi so bili potrti. Muanga je poklical v posvete sveto-valce in velikaše, kaj storiti. V burni seji je prodril Katikiro s svojim mnenjem, da imajo misijonarji in kristjani tajne zveze s sovraž-nikom ter da bodo deželo izdali. — »Belo-kožec mora pasti in z njim vsi ugandski krist-jani,« tako so kričali vsi. Zato so dobili vojaki na meji povelje, da morajo pobiti belokožca in njegove vojake.

Samo eden se je protivil temu sklepu, namreč kralju zvesti kristjan J o ž e f M k a z a. Tudi pozneje se je trudil na vse načine, da bi kralja prepričal, naj se tujcev nikar ne boji; če jih noče videti v svoji državi, naj jim zabrani pot na meji, svojih rok pa naj nikar ne omadežuje z njihovo krvjo. P. Lourdel se je pridružil Jožefu, in kralj je naposled ob-ljubil, da bo preklical povelje; toda ali sploh ni poslal nobenega poslanca na mejo, ali pa je ta prišel prepozno: belokožca, anglikan-skega škofa Haningtona, in njegovo sprem-stvo so vojaki popolnoma pobili.

Stališče, ki ga je zavzemal Jožef Mkaza v tej zadevi, je bilo kakor nalašč za Katikira; ni se moglo lepše steči v Jožefovo pogubo. »Katikiro je opisaval Jožefa kot najzvestej-šega pristaša naše sv. vere, torej kot sovraž-nika, katerega naj se vse boji,« je pisal škof Livinhac. — In Muanga je izdal svojega naj-zvesetejšega prijatelja in rešitelja. Tako je morala tudi tu služiti »državna nevarnost« kot pretveza, da se udari po naši sv. veri in njenih zvestih služabnikih.

V strahu, da bi kralj utegnil svojo ob-sodbo preklicati, je dal Katikiro tako osovra-ženega Jožefa Mkazo takoj usmrtiti. Ta je vedel, zakaj mora umreti: zaradi svoje vere. Zato je ohranil svoj navaden mir. Preden je dobil smrtni udarec, je rekel krvniku:

»Povej Muangi, da me je po krivici ob-sodil, toda jaz mu odpuščam iz vsega srca. Povej mu dalje, da naj obžaluje svoj korak: če se ne kesa, tedaj bova obravnavala celo zadevo pred božjim sodnim stolom.«

Bilo je popoldne 16. novembra 1885. Tako je padla prva žrtev za Kristusa.

V papeževem dekretu, s katerim se je uvedlo preiskavanje, če ga je moči pristeti med svetnike, beremo: Jožef Mkaza, krščen 3. aprila 1881, predstojnik dvornih slug, pri vseh priljubljen, celo pri kralju, saj je bil njegov svetovalec, je bil zavratno zatožen od ministrov in 16. novembra 1885 obglavljen ter sežgan.

(Dalje prihodnjič.)

Venci apostolstva sv. Cirila in Metoda pod zavetjem Device Marije.

Dne 20. januarja se je v navzočnosti presvetlega gosp. knezoškofa ljubljanskega več gospodov posvetovalo o organizaciji našega misijonskega dela. Presvetli g. knezoškof in vsi navzoči gospodje so se soglasno izrekli, da je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda naša najvažnejša misijonska bratovščina in da bi bilo katoliški veri v škodo, ako ne bi Apostolstvo toliko napredovalo, da bi moglo v še večjem obsegu izvrševati svojo nalogo. Torej je dolžnost odbora Apostolstva sv. Cirila in Metoda, da vztrajno dela za vsestranski napredek te apostolske bratovščine.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda je v »Bogoljubu« in drugod naše verno ljudstvo že večkrat vnelo, naj z gorečimi molitvami in z raznimi pobožnostmi podpira misijonsko delo in delo za cerkveno zedinjenje. Toda skrbeti moramo, da tudi zbirke ne bodo nazadovale, ampak napredovale, ker »molitev in miloščina sta dve peruti, po katerih leti evangelijski glas po vsej zemlji«. (A. M. Slomšek.) Več poverjenikov nas je že opozarjalo, da je redni letni prispevek udov po 24 vin. premajhen in da zbiranje prispevkov daje primeroma veliko dela, a malo uspeha. Sicer se vedno priporoča, naj bi premožnejši prostovoljno kaj več darovali, ker je samo zato predpisan tako majhen letni prispevek, da se morejo tudi ubožnejši udeleževati tega bogoljubnega dela; vendar se opaža, da se tudi premožnejši le preradi držijo najnižjega zneska. Zato je odbor Apostolstva po posvetovanju z mnogimi poverjeniki in udi sklenil, da naj bi se začele snovati skupine udov-dobrotnikov, ki bodo prostovoljno darovali po 25 vinarjev na mesec ali 2 kroni 40 vinarjev na leto. Največja misijonska bratovščina za razširjanje svete vere (v Lijonu) že od nekaj vsem svojim udom predpisuje take prispevke.

Odbor Apostolstva je dal za ude-dobrotnike tiskati posebne nabiralne pole. Vsaka pola ima prostora za 12 udov-dobrotnikov, ki skupno tvorijo en venec. Na čelu vsakega venca stoji nabiralec (nabiralka), na čelu več vencev pa dotični poverjenik (duhovnik) ali misijonski odsek Marijine družbe. Ker bo z nabiranjem mesečnih prispevkov precej dela in ker je treba, da nabiralec svoje ude in njih razmere dobro pozna, zato se moramo tega strogo držati, da naj ima vsak nabiralec samo en venec; če pa nabiralec upa, da se bo dalo nabrati še kaj udov, naj pa ka-

kega gorečega uda v svojem vencu pridobi, da splete nov venec.

Pole veljajo za eno leto. Koncem leta bodo nabiralci pri svojem poverjeniku (duhovniku) ali misijonskem odseku dobili nove pole za prihodnje leto, kamor bodo prepisali svoje zveste ude; izpolnjene pole bodo pa oddali poverjeniku ali odseku, ki pole shrani, da mu služijo namesto zapisnika. Venci udov-dobrotnikov se bodo brez težave lahko spletalaj posebno v mestih in trgih, v obrtnih krajih ter v večjih in tudi manjših premožnejših župnijah.

Nabiralne pole za vence smo v mnoge župnije že razposlali; kjer jih še niso prejeli, naj se obrnejo na tajnika Apostolstva in jih bodo takoj dobili. Naše marljive in bogoljubne čebelice — nabiralci in nabiralkе udov — ki so Apostolstvu nabrale že toliko udov, bodo gotovo rade spletale nove vence, da si s tem zaslužijo vence plačila v nebesih. Ako Apostolstvo v kaki župniji še ni vpeljano ali če pri g. poverjeniku ne dobite pol, se lahko obrnete naravnost na apostolstvo v Ljubljani (Semeniška ulica).

Za ude-dobrotnike še nimamo posebnih podob; naj torej tudi za te ude za enkrat še veljajo naše navadne sprejemne podobice. Vsak ud-dobrotnik bo brezplačno prejel letno poročilo; novi udje pa tudi knjižico »Sv. Ciril in Metod«. Ker se letos nabiranje ni začelo že v začetku leta, zato je zadosti, ako udje dobrotniki letos plačajo samo za deset mesecev.

Razen vencev udov-dobrotnikov ostane pri Apostolstvu vse drugo po starem urejeno. Najnižji letni prispevek še vedno znaša 24 vinarjev, da se morejo tudi ubožnejši udeleževati tega bogoljubnega dela. Premožnejšim udom pa priporočamo, da prostovoljno kaj več darujejo; kdor zmore, naj se pa da vplesti v venec udov-dobrotnikov.

Razdejanje in opustošenje v naših balkanskih misijonih (v Črnigori, Macedoniji, Bolgariji in Turčiji) je tako strašno in revščina tako velika, da bo moralo Apostolstvo zelo zvišati svoje prispevke za te misijone, ako hočemo katoliške misijone in katoliško vero na Balkanu rešiti propada. Zato prosimo vse ude Apostolstva ter vse prijatelje katoliških misijonov, naj s poživljeno gorečnostjo molijo za te misijone ter jih po svojih močeh podpirajo tudi z miloščino.

erkveni razgled

Po svetu.

Solnograjski nadškof. Za naslednika kardinala Kačtalerja je izvoljen celovški škof dr. Baltazar Kaltner, ki je te dni praznoval 70 letnico svojega rojstva. — Na Koroško bo zdaj — tako upamo — vendarle prišel za škofa mož, ki bo znal tudi Slovence po slovensko pridigovati. Vsaj tukaj naj najdejo Slovenci enakovrednost in enakopravnost!

Solnograjski nadškof dr. Kaltner bo zapustil Celovec šele poleti, ko bo dovršil za letos določeno birmovanje.

Sijajno zmago so slavili krščanski volilci na Dunaju, ki so si na praznik sv. Jožefa priborili vseh 48 izpraznjenih mest v občinskem svetu. Ta krasni in odločilni uspeh je izredno pomenljiv za Dunaj, pa tudi za vso Avstrijo; v njem vidimo veselo oznanilo, da je v državni prestolnici zlomljeno krmilo političnega liberalstva.

13 sv. misijonov so imeli pretekli postni čas na Dunaju. Ti ljudski misijoni so se izvršili vsled naredbe novega dunajskega nadškofa. Vsem dobrim Dunajčanom je bilo v veliko tolažbo, ko so se za časa sv. misijonov polnile dunajske cerkve vnetih poslušalcev. Kot pridigarji so nastopile najboljše moči, med njimi pater Abel, Kolb, Schweikhart, Polifka in dr.

Prava struna. Dunajsko vojno poveljstvo je izdalo naredbo, ki naroča vsem podrejenim oblastvom, naj skrbе za nravstveno blagostanje vojaštva. Poveljstvo poudarja važnost verstvenega pouka; vojakom se mora dati prilika, da se lahko udeležijo nedeljske službe božje.

Dobro naložena glavnica. Na Dunaju so nedavno ustanovili društvo v pomoč obolelim na rakovi bolezni. Te dni so dediči veleindustrija Wittgensteina izročili temu društvu 600.000 K, da se ustanovi poseben zavod za rakaste ljudi.

Zanimiv dogodek se pripoveduje iz življenja nedavno umrlega kardinala Kačtalerja: 83 letni cerkveni knez in nadškof je kljub visoki starosti skoraj vsak dan šel na izprehod, in sicer na znani griček Mönchsberg (meniški grič). Imel je navado počivati na prisojni klopici. Ko je nedavno tako sedel zatopljen v premišljevanje, se naenkrat znajde pred njim malo dete, ki stegne rokico proti knezu, držeč v nji košček kruha ter veleč: »Nate, stari ubožec, kruhka!« Izprva je bil kardinal nekako presenečen nad govorjenjem triletnega otroka; toda hitro se mu zjasni obraz,

nasmehne se ter položi blagoslavljačo roko na glavo drobnega dekliča, rekoč: »Le bodi zmeraj tako pridna!«

† **Princ Emanuel Gonzaga.** V Milanu je umrl zadnji potomec rodbine sv. Alojzija: princ Emanuel. Znan je bil po svoji darežljivosti.

Devica Orleanska. Tekom letošnjega leta bo devica Orleanska — tako se naveduje — prišeta med svetnike.

V vrsto svetniških razprav je sprejet služabnik božji: Dominik Savio, bivši gojenec salezijanskega oratorija v Turinu; umrl je kot 15 letni mladenič l. 1857. Sv. oče Pij X. so dotično listino že podpisali.

V štirih dneh — pet samoumorov — na Koroškem. Vzrok? »Mir« piše takole: Čimbolj hujskajo nemški liberalni časopisi proti Cerkvi in veri, tembolj se množe celo po deželi samoumori. Ljudstvu se jemlje versko prepričanje in s tem zadovoljnost in notranji mir. Časopisi naštevajo razne vzroke samoumorov, pravega vzroka: versko mlačnost in celo brezverstvo, tega pa ne imenujejo, ker je začetnik mlačnosti in brezvernosti isto časopisje, ki hujska zoper Cerkev, vero in zoper duhovnike.

Nestrpnost protestantov. Na Angleškem so hoteli takozvani ulsterski protestantje napraviti upor in revolucijo, ker je državni zbor s kraljevim privoljenjem hotel ustreči katoliškim Ircem ter jim podeliti lastno ustavo. Pričakovati je, da bodo vrli Irci kljub temu prišli do svojih pravic.

100.000 izpreobrnjencev. Od leta 1891. dalje je prestopilo na Angleškem sto tisoč anglikanov v katoliško Cerkev. Vsako leto se oglasi približno 8000 konvertitov.

Na bolje se obrača zlasti cerkveno življenje na Francoskem. Dopsnik angleškega lista »Times«, ki je imel priliko pred desetimi leti opazovati versko življenje v Parizu, je mislil, da bo Francijo preplavila brezbožnost. Danes sodi drugače. »Stara vera se je jela zopet pozivljati, iz suhih vej poganja zelenje novega verskega življenja.« Poročevalec opisuje nadalje, da cerkve že dolgo vrsto let niso bile tako obiskane kot zadnje velikonočne praznike. Za Pariz in za vso Francijo, ki smo jo tudi mi že prištevali misijonskemu ozemlju, je to le veselo znamenje.

V deželi korupcije. V Parizu je žena ministra Caillauxa umorila nekega uglednega časnikarja. Ta grdi čin je obsojala vsa — tudi fran-

coska — javnost. Zdaj so morilko sicer priprli; toda njen zapor je prijeten, ker ima krasno sobo in jo smejo domači obiskavati, kadar jim drago. Razprave pred sodnijo najbrž še ne bo kmalu, in ako se bo kazalo, da bi utegnili biti obsojena, bodo že poskrbeli, da bo lahko izginila.

Kanibali na otoku Mallikob pri Avstraliji so umorili šest učiteljev katoliške misijonske postaje ter jih — pojedli.

Po domovini.

Prestolonaslednik Franc Ferdinand se je udeležil velikonočne procesije o priliki vstajenja na veliko soboto pri Sv. Justu v Trstu. Navzoča je bila tudi soproga vojvodinja Hohenburg z otroki. Ta čas je bila namreč visoka obitelj na oddihu v Miramaru, pa je pokazala tudi globoko vernost s tem, da je prišla v Trst k vstajenju.

Odlikovanje. Cesar je podelil č. gg. duh. svetniku J. Oblaku, župniku na Bledu, in častnemu kanoniku dr. Ivanu Svetina — viteški križec Franc Jožefovega reda.

Duhovščina ljubljanske škofije je zopet izgubila zelo delavnega, marljivega in vzornega sobrata, č. g. Ivana Plahutnika, ki je v najlepših letih podlegel nagli bolezni dne 29. marca zvečer. Kot župnik v Motniku si je bil pridobil naklonjenost vseh dobrih faranov. V mašnika je bil posvečen l. 1900. — Komaj je bil pokopan g. Plahutnik, je neizprosna smrt že zahtevala drugo žrtev. Dne 2. aprila se je preselil v boljše življenje šmarski dekan č. g. Michael Trček. Iz Šmartna p. Šmarno goro se je pred 11. leti preselil kot dekan v Šmarje, kjer je priljubljen med duhovskimi sobrati in med svojimi župnijami vneto deloval, dokler mu bolezen ni vzela moči. N. p. v m.!

Premeščeni so bili č. gg.: Fr. Zorko, ekspozit v Nadanjem Selu, za župniškega upravitelja na Slap; J. Miklavčič, kaplan v št. Vidu pri Zatičini, za žup. upravitelja v Zavrca; Karel Zajc, kaplan v Slavini, za ekspozita v Nadanje Selo; Josip Koželj, kaplan v Planini, v št. Vid pri Zatičini; Josip Leben, kaplan v Košani, v Slavino.

Stalni pokoj je dovoljen č. gg.: Simonu Pristov, beneficijatu v št. Vidu pri Zatičini; Francu Onušič, mestnemu kaplanu v Idriji; Francu Zega, ekspozitu v Trnju.

Nagla smrt. V Mariboru je dne 16. aprila umrl od kapi zadet č. g. dr. Ivan Mlakar, stolni dekan in kanonik. Bil je vnet sotrudnik na vseh poljih pravega slovenskega napredka; odlikoval se je po izredni radodarnosti. R. i. p.!

Spominek vzornemu županu, rajnemu Antonu Burger, ki je 35 let županovale v smledniški občini, naj bo postavljen tudi v »Bogoljubu«. Dne 27. marca so pokopali tega vrlega »fanta od

fare« ob velikanski udeležbi soobčanov in številnih prijateljev. Sam škof tržaški, mil. g. dr. A. Karlin, ki je pred leti v Smledniku kaplanovale, je prihitel iz Trsta izkazat zadnjo čast svojemu staremu prijatelju. Pokojni je bil neoženjen. Od svojega premoženja je zapustil precej v dobre namene. N. p. v m.!

Starost starčkov, ki so bili pri pomenljivem obredu umivanja nog na veliki četrtek v ljubljanski stolnici, znaša 988 let; v Mariboru 934 let, v Trstu 971.

Misijonsko delo na postajah se bo vpeljalo tudi v Ljubljani. Izkušnja je pokazala, da preté nevarnosti velikih mest tudi dekletom, ki si iščejo kruha in dela v Ljubljani.

Primorsko. Slovenski postni govori v Gorici so bili v cerkvi sv. Ignacija vsak petek in pri očetih kapucinih ob nedeljah dobro obiskovani. Želeti pa je, da bi bile slovenske pridige po goriških cerkvah ob nedeljah čez leto o bolj priličnem času predpoldne, ne pa samo tako zgodaj! — Sv. misijon v Ravnici je bil mesca marca. Imeli so ga gospodje lazaristi z mirenskega gradu. Cel teden so verniki pridno prihajali k govorom. Prav lep pa je bil sklep. Sklepna procesija je bila prava manifestacija vernega ljudstva. Res velika dobrotja je prihod gg. lazaristov v goriško deželo. — Prečast. g. Kokošar, župnik pri Sv. Ignaciju, je stopil v začasni pokoj radi bolehnosti. Upanje je, da zopet popolnoma okreva in da bo zopet lahko deloval za čast božjo, saj je č. gospod primeroma še v prav dobrih letih. Za sedaj biva v Grahovem. Ubožci fare Sv. Ignacija gotovo žalujejo za njim. Sploh je bil povsod priljubljen. Znan pa je še posebno kot glasbenik in kot tak se je veliko trudil za cerkveno petje. Želimo, da bi kmalu okreval in se vrnil v Gorico!

Veržej na štajerskem. Na praznik Marijinega Oznanjenja je bilo v kapelici Marijanišča sprejetih 70 dečkov v družbo sv. Alojzija, katere namen je: negovati v mladih srcih liljsko čednost nedolžnosti. Nad 200 dečkov, ki so prihitali deloma iz okolice, deloma iz sosednje Ogrske, je prejelo tisto jutro sv. obhajilo. Odraslim, ki so zrljivi ganljivi prizor sprejema, se je širil srce sladkih čuvstev; v duši je odmeval upopolni klic: naša mladina — naša nada!

Ptujska okolica. Spet je nemila smrt utrgala nit življenja pobožni ženi, skrbni mami dijakov in sirot: Ani Poček, posestnikovi ženi v Krčevini pri Ptuj. Bolehala je že dve leti, ležala samo devet dni, mirno in potrpežljivo je prenašala bolezen, prevedena s sv. zakramenti govorila do zadnjega in je mirno v Gospodu zaspala v 75. letu starosti v torek, 3. marca. K zadnjemu počitku so jo spremili č. gg. P. Benko, P. Ludovik in France Škof, kaplan iz Kamnice nad Mari-

borom, ki so tudi ob grobu vzeli slovo v kratkih in jedrnatih besedah. Omenili so, da je bila rajna dobra in skrbna mati dijakov; tudi njim je kot dijaku dajala hrano in stanovanje skoraj štiri leta. Pri velespoštovani družini Počekovi je bilo v 16 letih okoli 30 dijakov na stanovanju in hrani, ki so sedaj že v raznih službah, tudi trije čč. gg. dušni pastirji, dva sta kaplana v lavantinski škofiji, eden že več let župnik v krški škofiji. Tudi beračem in sirotam je rada postregla s primernim darom. Rada je zmeraj molila in brala molitvene knjige. Veliko veselje ji je bilo češčenje Srca Jezusovega in Marijinega. Vsak prvi petek v mescu je prejela sv. zakramente. Zapusča žalujočega moža, s katerim sta v lepi ljubezni in edinosti voljno prenašala vse zakonske težave skozi 34 let, vsem drugim zakonskim v lep zgled. Ker nista imela svojih otrok, zato sta po očetovsko in materinsko skrbela za druge otroke, katerim sta bila krstna in birmska botra. Priporočamo rajno Ano vsem v pobožno molitev in trajen spomin.

Kako je z nakupom zemlje v Bosni in Slavoniji? Rafaelova družba je poslala dva odbornika v Bosno in Slavonijo, da se sama prepričata in dogovorita glede nakupa zemlje za naše ljudi, ki bi jih veselilo naseliti se tam doli. — V Bosni se dobi zemlja, še bolj pa v Slavoniji, na kateri bi se naši ljudje lahko naselili. Seveda je potreba za to nekoliko denarja. Nekaj bi ga morali sami imeti, drugo bi se pa dobilo v posojilnicah in bankah v Ljubljani, ali v Zagrebu, ali v Bosni. — Najbolj previdno bi bilo, če bi si tisti, ki žele iti doli, zemljo sami ogledali, ker za druge ljudi je težko nositi odgovornost. Če pa Rafaelovi družbi zaupajo, jim pa že ona posreduje. Vsi, kateri želijo ali sami iti dol pogledat, ali pa da jim družba posreduje, naj se obrnejo pismeno do nje. — Slišimo pa, da se dobi zemlja tudi v Belikrajini na Kranjskem, kamor bo ravno sedaj nova železnica stekla. — Nekoliko truda bo pač na novi zemlji. A tudi v Ameriki se dolarji po cesti ne pobirajo. Kdor se prvega truda ne bo ustrašil, si lahko napravi lepo domačijo. Sveta in dela za pridne roke je dosti bližje kakor je Amerika. Če se tujci iz daljnjih krajev, iz Nemčije, Poljskega in Mažarskega trumoma naseljujejo v Bosni in Slavoniji, zakaj bi za nas Slovence to ne bilo, ki sta nam Slavonija in Bosna veliko bližji? Bolje bi bilo, da so naši svobodni kmetje v nam sosednjih deželah, kakor pa sužnji v tovarnah in podzemeljskih rudokopih v Ameriki, kjer se jih toliko ponesreči. Kmečki stan je najbolj naraven in zdrav stan. Tudi bi v teh slovanskih krajih naši ljudje ostali ložje zvesti svoji veri in svojemu rodu, kakor v tuji Ameriki. Zato še enkrat priporočamo naseljevanje v teh krajih. Ko bodo enkrat naši prvi rojaki doli, potem bo ložje šlo. Le začetek je težak; pa se

ga ne smemo ustrašiti. Če so te težave premagali drugi, zakaj bi jih mi ne? — Rafaelova družba. Ljubljana, Dunajska cesta 29.

Marijine družbe.

Shod ljubljanskih Marijinih družb. Na praznik Marijinega Oznanjenja so imele ljubljanske Marijine družbe v veliki dvorani »Uniona« prav lep shod. Na odru je stal kip Brezmadežne, zavit v zelenje. Dvorana z galerijo vred je bila polna: nad 2000 udeležencev. Petje so oskrbele gospodične Lichtenthurnske družbe pod vodstvom č. gosp. Premrla. Kot govornik je nastopil prvi g. prof. Grafenauer s predmetom: »Vera v javnem življenju«. Posegel je nazaj v zgodovino in izvedel posledice za sedanjost. Za njim pa gdčna. Štupca o ženski časti in ženski moči ter o delovanju kongreganistinj na karitativnem polju: v patronaži, pri kolodvorskem misijonu, ki se bo zdaj vpeljal v Ljubljani, ter na polju abstinence. Posebno pa je vzela na rešeto in s krščansko prostodušnostjo ožigosala izrodke ženske mode, ki ženskam čast bolj kradejo kakor dajejo. Na boj zoper nesrečni alkohol je svoje tovarišice še posebe pozivala preprosta družbenka Katarina Kirn, ki je govorila z živim občutkom in spretnostjo. Kot zadnji govornik je nastopil g. prof. Izidor Modic s pozivom: Naprej, možje in fantje, pod zastavo Marijino! Njegov govor je prinesel »Slovenec« v celoti. V Ljubljani so — poleg dijaških — sledeče slovenske moške kongregacije: v alojziški kapeli za akademično izobražene, v križevniški cerkvi za meščanske in delavske sloje, pri sv. Petru za verno moštvo te župnije, pri frančiškanih mladeniška pod vodstvom gvardijana P. Mateja. Snuje pa se ravnokar še ena mladeniška pod vodstvom g. dr. Jeršeta. Eni teh — katera komu bolj pristoji — naj bi se pridružili možje in mladeniči, ki imajo duha za to, pa jih morda zadržujejo razni pomisleki. Posebno pa naj se oklene slovenske akademične kongregacije v Alojzišču naše katoliško izobraženstvo. Naši akademiki, ki so kot dijaki na Dunaju in v Gradcu večinoma kongreganisti, naj po dovršenih študijah redoma prestopajo v to kongregacijo, če že stalno bivajo v Ljubljani ali ne. Kongregacije nam bodo dale može-katoličane po resnici in življenju. Če smo katoličani, ni se nam treba sramovati pred svetom Marijinega imena. To nam je neustrašeno povedal profesor Modic v svojem govoru.

Na mirenskem gradu pri Gorici, kjer je nova naselbina misijonarjev-lazaristov, so imeli velikonočno nedeljo mirenski abinentje — katerim vsa čast za njih vztrajnost! — svoj shod v cerkvi. Potrdili so se malo v svetem boju, da bodo še z večjim pogumom šli v boj zoper sovražnika, zato bodo ustanovili »Sveto vojsko« — v zgled vsem

drugim Goričanom. — Velikonočni ponedeljek pa so bile istotam Marijine hčere iz Mirnega in okolice. Najprvo so imele v cerkvi govor in izpele mnogo Marijinih pesmi, potem so pa na lepi ravninici pred cerkvijo cvrčale in žgolele pesmico za pesmico, takó da so čisto lahko pozabile na javni ples v bližnjih Sovodnjah, na katerega so plakati po celi okolici vabili. Gotovo ni bilo toliko veselja ta dan v Sovodnjah na plesu, kakor ga je bilo na miremskem gradu. — Tudi eden iz Ljubljane je bil zraven in opazoval, kakó so goriška dekleta živahna, pa pri vsem tem prav pridna. Tudi sicer ljudstvo ni napačno, ampak prav verno. — O lepem »gradu« samem bo pa prihodnjč kaj več »Bogoljub« povedal, ko dobimo tudi sliko tega kraja, ki je ena najlepših točk na slovenski zemlji.

Ormož. Dekliška Marijina družba obstoja štiri leta. Članic je 70. Imamo časniški, evharistični, pevski in misijonski odsek. »Bogoljubov« imamo 54, »Glasnikov« 22, »Cvetja« 10. Lansko leto smo si nabavili novo zastavo za 670 K. Za misijone v Bosni smo nabrali 65 K. Imamo tudi knjižnico, ki šteje 250 knjig. Žal, se ne moremo pohvaliti, da so lepo vezane — kakor neko društvo iz Nemčije — ker se preveč rabijo. V teku dveh let, odkar knjižnica obstoja, se je izposodilo 3500 knjig! Skoraj neverjetno, pa vendar res. Gotovo zelo veselo za »nemški« Ormož. — Pa tudi pri nas ni vse zlato. Gotovi nepoklicani faktorji vtikajo svoj nos v družbene notranje zadeve in delajo med družbenicami prepír. Družbenice! Zakaj poslušate ljudi, ki jih notranje družbene zadeve prav nič ne brigajo? Zakaj vse družbene dogodke obešate na veliki zvon? Zakaj nosite tajnosti Marijine družbe našim nasprotnikom na nos? Družbenice naj z družbenicami občejejo! Družbenica, ki se sester sramuje, je izvržek in ni vredna Marijine družbe. — Premalo je tudi naraščaja. Nekaj je temu kriva nemškutarija, nekaj pa krčma in ples. Dragi »Bogoljubov« čitalec! Ali si že videl kje na svetu dekleta fantovati? V Ormožu se najde ta redka prikazen. Dekleta gredo v krčmo, tam pijejo, pojejo in plešejo, pozno v noč pijane kolovratijo domov. To je sramota! Na cvetno nedeljo popoldne sem slišal v neki ormoški beznici godbo in videl ples! Krstna knjiga pa se maže, da je človeka sram. Taki ljudje seveda niso za Marijino družbo. Krščanski starši! Prepovejte svojim otrokom hoditi v krčmo, pa v Marijino družbo z njimi! — P. Rafael Grobljar, kaplan.

Smednik. Po zaslugi odbornic prihaja letos k nam »Bogoljubov«, da jih eden komaj nese. In prebere se tudi vse od platnic do platnic. — Predpust je šel mimo članic skoraj nemoteno v tem in onem oziru. Upati je, da bo ples tudi konec vzel vsled tega, ker dekleta ne bodo znale plesati. — Vpeljalo se je, da pri vsakem shodu

ena članica prednaša kako pesmico ali pa članek iz »Bogoljuba«. Izobraževalno za prednašalko, podučno za vse navzoče.

Bilčoves na Koroškem. Po dolgo gojeni želji se je ustanovila pri nas na praznik Marijinega Oznanjenja dekliška Marijina družba. Akoravno je prišel ta dan v sredi postnega časa, je bila cerkev prav lepo okrašena in pokali so tudi topiči. Da se je vsa slovesnost povišala, prihitele so k nam tudi dekleta iz sosednih družb, iz Šent Jakoba, Št. Janža, nekatere iz Žihpolj. Prekrasen je bil nagovor, katerega so imeli preč. g. dr. Arnejc iz Žrelca, vrhovni vodnik Marijinih družb. Nato so sprejeli 14 deklic v Marijino družbo in tri kandidatkinje. Potem je bila slovesna sv. maša, med katero smo pristopile že kot prave Marijine hčerke k sv. obhajilu. Jako lepo in veselo je bilo tudi, da je pristopila večina deklet iz sosednjih družb pri nas k sv. obhajilu in po sv. maši so nam zapele sosednje Marijine hčerke par ljubkih pesmic, za kar se jim tudi lepo zahvaljujemo. — Seveda, ker je začetek težak, je število majhno, a težave obljublajo lepo bodočnost. In upamo, da ko bo postalo pomladno solnce malo močnejše, da se bodo še ogrela kaka mrzla srca za družbo.

Šmarjeta. V zadnjem pastirskem listu škof vprašajo: »Kdo ima pogum, da začne?« — namreč z odpravljanjem neumnih razvad pri ženitninah. Mi z veseljem naznanjamo, da se pri nas na to že zdavnaj dela in ne brez uspeha. Res se je ljudem spočetka čudno zdelo; mislili so nekateri, da ne bo šlo. Začeti si ni nobeden izlepa upal. Eden se je izgovarjal: »Kaj bodo pa ljudje rekli, če ne gremo v »oštarijo«?« Drugi: »Me je »špot«, da bi šli kar tako domov.« Tretji: »Vsaj en par glažev ga bomo spili, pa bomo kar šli« itd., itd. — Toda mirno, vztrajno pa odločno prigovarjanje obeh gospodov je premagalo pri dobrih vse izgovore. Smo, hvala Bogu, že tako daleč, da se večini neumno zdi, kako so včasih mogli popivati in zapravljati do večera po krčmah! Predpustom je bilo doma šest parov poročenih; trije pari, da sta bila ženin in nevesta iz Marijine družbe, pa samo en par je šel za malo časa v krčmo, katere se radi gotovih razmer res ni mogel ogniti, vsi drugi so šli kar lepo domov, se primerno veselili in gostovali, pa šli tudi spat! En naš družbenik je bil poročen v Škocijanu. Uredil je tako, da so tudi tam šli iz cerkve kar na vozove. Opoldne so bili v Šmarjeti. Niti ženin, niti nevesta nista umrla, dasi sta bila celo dopoldne tešč; pristopila sta namreč bila pri poroki k sv. obhajilu, kot je pri nas sploh lepa navada. Ob šestih zvečer ni že bilo nobenega svata več; vse je že minulo. — Kako je to pametno in lepo! Vsem dopade, le gotovim ljudem ni všeč, so na g. voditelja jezni; gospod pa se za to ne zmenijo in kar gredo naprej svojo pravo

pot. — Le pogumno poskusite še drugod škofovo željo izpolniti! Dobra volja vse preмага! Bo šlo, bo! — Pa tudi sicer smo v Šmarjeti zmeraj bolj »fejst«. Fantov je v Marijini družbi že 102 (Lepo! Ur.), deklet 271; kandidatov in kandidatinj je že zopet precej, v »vrtcu« pa hočejo biti vsi otroci — celo taki, ki še v šolo ne hodijo! V kratkem bomo priredili igro »Skrivnostna zaročica«. Ustanovila se je pri farni cerkvi bratovščina karmelske Matere božje, da ne bo treba imen udov drugam pošiljati. Zdaj se lahko vsakdo pri nas vpiše. Pa veliki oltar s tabernakljem imamo nov, iz belega kararskega marmorja je narejen; ni še čisto izgotovljen, pa pravijo, da ga daleč okoli ni tako lepega kot je naš. Stane toliko tisočev, da je strah. Pa upamo na podporo dobrih ljudi. Družbenice so za praznike kupile malo manj »oferti«, pa bodo vsaj po pet kronic darovale. Tako so se zmenile. Tiste, ki bodo besedo držale, so pa res »fejst« dekleta, mar ne? — Vse bi bilo precej dobro, le vlč. g. župniku se noče ljubo zdravje čisto povrniti. Priporočamo jih v pobožno molitev!

Selca. Mladeniška Marijina družba. Odkar so bili med nami naš prevzvišeni knezoškof dne 19. januarja lanskega leta, se je v naši mladeniški Marijini družbi začelo novo življenje. Od tedaj imamo vsak mesec skupno sveto obhajilo in shod. Ustanovili smo abstinenčni in evharistični odsek. Zdi se nam sramotno, da bi mi fantje, ki smo stopili pod Marijino zastavo, capljali v zadnjih vrstah velike Marijine armade. Ali nismo mi v prvih vrstah poklicani razbiti škodljive in grešne ljudske razvade ter začeti novo, mlado, krepostno življenje Marijinih vojakov? In kje smo letos zastavili svoje mladeniške sile? Žalibog, mnogo je tudi še v naši fari mladine, ki ne mara nositi križa resnega in treznega življenja, pa ga vrže proč od sebe in se v brezmiselnem plesu pomehkuže, zastruplja dušno in telesno in tako niti ne razume več prave sreče in zadovoljnosti lepega, čednostnega življenja. Tukaj je polje našega boja. Večkrat smo brali v našem »Bogoljubu« o večjem ali manjšem odporu zoper ples, zlasti v dekliških Marijinih družbah. Tudi mi smo že pred leti sprejeli navodilo, da brez voditeljevega dovoljenja ne sme nihče na ples, tudi na ženitninah ne. Pa, kakor še nobeno polovičarstvo ni prineslo v javnost novega življenja, tako tudi to naše delo ni imelo zaželjenih uspehov. Ali gremo naprej ali nazaj? In imeli smo poguma, da gremo naprej. Devetindeset nas je v mladeniški Marijini družbi in sklenili smo, da ne maramo več voziti med našim ljudstvom stare plesne »šajterge«, da radikalno poženemo tega plesnega škrate ven izmed svoje srede. Kot Marijini sinovi odslej ne le ne sme-

mo, ampak tudi nočemo nikakršnega plesa. Mi fantje gremo naprej! In če se zgodi, da v naših vrstah začne kdo omahovati, če se na našem junaškem pohodu komu zvrtil v glavi, če kdo kot obstreljen tič ne more več z nami naprej, ampak frfota rajši naokoli — nas ni strah in mi gremo odločno naprej in le pomilujemo nesrečne maroderje. Adijo ples! Živela svella in jasna zastava Marijina!

Vič. Število naših družbenic se vsled pogostnega preseljevanja vedno menjava. Sedaj šteje družba 55 članic, 20 hospitantinj in 6 kandidatinj. Majhno število za tako veliko župnijo! Pač veljajo dekletom in staršem še vedno več neumni predsodki o družbi, kakor vse lepo prigovarjanje, kakor lepota in korist družbe same. Domačih deklet zastonj pričakujemo, tujih se veliko pogubi; zato smo z veseljem pozdravili članek v zadnji številki »Bogoljuba«: »Gostje v Marijini družbi«. Ko bi se vse družbe ravnale po danih navodilih, bi marsikatera doma pridna družbenica tudi v tujini ostala dobra. — Sicer pa je družba, dasi mala po številu, prav pridno delovala. Imela je v preteklem letu 12 mesečnih shodov, med temi enega slovesnega, pri katerem je dekanjski vodnik g. župnik J. Plantarič sprejel v družbo 11 kandidatinj in 150 dečkov in deklic v Marijin vrtec. — Družba je v mescu decembru uprizorila igro »Ljudmila«, katere čisti dobiček se bo z drugimi prispevki vred porabil za okrašenje šmarčničnega oltarja. Tudi po posameznih odsekih se je pridno delalo, posebno v evharističnem in časniškem, ki je »Bogoljuba« pomnožil zopet za lepo število, tako da prihaja sedaj samo na družbo 116 izvodov. — Od 23. do 25. marca l. l. je imela družba na željo in prošnjo članic samih tridnevne duhovne vaje, katere je vodil župni upravitelj P. Avguštin, za kar mu bodi na tem mestu izrečena najtoplejša zahvala.

Polzela. Naša dekliška Marijina družba je nanovo oživela. Sedaj šteje skupno 81 članic. Ustanovljena je bila že leta 1902. Mlačnost njenih članic jo je položila k počitku, a ne k večnemu. Že klije nova iz usehlih korenin. Upajmo, da jo strupena slana ne vzame v prvem cvetju, ampak da se to cvetje zdravo ohrani in rodi trajan sad.

Iz Dupelj. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo obhajala dekleta Marijine družbe skromno, a lepo slovesnost. Ob pritrkavanju zvonov smo šle — Vrtec in Marijina družba — v sprevodu iz društvene dvorane v župno cerkev, kjer je č. g. pater Vrhovec kratko in krepko poudaril pomen zastave in nato blagoslovil novo lepo zastavo s podobo Brezmadežne in sv. Cecilije. Tiste, ki nosijo gumilastiko na petah, so sicer malo pogodrnjale za odštete kronice, a ta dan so bile vse zadovoljne in vesele, tudi tiste, ki jih je predpustom gumilastika speljala na led, a

so se ta dan zopet pridružile pod zastavo. — članica.

Dob. Naša dekliska Marijina družba obstoja že sedmo leto. Omislila si je krasno zastavo. Delo je prav lično izvršila g. M. Sattner iz Ljubljane. Dne 29. marca smo imeli slavnost blagoslovljenja nove zastave. Slavnosti so se udeležili: domače društvo, Mar. družba iz Domžal in Ihana z zastavami. Zastavo so blagoslovili naš rojak č. g. generalni vikar J. Flis. V svojem krasnem govoru so nam opisali namen in pomen zastave. Ob tej priliki je bilo v družbo sprejetih 24 deklet. Nova zastava, dajaj nam novo gorečnost za družbo, ljubezen do Marije in za vse dobro!

Rajhenburg. Mladeniška Mar. družba se je že precej poživila. Zadnja leta je pristopilo v družbo mnogo dobromislečnih mladeničev, ko so zapustili šolo. Vseh skupaj je do 230. (Zelo veliko, če so le vsi pridni! Ur.) Starejši fantje silijo zelo med svet, bodisi na Nemško ali v Ameriko. Vse okolice pa niso enako prizadete. To je odvisno od gmotnega položaja domače hiše. Kjer je doma uboštvo, odidejo sinovi v svet, da bi kaj zaslužili. Odidejo, a nazaj pridejo mnogokrat bolni na duši in telesu. Marijina družba je imela vedno namen, zadrževati sinove v domači hiši. Ker je pa premnogokrat nepokorščina in trmoglavost kriva, da odhajajo sinovi od svojih staršev in se odtujijo veri in domovini v tujini, je bil kaj primeren nagovor, ki so ga imeli mladeniči Mar. družbe na praznik sv. Jožefa, ob svojem shodu. Duhovni voditelj je vsem pokazal dolžnost ubogljivosti in pokorščine. Bog zahteva od človeka pokorščino, vsled božje zapovedi mora biti vsak pokoren Cerkvi, staršem in predstojnikom. Bogu je najljubša prostovoljna pokorščina, ker jo vodi ljubezen. Sv. cerkev je uvidela, da je prostovoljna pokorščina najlepša pot k popolnosti ter je uvedla razne redove. Mladenič naj vsak izpolnjuje postavo pokorščine v redu, kateremu pripada po naravi: uboga naj očeta in mater! Vsi mladeniči naj si štejejo v ponos, če znajo lepo in hitro ubogati! Korist bodo imeli na duši in na telesu. — Zanimivi nauki so mladeničem dopadli, kakor se je izrazil neki družbenik. Rekel je namreč: »Lepo ste povedali, gospod, veliko se trudite z nami — da bi le kaj pomagalo!« — Res je, da se marsikatero zrno sejalka ali izgubi ali pohodi ali drugače uniči; toda kdo bi dvomil, da ne pade nekaj zrn tudi na rodovitna tla? Tudi srca naših mladeničev niso vsa skalnata, niti razhrojena od strasti in zato imamo upravičeno upanje, da se bo mladeniška Marijina družba vedno lepše in krepkeje razvijala. — Dekliška Marijina družba šteje do 450 članic, ki se udeležujejo zelo živahno shodov. Letos smo imeli shode dne 8. svečana in 25. sušca. Duhovni voditelj so nam pri-

poročali na zadnjem shodu, ki je bil izvanredno dobro obiskan, medsebojno sestrsko ljubezen in nas svarili pred sovraštvom. Pokazali so nam sovraštvo kot posledico napuha in nevoščljivosti, ki polagoma ovija svoje zanjke okoli svojih žrtev, dokler jih ne priklene v službo satana, največjega sovražnika božjega. Pokazali so nam vso grozoto in ostudnost te strasti, ki je zlasti grda za članice Marijine družbe. Pot do sprave pa je ljubezen do Boga in do bližnjega. Do te ljubezni pridemo po prizanesljivosti, po ponižnosti, po vednem premagovanju svojih strasti. Najlepši zgled je vsem Kristus, ki je odpustil tistim, ki so ga križali. Kako se hočemo me, ki se imenujemo Marijine hčerke, veseliti vstajenja našega Gospoda, če bi nas oklepalo črno medsebojno sovraštvo! Obhajajmo vstajenje Gospodovo v ljubezni do Marije in do sočlanic!

Iz Tržiča. Glede družbenega pozdrava »Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija!« moram omenjati, da je pri nas to vsakdanja navada, katera traja že nad 15 let, kar družba obstoji. Ko se dekleta zvečer v družbeni sobi zbirajo, se s tem ali enakim pozdravom (Češčena Marija — milosti polna) pozdravljajo. Pri sejah, pri shodih, vedno se glasi »Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija«. Pevski odsek ga pri raznih priložnostih v slovenskem ali latinskem jeziku poje. Tako je pri nas. Priporočamo pa tudi drugim družbam, da se oprimejo te navade.

Komenda. 12. februarja se je poročil večletni abstinent in prednik Marijine družbe Alojzij Jenko iz Klanca pri Komendi z zgledno Marijino družbenico Marijo Urbanc iz Rupe pri Kranju. — 19. in 25. marca sta imeli obe družbi predstojniške volitve. Dekliška Marijina družba ima tudi več odsekov. Žal, da najpotrebnejšega nima, namreč abstinencnega. Prave Marijine družbenice bi imele kar goreti za abstinenco! Alkohol in ples ovirata pravo pobožnost.

Škocijan pri Turjaku. Ob priliki letošnjih dobro obiskanih velikonočnih duhovnih vaj, pri katerih so pridno sodelovali sosednji čč. gg. Ramovš, Zabukovec, Hafner, Pavšič, Krumpestar, se je vršila jako slovesno desetletnica dekliske Marijine družbe, katero je poživilo vsestransko dovršeno cerkveno petje pod izbornim vodstvom domačega organista. Za probujo cerkvenega življenja, zlasti cerkvenega petja, pa gre vsa zahvala neumorno delujočemu č. g. župniku Jerebu, nadzorniku organistov za ribniški okraj.

Šmartin pri Kranju. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo obhajali glavni družbeni praznik. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesen shod in sprejem novih članic. Družba se je ta dan pomnožila za 24 deklet. 14 jih je pa

pristopilo kot kandidatnje. Lepo je bilo čuti različno petje, katero so preskrbela družbina dekleta sama pred velikim oltarjem. Družbenice so se napolnile z novim ognjem in pogumom, da si brez strahu od strani drugih štejejo v čast, da smejo nositi Marijino svetinjo. In res, od slabih deklet se ne damo plašiti! Dokler nas bodo posvetna dekleta in fantje sramotili, toliko časa lahko vemo, da smo na pravem potu. Zakaj le: »Pobožno srce, pridne roke — tebe časte, slovensko dekle!«

Z Reke smo prejeli poročilo, da ni resnica, da bi Hrvatice postrani gledale Slovenke, da jim še odzdraviti nočejo; to se morda zgodi v kakem posameznem slučaju, splošno pa ne; da se sploh ne dela nikak razloček med Hrvatcami in Slovencami; da vsi očetje kapucini razumejo slovenski (kar se samo ob sebi razume), posebno pa zna č. P. Grgar čisto slovenski. — Tudi mi priporočamo, da naj vlada med Marijinimi hčerami pravica na vsako stran in medsebojna ljubezen.

Črešnjavec. Tekom leta je naša Marijina družba narasla za 14 članic. Pa to še ni vse, če samo narašča; treba bo nadalje gojiti to prekoristno delo. Tako prekoristno delo so odseki, ki jih mora vsaka družba imeti. Pri nas je potreba več odsekov, ne samo enega; najbolj bi bil potreben treznostni odsek in odsek pogostnega sv. obhajila. — Družbenka pa, ki pometa prah po gostilnah in jo ples bolj veseli ko družbena pravila, ni za Marijino družbo. Take, če se prej izključijo iz družbe, boljše je. — Kaj je pa z mladeniči? Vsak mladenič bi smel biti ponosen na to, če je pod Marijinim varstvom! Mladina, vzdrami se!

Iz Ribnice. Umrli je dne 8. aprila Marijina hči Frančiška Šober iz Nemškevasi, stara komaj 17 let. Lani je materi skoraj preveč pridno na polju pomagala in si s tem nakopala nevarno bolezen. — Naša Marijina družba je letos pri štirideseturni pobožnosti v pustu klečala pred sv. Rešnjim Telesom, tako da sta se vsake pol ure vedno dve in dve dekleti menjale in s trakovi klečale na posebnem klečalniku. Ravno tako pri božjem grobu. To so jako rađe in z veliko pobožnostjo storile.

Iz Metlike. Pri nas imamo čez dvesto »Bogoljubov« v družbi, abstinenčni odsek, izseljeniški odsek, pa tudi vsakdanje sv. obhajilo po možnosti pospešujemo. Imeli smo za velikonoč duhovne vaje 16., 17. in 18. marca; a ne samo za družbo, temveč za celo faro. Vodili so duhovne vaje č. P. superior Avguštin Kostelec iz Zatičine s pomočjo naših dobrih dušnih vodnikov.

Vrh nad Rovtami. Od 27. do 31. marca smo imeli duhovne vaje in tridnevno na čast presv. Rešnjemu Telesu, katero so vodili presvetli g. knezoškof sami. Presvetli gospod so vsak dan

skoraj cel dan od zgodnjega jutra pozno v noč spovedovali; spovedovala sta tudi čč. gg. župnika od Št. Jošta in iz Podlipe. Posebno lepo je bilo 31. marca, ko je bilo skupno sv. obhajilo za vso faro. Obhajali so g. knezoškof sami. Presvetli gospod knezoškof so imeli vsak dan ob 10. uri pridigo in sv. mašo; v pridigah so prav goreče priporočali pogostno prejemanje svetih zakramentov. Pri nas vedno bolj pogostoma prejemajo ljudje sv. zakramente; vendar pa so še nekateri, posebno možje in mladeniči, ki samo enkrat ali dvakrat na leto pristopijo. — Včasih se je pri nas že govorilo, da bi se ustanovila Marijina družba za mladeniče. V mali sosednji župniji v Podlipi je na praznik Marijinega Oznanjenja vstopilo okoli 30 mladeničev v Marijino družbo. Ako je v Podlipi mogoče, zakaj bi pri nas ne bilo? — Letos bo pri nas na Vrhu shod mladeniških Marijinih družb in Orlov z Gorenjskega in Notranskega. Voditelji so že imeli seje in v kratkem bomo bolj natančno povedali. Lepo bi bilo, ako bi se v spomin na ta mladeniški tabor ustanovila mladeniška Marijina družba. — Ljudje radi prihajajo na naš hrib; nekateri zaradi tega, da počastijo naše farne patrone sv. Tri kralje, pa tudi izletniki radi prihajajo na naš hrib in se radujejo nad prelepim razgledom. Letos jih še prav posebno vabimo, da jih pride mnogo na tabor mladeniških družb in Orlov.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Peharc, Tržič, 23. marca.
Martin Štefanič, Podzemelj, 31. marca.
Ivanka Štampihar, Ljubljana, 6. aprila.
Jera Klofutar, Tržič, 8. marca.
Frančiška Čuk, Idrija, 6. aprila
Marija Bajt, Idrija, 10. aprila.

Misijoni.

Za macedonske misijone je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani lansko leto darovalo 4226 K; od teh je bilo 3017 K za misijone lazaristov in usmiljenk. Letos je Apostolstvo v Macedonijo odposlalo že nad 1500 K. Le škoda, da je v grškem delu Macedonije ostala komaj desetina prejšnjih macedonskih katoličanov; po večini so zbežali v novo in staro Bolgarijo, kjer živijo v skrajni revščini.

Misijoni v novi Bolgariji. V sedanjem bolgarskem delu Macedonije se nahaja okoli 2000 pregnanih macedonskih katoličanov. Med njimi deluje macedonski katoliški duhovnik Ciprijan Delijanin, ki je Apostolstvu (v Ljubljani) sporočil, da se katoličani nahajajo v skrajni revščini in zapuščenosti. Protestantje delijo podporo in agitirajo za protestantizem; katoličani iz zahodne Evrope se pa premalo zmenijo za svoje nesrečne brate na Balkanu. Vendar med Bolgari še ni

popolnoma prenehalo katoliško gibanje in bi se dalo še veliko storiti za napredek katoliške vere.

Za opustošene balkanske misijone. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani (Semeniška ulica) ima na razpolago še veliko nabiralnih pol za opustošene misijone v Črnigori, Macedoniji, Bolgariji in Turčiji. Na polah je kratko popisano opustošenje balkanskih misijonov. Najmanj dve leti bo trajalo, preden se bodo zacelile rane sedanjega opustošenja.

Dobre knjige.

»Kateheze za prvence.« Tako se imenuje knjižica, ki jo je priredilo »Društvo slovenskih katehetov« v Ljubljani. Namenjena je v prvi vrsti katehetom, veroučiteljem, ki pripravljajo in a j h n e otroke na prvo spoved, I. sv. obhajilo in na sv. birmo. Kateheze so umevanju teh otrok primerno urejene in izdelane, zato bi to knjigo prav s pridom lahko rabili tudi oni starši in odgojitelji, ki želijo otrokom pri pouku in pripravi na sv. zakramente pomagati, pa se tega dela ne znajo lotiti. Marsikje so otroci od rednega šolskega pouka radi oddaljenosti skoraj izključeni. Tem bi lahko domači pomagali, ako si oskrbe zgoraj omenjeno knjižico. Naroča se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. En izvod stane s poštnino vred eno krono.

Kržič, Zgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva. Zbirka obsega tri zvezke, izmed katerih obsega vsak okoli 170 strani in stane samo 60 vin. Vsi trije deli torej le 1 K 80 vin. Vsak zvezek je pa tudi zase celota. Zbirka je posebno pripravna za darilo prvoobhajancem, birmancem in sploh naši deci, ker je izrednega vzgojnega pomena. Zgledi so pisani zanimivo, da jih je čitati kot kratkočasne povestice, poleg tega pa bude v otroški duši čednost in blažijo srce. V prvi vrsti stremijo namreč za tem, da navajajo deco k posnemanju vsega lepega in dobrega ter jo podžigajo, da se skuša čimbolj približati svojim vzornikom kot so sv. Alojzij, sv. Stanislav itd. Zbirka je izredno priporočljiva in bo največkrat rodila v otroški duši najlepše sadove. Ker ima izredno nizko ceno, je kot darilo šolski mladini posebno pripravna. Dobi se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Slava sv. Alojziju! Dne 21. junija 1861 rano so ugledali verniki na oltarju sv. Alojzija v Rimu krasno lilijo. Bila je nekaj čez naravno velikost, imela pet odprtih cvetov in troje še nerazcvetenih popkov, vse iz čistega srebra, deblo pozlačeno. V peterih odprtih cvetih se je iskril in žarel po en diamant na tenki zlati žici; deblo spodaj je ovijal trak, posejan z dragulji in z vre-

zanim imenom darovalca: »Pio IX.«! — Kako pomenljivo! Velik Marijin papež Pij IX. daruje anglskemu mladeniču lilijo, hoteč označiti ga kot lilijo brez madeža v duhovnem pomenu; saj ravno v sv. Alojziju se je najlepši kinč človeštva tako krasno razcvetel. Besede Visoke pesmi (2, 1): »Jaz sem roža na polju in lilija dolin« veljajo v polni meri tudi o svetem Alojziju. V tej dolini solz je svoje dni razveseljeval človeštvo kot roža, ki ne vene in ne obledi; njegovo življenje je bilo brez madeža, strupeni dih skušnjav ga ni obdajal; neoskrunjeno čisto je ostalo njegovo telo in srce do smrti, — prava lilija! Zdaj pa kliče iz nebes krščanski mladini, tudi naši ljubi slovenski mladini, z besedami sv. pisma (Eccli. 39, 19): »Razcvetajte se kakor lilija!« Mladina naj bi bila kot lilija v obleki nedolžnosti in svete čistosti. In zares! Zgled sv. Alojzija ima v sebi veliko moč; milijoni in milijoni nedolžne mladine že cvetó ž njim vred v rajskih višavah, ali pa mu sledijo na zemlji. Kakor sama ob sebi se je v teku treh stoletij razvila med mladino zlasti šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Letos se bo začejala ista z nedeljo 17. majnika. Kako ljubka je ta pobožnost, celo leto potem krasen spominkec duhovniku, ki jo je vodil, in udeležencem. Ne dvomimo, da si bodo tudi letos na prav mnogostranskih oltarčkih naših cerkvá postavili lilijo častilci in častilke sv. Alojzija! Za to pobožnost so izišle letos nove prav obširne bukvice: »Sv. Alojzij, zaščitnik mladine. Berilo, molitve in pesmi za trikratno šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju. Spisal F. S. Šegula, župnik.« Dobijo se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru in po prodajalnah molitvenikov.

Nove Šmarnice za leto 1914. ne bodo izšle. Radi tiskarske stavke, ki je izredno dolgo trajala, ni bilo mogoče pravočasno prirediti novih Šmarnic. Na razpolago so pa še lansko leto izišle:

»**Dr. Jeršetove Šmarnice, Mati čudovita.**« Cena 2 K za vezan izvod, zlata obreza 3 K. — V te Šmarnice je povil dr. Jerše najlepše cvetove, kar jih je našel po vrteh Marijinih častilcev. Z govorniško silo, živahno, pestro in brez pretiranja nam kaže dr. Jerše Mater čudovito, njene prelepe prednosti in čednosti. Že naslovi Šmarnic so kakor lepi cvetovi v vencu Marijinem: Lilija libanonska, Mati dobrega sveta, Mati lepe ljubezni, Mati veselja, Žena, obdana s solncem, Dolorosa itd. Največja prednost teh Šmarnic pa je, da so govori o Mariji povzeti iz dogme. Najlepše, kar vemo o Materi božji, je povedano v dogmi in te Šmarnice takorekoč poganjajo iz Marijine dogme, kakor poganjajo bele majniške šmarnice iz plodne zemlje. Šmarnice imajo izredno priročno obliko ter so jim pridejane tudi lepe mašne in druge molitve.

Dalje so na razpolago tudi še druge lepe

»Šmarnice arskega župnika.« Razlaga lavretanskih litanij z življenjepišom bl. župnika J. Vianeja. Cena 2 K za vezan izvod. V Šmarnicah so zbrane v krášen venec vse prošnje lavretanskih litanij in v zglelih opisano sveto življenje gorečega Marijinega častilca arskega župnika.

V zalogi so tudi še:

»Godec, Šmarnice, Devica verna.« Cena 2 K za vezan izvod.

»P. Ladislav, Šmarnice, Marijine čednosti in dobrote. Cena vez. 2 K.

»Volc, Šmarnice, Marija v predpodobah in podobah.« Cena vez. 2 K.

»Kerčon, Šmarnice, Marija podoba pravice.« Vezano 2 K.

»Katoliška Bukvarna« v Ljubljani.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Mladenič za pravo krščansko življenje. — Brat, vdan tatvini, za izpreobrnjenje. — Neka družina za mir in ljubezen. — Neka duhovnjika za pravo krščansko življenje. — Nanovo se pripravljajoča Marijina družba. — Važna zadeva v neki duhovnji. — Mati sina bogoslovca, da bi zadobil zdravje in vztrajal na začetni poti. — Neka oseba za vreden sprejem sv. zakramentov, zmagó v skušnjavah, razsvetljenje in dušni mir. — Oče, da bi ne preklinjal ter opustil pijančevanje. — Marijina hči za vreden sprejem sv. zakramentov, za darove Sv. Duha in uslišanje v neki zadevi. — Marijine hčere za dušni mir, vreden sprejem sv. zakramentov, zmagó v skušnjavah in vestno izpolnjevanje družbenih dolžnosti. — Novo ustanovljena Marijina družba za dosego svojega cilja. — Umrli oče. — Neka oseba v velikih zadregah. — Otrok, da bi shodil. — Družina za božji blagoslov. — Mati, da bi mogla svoje velike zadeve po božji volji urediti. — M. H. za vreden sprejem sv. zakramentov. — Brat, da bi dobil verno in pobožno nevesto. — Svak, da bi vestno izpolnjeval svoje dolžnosti kot mož in oče. — Neka deklica za ozdravljenje nevarne bolezni v glavi. — Marijina hči za ohranjenje vere v Ameriki in za srečno povrnitev. — Neka oseba za spoznanje poklica in vreden sprejem sv. zakramentov. — Neki oče in njegovi trije sinovi, vdani vsi preklinjevanju, pijančevanju in nečistosti. — Mladenič za ozdravljenje in za uslišanje prošenj. — Vdova za milost v dušnih in telesnih zadevah. — Čevljarski vajenec za ozdravljenje bolne roke. — Marijina hči za ozdravljenje živčne bolezni, vreden sprejem sv. zakramentov in pravo spokorno življenje. — Brat brezverec. — Marijina družba svojega umrlega voditelja in za dobrega namestnika. — Marijina hči za vreden sprejem vsakdanjega sv. obhajila in ljubezen do Boga. — Neka oseba

bolno sestro, vreden sprejem sv. zakramentov, stanovitnost in neko drugo milost. — Neki mladenič, da bi se odvadil hude strasti. — Dve družini, ki sta zašli na kriva pota. — Marijina hči celo družino za blagoslov božji, pogosteje sprejemanje sv. zakramentov in sorodnika dijaka, da bi se izogibal slabe družbe ter dosegel pravi poklic. — Marijina hči za dušni mir in vreden sprejemanje sv. zakramentov. — Mlad mož za vztrajnost in zdravje. — Mladenič za milost poklica po volji božji.

ZAHVALE.

F. P. Mariji Pomočnici kristjanov za povrnitev zdravja trem otrokom. — M. P. za ozdravljenje. — K. Golf, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Antonu za dušno in telesno zdravje. — P. O. Materi božji in sv. Jožefu za srečen izid neke zadeve po opravljeni devetdnevnici. — J. G. Materi božji za vrnjeno zdravje po desetletni bolezni. — T. D. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo v neki važni zadevi. — A. Z. presv. Srcu Jezusovemu in Žalostni Materi božji za prejete milosti. — J. S. Žalostni Materi božji za vrnjeno zdravje. — Josip Hočevár, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zboljšano zdravje. — Marijina hči brezmadežni Devici in sv. Jožefu za vrnjeno zdravje po opravljeni devetdnevnici. — M. Černilec, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za vrnjeno zdravje.

V Celju je pretečeno leto bila na smrt bolna neka gospodična, katere domači niso dali prevideti s sv. zakramenti, in sama tudi ni bila voljna. Strežnica je pa pobožna in je rekla, da ji ne bo več stregla, ako se ne spové in sv. zakramentov ne sprejme. Obenem je položila »čudodelno svetinjico« pod zglavje in goreče molila in tudi obljubila v »Bogoljubu« se zahvaliti. In glej, prihodnji dan je bila bolnica pripravljena sv. zakramente prejeti; le starši in drugi domači so še nasprotovali, — a naposled se je vse storilo: sv. zakramente je prejela in tudi ozdravela. Tisočkratna zahvala naj bo Mariji brezmadežni!

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 18. aprila čč. gg.: Fr. Franke, vikar, Osek na Goriskem, 10 K; Val. Jerše, kaplan v Mengšu, 109 K; Kozelj Matej, kaplan v Dobropoljah, 10 K 28 vin. — Viktor Cadež, kaplan v Tržiču, 70 K. Anton Porenta, kaplan v Smedniku, 57 K. — Jakob Širaj, kaplan v Kranjski gori, 30 K; Martin Poljak, župnik v Ajdovcu, 10 K; prof. dr. J. Marinko, adm. v Mavčičah, 46 K; Ign. Oberstar, kaplan v Sodražici, 21 K 59 vin.; Josip Eppich, župnik, Mitterdorf, 7 K; Tom. Rožnik, župnik na Dobrniču, 24 K.

ski cerkve; c) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjev škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan. Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Nedelja. Marija Pomočnica kristjanov. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

30. Sobota. Sv. Ferdinand. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

31. Nedelja, zadnja v mescu. Binkošti. Popolni odpustek: a) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; c) tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec; d) tistim, ki nosijo višnjev škapulir; e) udom bratovščine sv. Duha danes ali v osmini, če obišejo bratovsko ali farno cerkev. — Tretjerednikom vesoljna odveza. — Popolni odpustek tudi udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Matere božje, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mescu pa popolni odpustek. — 2. Kdor gre povrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in sv. obhajilu in moli v namen sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 8. maja in prva izmed nedelj je 10. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju se prične 10. maja. Kdor šest nedelj povrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti.

Darovi.

Za več dobrih namenov: Neimenovan iz Celja 20 kron.

Za bolgarske sirote: K. H. 4 K, M. Rukavec 3 K, M. Lilija 5 K.

Za usmiljenke v Odrinu: G. G. 10 K; M. Simonovič 4 K.

Za Afriko: Marija Ribič, Vrbje pri Žalcu, 50 K; iz Št. Vida nad Vip. 10 K; Zdravko Mlinar 20 kron.

Za Kitajsko: Iz Št. Vida nad Vipavo 10 K; Zdravko Mlinar 20 K; iz Dobropolja 2 K.

Za armado sv. križa: Iz Boh. Bistrice 22 K 40 vin.; iz Dobropolja 6 K 12 vin.

Za Bosno: Neim. iz Solčave 10 K; iz Št. Vida nad Vipavo 10 K; Eliza Spacapan 5 K; Zdravko Mlinar, Cerklje, 100 K; M. Lilija 5 K; Marijina

družba, Ljubno, Štajarsko, 22 K 40 vin. — Za križev pot K. H. 1 K; Matija Založnik 2 K.

Za varihe božjega groba: Iz Št. Vida nad Vipavo 10 K; iz Črnega vrha nad Idrijo 12 K.

Za bratovščino sv. Dizma: Iz Cerkelj, Gor., 10 K 50 vin.

Za Detinstvo: Iz Cerkelj 14 K.

Za kaj?! Kati Bercè iz Amerike 20 K. Naznanite, za kam je denar namenjen!

Za balkanske misijone: Ga. M. Kurnik zbrala 4 zavoje obleke in 93 K; ga. A. Goričan zbrala 29 K; gščna Marjanca Šiberl 8 K 20 vin.; J. Jarc 2 K 40 vin.; M. Modic 9 K 80 vin.; E. Kavčič 15 K 40 vin.; Zalka Dolar 53 K; Cilka Rejc 12 K; Pavla Drnovšek 13 K 90 vin.; Rezika Završan 53 K; Marija Ločniškar 7 K 50 vin.; A. Ažman 7 K 20 vin.; gšč. Vehovčeva 9 K 60 vin.; Marko Kostanjevac zbral 128 K 70 vin.; župnik A. Mrkun 10 K; župnik G. Vilman 8 K; ob predavanju v Trziču 38 K; ob predavanju v Selcih 43 K; mladeniška Mar. družba v Selcih 20 K; dekliska Mar. družba v Selcih nabrala 23 K; župnija Kopanj 7 K 62 vin.; Franciška Kosanc zbrala 9 K; župnija Ribnica 88 K 67 vin.; neimenovan iz Škal 6 K; Schweiger zbral 6 K 32 vin.; Himelreich 2 K; kanonik J. Sušnik 5 K; R. Kovačič 2 K; Marijina družba v Čemšeniku za marec 11 K 80 vin.; neimenovana po g. vikarju Zupancu 6 K; nekdo po g. Zupancu 3 K (za Kukuš); Sedmak 4 K 80 vin.; Mat. Rutar, Vladikavkaz, 14 K; M. Simonovič 4 + 4 K.

Za bolgarski misijon: Župnija Bled 9 K; Mar. družba na Trebelnem čisti dobiček od predstave »Skrivn. zaroke« 20 K; Ivanka Sedej 5 K; neimenovan 50 vin.; župnik G. Presečnik 5 K; Jožef Dolar 10 K; Dekl. Mar. družba v Št. Rupertu 1 oltarni prt; Marija Stepanič 6 K; Neimenovan iz Št. Vida nad Vipavo 10 K; iz Mengša 2 K; slov. bogoslovci v Celovcu 6 K 14 vin.

Za črnogorske katoličane: Ana Draksler po g. kaplanu A. Porenta 20 K; iz Mengša 4 K.

Za vsakdanji kruh: G. Potokar 20 K; Ivanka Sedej 20 K; Zdravko Mlinar, Cerklje na Gorenjskem, 100 K; M. Simonovič 4 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Iz Smlednika 10 K; M. Praznik iz Vel. Lašč 10 K. Redni prispevki udov iz posameznih župnij bodo navedeni v posebnem letnem poročilu.

Lep spomin na katoliški shod. Kdo udeležnik katoliškega shoda se z radostjo ne spominja prelepih njegovih dni. Slovensko ljudstvo se je takrat na veličasten način posvetilo Brezmadežni. Zato bi pa moral biti spomin na ta zgodovinski trenotek v vsaki katoliški slovenski hiši. Za katoliški shod so se v ta namen založile lepe, velike trobarvne podobe Brezmadežne, katerih je še mnogo v zalogi. Zato prosimo, naj bi se našel v vsaki župniji kdo, ki bi ljudstvo na to opozoril — posebno na **Marijine družbe** gre ta prošnja — in bi potem več teh

slik skupno naročil. Cena eni sliki je samo 1 K. Če društva ali Marijine družbe skupno naroče, dobé pri naročilu za vsakih 10 podob 20 odstotkov popusta. Naročile sprejema: Pisarna »Slovenske Straže« v Ljubljani.

Steckenpferd-lilijno mlečno milo

je slejkoprej potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. – Vsaki dan pohvalnice. Dobi se povsod à 80 vinarjev.

Trganje! Revmatizem!

trganje po udih, podagra, ischias, trganje v ledjih, revmatizem v členkih, odstranijo vspešno **Remmelove rastlinske kapljice**. Jemljejo se notranje, so najčistejši rastlinski izdelek, nikakih škodljivih stranskih učinkov, nikako vdrgnjenje. Vdriganja so kot znano brezvspešna. Nad 700 sijajnih priznanj. 1 steklenica 6 kron. **Regina laboratorij KARL REMMEL, Landshut 699, Bavarsko.**

Vsako sredo in soboto prodaja

v prvem nadstropju Bonačeve hiše št. 5 v Šelenburgovi ulici, nasproti glavne pošte v Ljubljani, domače podjetje tkanin „HERMES“

razne ostanke

611

blaga za ženske in moške obleke, perilo itd. za skoro polovične cene.

Gospodinjite najceneje

ako se poslužujete k pripravi Vašega zajutreka, malice ter večerje zrnati kavi podobnega „pravega :Francka: z kavim mlinčkom“.

In zakaj?

Ker „pravi :Franck“

poseduje blagovonjav okus, ki povzdiga vonjavo zrnate kave ter je pritem vendar najcenejši, ker je najizdatnejši kavin pridelek.

Samo K 3.50 stane 5 kg fine žitne kave v lepi vrečici franko in vrh tega še lepo darilo, a samo pri

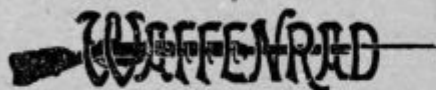
K. Tišler

Schönfeld pri Bečovu (Češko).

Velikanski uspeh!

Največje zanimanje.

Znamke koles, po katerih se najbolj povprašuje in so najbolj priljubljene, so neizpodbojno:

najboljše kolo v monarhiji, 1100

KOSMOS KOLO

dobro in ceno ljudsko kolo.

Oesterr. Waffenfabriks-Gesellschaft in Steyr.

Ceniki zastoj in franko pri zastopnikih: Ivan Jaz in sin, Ljubljana. — Ign. Šuligoj, Sv. Lucija ob Soči. — M. Šbill, Mokronog. — Fr. Kenda, Novo mesto. A. Gatsch, Kostanjevica. — F. Tschinkel, Kočevje.

Kava se poceni

Najfinejša Soja-Perl-bobova kava, lepo žgana, zelo dobra in izdatna. Nikaka žitna ali sladna kava. Razpošilja se v vse kraje Avstro-Ogrske. Poštni zavitek netto 4 1/2 kg

le K 4.80 franko.

Najcenejše in najboljše kavi podobno blago. Naroča se pri: žgальnica za kavo „SANTOSA“, Kraljevi Vinohrady 1573. 500

Najvišja odlikovanja! Državna odlika! Tisoči priznanic! Rek: Kdor boče uspeh doseči, naj krmi perutnino s „Paninom“. — Vaše kokoši Vam postanejo iz srebra zlato ako jim dajete

„Panin-hrana za kokoši“.

Zelo izdatno in ceno. 5 kg zavitek (zadostuje pol leta za kokoši) K 4.—, vreča (40 kg) K 24.—.

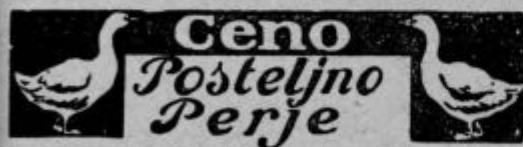
Kokoši uspevajo izoborno, tako pozim pridno jara ako jim dajete panin-hrano za perutnino. Ne zamenjajte z hvaljenimi drobci mesa, ki sestojijo iz samih ostankov. Panin-hrana za perutnino je sestavljena iz izključno iz snovi, ki so dobre za kokoši in pospešujejo tvorbo jajec. Neobhodno potrebna je Panin hrana za piščeta za odgojitev piščancev. Za pitanje pripravimo, anta zdruza za pitanje po vsine!

„Pan“ izdelovalnica kemičnih potrebščin in „Pan“ regist. varst. zn. spec. aliter. Dunaj XIII. Auhofstr. 65/W

OSTANKI!

- 3 m sukna za kompletno moško obleko . . . K 14.—
  - 4 in pol m modnega blaga za žensko obleko „ 12.50
  - 40 m ostankov za obleke, bluze in perilo . . . „ 20 —
  - 20 m „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 10 —
  - 1 kos alpske tkanine (23 m) „ „ „ „ „ 12.—
  - 1 „ tkanine „Praga“ „ „ „ „ „ 14.—
- pošilja poštino obratno po povzetju tkalnica Alojzij Križek, Šitova p. Jilemnici (Starkenbach) Češko.

1 kg sivega skubljenega K 2.—, boljsega K 2.40, pol belega prima K 2.80, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivoga puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in širokim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3.50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5, 5.50. Spod. pernice iz najboljsega gradiva za postelje 180x116 cm velike K 13 in 15 razpošilja od 10 K dalje franko-proti povzetju ali naprej vplačilu

MAKS BERGER, Dešenica št. 198/4, Češki les.

Nikak riziko, ker se zamenjava dovolj ali denar vrne. 3460 Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj.

Tovarne za asbestškriklj „Zenit“

družba z omejeno zavezo Mor. Žumberk dobavljajo najboljši in najcenejši

krovski materijal.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

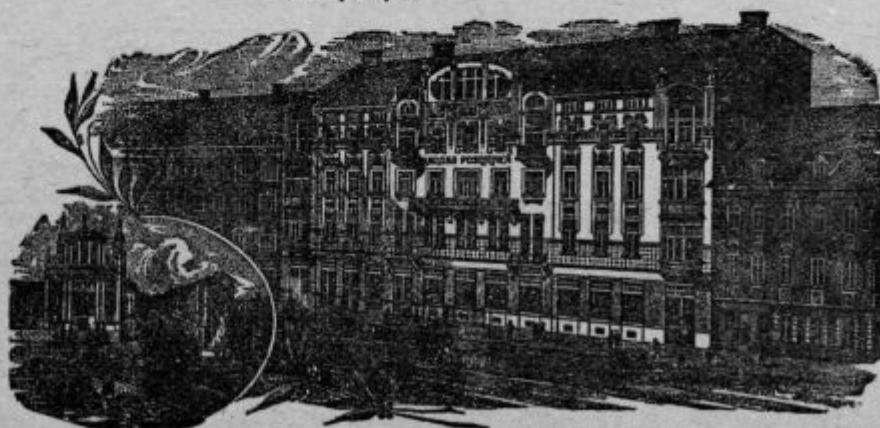
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrugi niki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4³/₄ 0/0

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 475 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezpla. na razpolago.

Načelstvo.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
:: :: dame. :: 545 ::

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Naše gospodinje! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih
Kolinsko kavino primes
v korist obmejnih Slovencev.